

Giới thiệu Hồng Trần Như Nước

Thể loại: hiện đại, quân nhân

Convert: ngocquynh520

Editor: Thu Lệ

Độ dài: 105 chương

Tổng Tinh Thần lần đầu nhìn thấy Tô Thanh Triệt đã có cảm giác hoảng hốt: Người đàn ông này quá nguy hiểm.

Mà giác quan của cô còn chính xác hơn cả đi cả của mình.

Đến lúc Tổng Tinh Thần mạnh vì gạo, bạo vì tiền chống lại Tô Thanh Triệt phúc hắc, mang thù.

Ngoài việc nghiền răng nghiền lợi thì chính là hận thấu xương.

Chọc cô? Không sao...

Cô quyết định đem mình đóng gói lại rồi gửi qua.

Cho anh một ngôi sao, tặng anh một đời chói lọi...

Bạn đang đọc truyện *Hồng Trần Như Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-1

Edit: Thu Lệ

Thật ra thì ngày nay đối với Tổng Tinh Thần mà nói, quả thật rất gay go.

Cô lái xe đến trước công ty chuyển phát nhanh giao hàng, trên đường về lại kẹt xe, cô liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay tiện tay mở radio lên. Kẹt xe làm cô tâm phiền ý loạn, nghĩ tới lát nữa phải đi xem mắt, lông mày lập tức nhăn lại.

Cả nhà Tổng Tinh Thần đều là giáo sư, ba Tổng Quốc Lương, mẹ Lý Thanh Nhã, đều là giáo sư đại học A. Mà lúc Tổng Tinh Thần mới vừa tốt nghiệp cũng ở lại trường làm giảng viên, chỉ là dạy được một năm thì từ chức về nhà mở một cửa hàng trên taobao(*).

(*)Hệ thống bán hàng của taobao.com là một công ty con thuộc tập đoàn Alibaba đã đánh bật thế lực thương mại điện tử lớn là ebay ra khỏi thị trường Trung Quốc. Được nhận định là website uy tín với lượng thông tin lớn nhất Trung Quốc, đây là nơi thực sự lý tưởng để mua hàng trực tuyến hay mua order.

Cuối cùng, dòng xe trước mặt cũng từ từ di chuyển, cô thở phào nhẹ nhõm, di chuyển theo.

Chờ đến khi cô chạy đến quán cà phê đã trễ mất nửa giờ rồi, còn kém một giây nữa là đúng. Cô thở nhẹ ra một hơi, tiện tay vén tóc ra sau tai đẩy cửa bước vào.

Tổng Tinh Thần thoáng nhìn thấy người đàn ông đang ngồi gần cửa sổ, tầm mắt anh ta đang nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi con ngươi trầm tĩnh như nước lại giữ kín như bưng. Có lẽ là do nguyên nhân đặc thù của nghề nghiệp, cho dù toàn thân anh ta mang màu sắc ảm áp, hòa hợp, nhưng nhìn vẫn có một phong cách lạnh lẽo, xơ xác tiêu điều.

Có lẽ chính là anh ta.

Tô Thanh Triệt cảm nhận được tầm mắt ở cửa, xoay đầu lại, quả nhiên đôi con ngươi không có tình cảm dư thừa như Tổng Tinh Thần đoán. Cô ôm túi, không nhanh không chậm đi vào.

Cảnh vật trong quán cà phê rất ưu nhã, trong đại sảnh còn vang lên tiếng đàn dương cầm êm dịu. Cô đi tới trước bàn, nhẹ nhàng gõ gõ mặt bàn, thấy anh ngừng đầu lên, chống lại cặp mắt lạnh lẽo đó hơi sững sờ, "Anh là Tô Thanh Triệt?"

Lúc này, Tô Thanh Triệt dịu đi ý lạnh trong mắt, đứng lên, kéo ghế ra giúp cô, "Là tôi, mời ngồi."

Tổng Tinh Thần nhũu mày, biết nghe lời phải, "Xin lỗi, tôi tới trễ."

Tô Thanh Triệt khẽ kéo kéo khóe môi, cười như không cười lại hơi chút châm chọc, anh vuốt ve thành ly, không chút để ý nói: "Thì ra cô Tổng vẫn có quan niệm về thời gian."

Tổng Tinh Thần dừng lại, ngược mắt nhìn, đôi con ngươi cũng không còn dịu dàng và bình tĩnh như vừa rồi, mà trở nên có chút sắc bén. "Đoàn trưởng Tô bất mãn sao? Nếu nhớ không lầm thì đã nói xin lỗi rồi."

Tô Thanh Triệt cũng không giận, chỉ đẩy thực đơn qua. "Cô có thể gọi tôi là Tô Thanh Triệt."

Tổng Tinh Thần cong môi cười, vừa cúi đầu nhìn thực đơn ánh mắt bỗng trở nên châm chọc, ý vào chút quan hàm và gia đình quyền quý này mà lên giọng trước mặt cô?

Mẹ nó, tôi khinh!

Lúc ngẩng đầu lên, lại cười nhạt một tiếng như vừa rồi, nhìn về phía nhân viên phục vụ đang đứng bên cạnh nhẹ giọng nói: "Moka là được rồi."

Tô Thanh Triệt lưu tâm để ý những động tác nhỏ của cô, âm thầm bật cười. Cô còn tưởng rằng mình giấu rất kỹ, nhưng chút biến chuyển này sao có thể giấu giếm được ánh mắt của anh.

Nhất thời không nói chuyện.

Tổng Tinh Thần cũng rất tự nhiên, chờ Moka được bưng lên, khẽ nhấp một miếng mới lộ giọng điệu "giải quyết việc chung" nói: "Nếu anh Tô không ngại, có thể nói rõ, giới tính, cân nặng, chiều cao, số đo ba vòng, tiền lương, tiền gửi ngân hàng không?"

Tô Thanh Triệt nhũu mày, gợn gàng linh hoạt, "Xin lỗi, tôi rất để ý."

Tổng Tinh Thần nhún nhún vai, nặng nề thả lại cái ly lên bàn, ngược mắt theo dõi con ngươi đen nhánh trầm tĩnh của anh mà gần từng chữ: "Vậy xin hỏi anh Tô, có thể tiết lộ cái gì? Màu sắc quần lót?"

Bạn đang đọc truyện *Hồng Trần Như Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-2

Tô Thanh Triệt bị câu nói cuối cùng của cô chẹn họng, như vậy cũng khiến anh bắt đầu xem kỹ cô gái đang ngồi trước mặt mình lần nữa.

Tổng Tinh Thần có dáng người cao gầy, mắt ngọc mảy ngài, khẽ nhũu mày hoặc là khi cười lên đều là càng nhìn càng đẹp. Mặt mày như vẽ, Hoạt Sắc Sinh Hương cũng không hơn như thế.

Chỉ có điều ——

Tô Thanh Triệt nhìn trong mắt cô xóa đi vẻ không kiên nhẫn, khóe môi nâng lên nụ cười châm chọc, ngược lại phát hiện lần này cô tới xem mắt hình như cũng không phải là tự nguyện.

Nghĩ tới đây, anh thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà vẫn hứng khởi muốn trêu chọc cô một chút. "Quần lót à?"

Anh khẽ cau mày, hình như có chút khó xử. "Nếu như cô thật sự muốn biết, không bằng tự mình tới xem? Bản thân tôi rất xấu hổ mở miệng."

Tổng Tinh Thần nhũu hai mắt lại, nhấp miếng cà phê, lúc này mới cười nói: "Vậy thì không cần, anh cũng biết, nhìn thứ không nên thấy sẽ đau mắt hột."

Tô Thanh Triệt nghiêm trang gật đầu một cái.

Tổng Tinh Thần lại đột nhiên có ý xấu, tầm mắt của cô di chuyển từ mặt anh xuống, sau đó lại tiếp tục đi xuống..... Chỉ có điều tư thế anh ngồi rất tao nhã, tầm mắt di chuyển đến eo đã bị bàn ăn chặn ngang.

Cô thu hồi tầm mắt, không biến sắc đánh giá một chút, lúc này trong mắt mới tràn đầy ý cười.

Tô Thanh Triệt vẫn chú ý đến cử động của cô, thong thả ung dung uống một ngụm nước mới lên tiếng: "Cô Tổng có hài lòng không?"

Tổng Tinh Thần cũng không kinh ngạc với sức quan sát nhạy bén của anh, rất thành thực gật đầu một cái, "Cũng không tệ lắm, miễn cưỡng có thể vào"

mất."

Tô Thanh Triệt cười nhạt một cái, "Thì ra vẫn còn miễn cưỡng."

Tổng Tinh Thần ngược lại bị giọng nói lạnh lẽo của anh làm cho kinh ngạc một chút, không khỏi cảm thấy thấy lạnh toát từ bàn chân lan ra toàn thân.

Người đàn ông này cho cô cảm giác quá mức nguy hiểm. Anh giống như một con hổ có thể chiến đấu bất cứ lúc nào, mắt sáng như đuốc, trong mấy câu qua lại từng chữ đều là châu ngọc không kém chút nào.

Thật là cao lớn trắng trẻo, dễ nhìn như vậy.

Nghĩ tới đây, cô cũng cảm thấy nhiệm vụ hôm nay có thể đến đây là kết thúc, dù sao nước chảy vô ý hoa rơi cũng vô ý.

Cô nhấp một ngụm Moka, đang cân nhắc không biết nên kết thúc buổi gặp mặt hôm nay thế nào thì người đàn ông đối d/đ"l;q"d diện đàn chéo hai tay đặt lên bàn, thân thể cũng hơi nghiêng về phía trước. Đôi con ngươi sắc bén như chim ưng, nhưng không ngờ cũng không có quá nhiều cảm giác bị áp bức.

Tầm mắt của Tô Thanh Triệt rơi vào khoe môi khẽ mím lại của cô, sau đó lại trở về chiếc ly thủy tinh trước mặt mình, lúc này mới từ từ mở miệng nói: "Nếu cô Tổng đã hỏi xong rồi thì giờ đến lượt tôi."

Tổng Tinh Thần không ngờ tới anh còn có chiêu này, mặc dù kinh ngạc nhưng cũng không đến nỗi thất kinh. Một người đàn ông có dục vọng với bạn hay không, thật ra thì dùng mắt cũng có thể nhìn ra.

Hai mắt anh ta lạnh nhạt, mặc dù có ý cười nhợt nhạt thế nhưng nụ cười rõ ràng không phải nhằm vào cô. Nghĩ như vậy, cô nhủ mảy, khẽ mím cười, "Anh cứ tự nhiên."

Tô Thanh Triệt gật đầu một cái, quan sát cô từ trên xuống dưới một cái, nói: "Tên, giới tính, cân nặng, chiều cao, số đo ba vòng, công việc, sở thích."

Tổng Tinh Thần vừa kéo khoe môi, thiếu chút nữa không bị vỡ nát. Người này rõ ràng là báo thù, trực tiếp lặp lại lời thoại của cô.

Tô Thanh Triệt thấy cô không nói lời nào, lại nhàn nhạt bổ sung: "Xin lỗi, đây là lần đầu tiên tôi đi xem mắt, không có kinh nghiệm."

Tổng Tinh Thần không ngừng co rút khoe môi, ngay cả khoe mắt cũng có rút đến đau. Người đoàn trưởng này rõ ràng không phải là thứ gì tốt, những lời này nhìn thì lực sát thương không nhiều, nhưng thật ra cũng là một gây đánh trúng, khiến cho cô không biết phải phản bác như thế nào.

Tổng Tinh Thần nắm quyền một cái, hít vào một hơi thật sâu, lúc này mới từ từ gằn từng chữ: "Tôi nghĩ anh Tô hiểu lắm rồi, đây cũng là lần đầu tiên tôi đi xem mắt."

Tô Thanh Triệt lập tức lộ vẻ mặt kinh ngạc, "Thật sao? Nhìn biểu hiện của cô giống như là....." Nói được một chút, anh lại giả bộ thành vẻ mặt âm thầm thương xót có chút đau khổ, dáng vẻ của một người đáng thương bị lừa gạt.

Tổng Tinh Thần chợt cảm thấy một hóp máu như nghẹn ở cổ họng, không trên không dưới, sống không bằng chết.

Cô bóp ly trà trước mặt, hai con ngươi cúi xuống âm thầm tính toán trong chốc lát, sau đó mượn động tác vén tóc ra sau tai mà trở lại bình thường. "Nếu như anh Tô muốn biết số đo ba vòng của tôi....." Cô dừng lại một chút, dáng vẻ giống như có chút khó xử, "Không bằng anh hãy tự nhìn xem?"

Tô Thanh Triệt đang uống nước, nghe vậy thiếu chút nữa phun ra, lòng anh sợ hãi rút khăn giấy lau khoe miệng một cái, ánh mắt tuần tra mấy vòng trên người cô.

Tổng Tinh Thần nói xong lời đó cũng quýnh một chút, dù sao thì vô đã mề lại sút rồi. "Anh Tô, anh cảm thấy tôi thế nào?"

Tô Thanh Triệt dừng lại, mím mím môi, dùng giọng nói mang tính dò xét đá vắn đề trở lại, "Miễn cưỡng cũng xem như một người phụ nữ?"

Tổng Tinh Thần run tay lên, ngạc nhiên nhìn về phía Tô Thanh Triệt. "Anh nói cái gì?"

Tô Thanh Triệt vẫn cực kỳ bình tĩnh, "Tôi nói quá trực tiếp?"

Tổng Tinh Thần nghe thế cười lạnh, lực ngón tay nắm ly cà phê đã có chút xanh trắng. "Anh Tô thật là tuệ nhãn biết châu(*), chuyện này cũng có thể nhìn ra được, khó trách đã 30 tuổi rồi mà vẫn chưa tìm được đối tượng kết hôn." Dứt lời, cô dừng lại, lời nói càng trở nên sắc bén.

(*): Ánh mắt biết nhìn đồ quý

"Anh Tô, thật ra thì tôi cũng rất hoài nghi, ngoại hình và điều kiện của anh như vậy mà không tìm được đối tượng có phải bởi vì —— thật ra thì anh không phải là đàn ông hả?" Dứt lời, thấy vẻ mặt Tô Thanh Triệt đột nhiên tối sầm, rốt cuộc cô cũng rất vui sướng cười lên.

"Nếu như vậy, tôi không thể theo cùng rồi. Thời gian của chúng ta đều rất quý báu, anh Tô mau tranh thủ đến buổi kế tiếp đi."

Đôi con ngươi Tô Thanh Triệt tối om, khoe môi lại hình như bao hàm nụ cười thần nhiên. "Cô Tổng, nếu như không ai thèm lấy tôi thì tôi không ngại cô

cùng với tôi thích hợp hơn một chút."

Tổng Tinh Thần đang cầm túi đứng dậy, nghe vậy lão đảo một cái thiếu chút nữa giẫm lệch giày cao gót. Cô thuận tay xé một tờ giấy trong xấp ghi chú bên cạnh, lại lấy bút ra nhanh chóng viết xuống một chuỗi địa chỉ trang web và tên tiệm, mới tự nhiên vui vẻ đặt ở trước mặt Tô Thanh Triệt.

"Tôi nghĩ anh sẽ cần." Dứt lời, không hề dừng lại lâu nữa, cắn răng thẳng sống lưng nhanh chân bước đi.

Đợi đến khi đẩy cửa đi ra khỏi quán cà phê, mới gỡ tóc xuống, cố ý đi tới cửa sổ nơi anh có thể nhìn thấy. Hung tợn quay đầu lại liếc mắt nhìn, giờ ngón giữa lên mới lên xe rời đi.

Tô Thanh Triệt lại bật cười, Tổng Tinh Thần động lòng người nhất, quyến rũ người ta nhất chính là lúc bại lộ bản tính giờ ngón giữa về phía anh. Anh cầm mảnh giấy kia lên, nhủ mảy, trực tiếp lấy ra điện thoại di động ra nhập địa chỉ trang web vào.

Trên màn hình đột nhiên xuất hiện websites, sắc mặt Tô Thanh Triệt thoáng trầm xuống. Anh cầm chặt mảnh giấy đó trong tay, khẽ nhếch môi cười đến âm u lạnh lẽo. "Tổng Tinh Thần, tôi nhớ kỹ cô."

Trong lúc đợi đèn đỏ, Tổng Tinh Thần đột nhiên lạnh sống lưng, cứng rần lạnh run một cái.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Trần Như Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Edit: Thu Lệ

Lần xem mắt này rất nhanh đã bị Tổng Tinh Thần ném ra sau đầu, ngày hôm sau cô còn bị mẹ Tổng gọi về nhà ăn cơm để thăm dò quân tình.

Tổng Tinh Thần đã ăn thức ăn nhanh mấy ngày nay, rốt cuộc cũng được ăn thức ăn do mẹ nấu vô cùng hạnh phúc mà ăn ngấu ngiến, thấy Mẹ Tổng thăm dò cẩn thận như vậy, cảm giác thèm ăn lập tức giảm mất phân nửa rồi.

Cô nuốt xuống miếng đùi gà trong miệng, cầm khăn giấy thấm lau ung dung lau miệng, lúc này mới mở miệng nói dưới sự mong đợi của hai ông bà: "Đừng nhìn con nữa, con không đùa."

Mẹ Tổng hơi nhíu lông mày lại, "Có phải do con không cho người ta sắc mặt tốt không?"

Tổng Tinh Thần cố gắng nhớ lại, cô không cho sắc mặt tốt chỗ nào chứ, quả thực là vẻ mặt ôn hòa như với Thượng đế, cuối cùng còn giới thiệu sản phẩm trong quán cho anh với tiêu chí khách hàng là thượng đế nữa mà.

Chỉ có điều nửa câu phía sau cô không có gan nói ra, yên lặng nuốt trở về bụng rồi.

Tổng Quốc Lương thấy ánh mắt mơ hồ không yên của con gái nhà mình, cũng biết nhất định là xảy ra chuyện gì rồi, nhưng mà ông cũng không có ý kiến gì. Tổng Tinh Thần độc lập tự chủ, ngoại hình cũng coi là được ông trời ưu ái, không đến nỗi phải ế.

Nhưng Mẹ Tổng lại không nghĩ như vậy nha, bà bẻ ngón tay hận không thể nhanh chonsh tìm chồng cho Tổng Tinh Thần.

Thời buổi bây giờ lòng người khó dò, sau khi biết nhau phải dùng ít nhất ba tháng để tìm hiểu nhân phẩm, sau đó phải tốn ít nhất hai năm để nói chuyện yêu đương. Như vậy tính toán Tổng Tinh Thần d/d"l;q"d cũng đã 26 tuổi, chuyện kết hôn hưởng tuần trăng mật thì phải già vò hơn nửa năm, chờ sinh con nữa là vừa đúng 28 tuổi.

Thật ra đây là lần đầu tiên Tổng Tinh Thần xem mắt, nên cũng không có gì để so đo tính toán, nhưng mà lần này, người đàn ông này tuy không xem là chất lượng tốt nhưng cũng là tinh phẩm. Chẳng qua thật sự không phải là món ăn của Tổng Tinh Thần, phúc hắc tà nịnh, sau khi cưới tính toán lẫn nhau, cuộc sống này có thể trôi qua sao?

Tổng Tinh Thần vừa nghĩ đến hình ảnh đó vội vàng lác lác đầu. "Mẹ, con và anh ta không thích hợp, kém sáu tuổi là cách nhau cả một con sông đấy."

Mẹ Tổng suy nghĩ một chút cũng phải, chỉ có điều số tuổi không thành vấn đề, nhớ năm đó bà và ba của Tinh Thần là thầy trò yêu nhau thì sao, kém nhau đến tám tuổi, không phải vẫn sống rất tốt đấy sao.

Hơn nữa nghe Bà Tổng nói bên đó thuộc nhà quyền quý, vừa vặn xứng đôi với dòng dõi thư hương thế gia của của bọn họ. Lại nói, để đến được vị trí hôm nay đều do bản thân Tô Thanh Triệt tự mình nỗ lực, là đứa trẻ có nhiều lòng cầu tiến thật tốt nha.

Chỉ là nhìn thái độ không thêm đề ý của Tổng Tinh Thần, bà chỉ biết thở dài, đứng dậy đi bới cơm.

Tổng Quốc Lương ngược lại cười cười, "Tổng kết nguyên nhân xem nào."

Tổng Tinh Thần thấy mẹ tạm thời sẽ không ra, lúc này mới cau mày oán giận nói: "Quá nhiều mỡ, mới ba mươi tuổi mà như một ông chú trung niên, còn bị hói đầu nữa nha..... Chắc chắc."

Tổng Quốc Lương mới vừa gấp lên một miếng thịt kho, "Bốp" một cái liền rơi xuống bàn, vẫn còn rất mượt mà lăn mấy vòng. "Nhưng ba đã từng xem hình....." Là một người tuấn tú lịch sự nha, nếu không làm sao Mẹ Tổng có thể thích như vậy?

Tổng Tinh Thần bị chính mình chẹn họng một chút, sau đó mặt không đỏ tìm không đáp tiếp tục nói láo. "Ba, ba không biết kỹ thuật PS bây giờ đâu. Quá đáng sợ! Về sau tuyệt đối không thể tin tưởng vào hình ảnh, lúc nào cũng có thể làm giả đấy."

Tổng Quốc Lương mới vừa gấp miếng thịt kho vô tội lên lại lần nữa rơi xuống bàn, lần này nó rất không có sức nặng mà rơi xuống.

Ông có thể nói trước kia không cẩn thận từng gặp tên nhóc đó một lần không, một quân nhân đẹp trai bị con gái ghét bỏ thành ra như vậy. Được, cũng đừng hỏi nguyên nhân gì, nhất định là không vui.

Chuyện Tổng Tinh Thần đi xem mắt, làm bạn thân, Hàn Tiêu Ly vừa nghe tin lập tức hành động.

Tổng Tinh Thần mới vừa về đến nhà, Hàn Tiêu Ly bao vây ở cửa chặn đánh bắt Tổng Tinh Thần báo cáo kinh nghiệm để cho Hàn Tiêu Ly có linh cảm sang tác kịch bản "Gái ế thời đại mới đi xem mắt".

Tổng Tinh Thần trực tiếp cầm gối ôm lên đập về phía Hàn Tiêu Ly, "Tớ mới 24 tuổi mà đã thành gái ế rồi hả?"

Hàn Tiêu Ly cũng không khách sáo, cười híp mắt ôm lấy gối làm tổ trên sofa lớn được làm bằng chất lượng tốt, gương mặt mơ ước. "Có đẹp trai bằng Tô Khiêm Thành nhà tớ không?"

Tổng Tinh Thần liếc mắt nhìn tấm poster Tô Khiêm Thành trên tường, cố gắng nhớ lại một chút vẫn không có nhớ được cái người tên Tô Thanh triệt đó trông như thế nào.

Cô nhún nhún vai, rất xin lỗi nói: "Tớ không nhớ anh ta có bộ dạng như thế nào."

Hàn Tiêu Ly bị nghẹn một chút, an ủi: "Không sao, bình thường thôi. Tô Khiêm Thành nhà tớ cũng phải nhìn chăm chú thật lâu mới nhớ."

Tổng Tinh Thần liếc cô một cái, cười nói: "Nhà cậu? Cậu và anh ta cũng không quen biết nhau, ở đâu ra nhà cậu?"

Hàn Tiêu Ly bị chột trúng chỗ đau, thiếu chút nữa không giữ chân lên. "Tớ đây không phải là bắt chước Tiểu Phấn Ti nha, mở miệng một tiếng anh yêu, anh yêu, nhà tớ....."

Tổng Tinh Thần bị giọng điệu ngọt ngào của cô ấy kích thích khiến cả người nổi da gà, trực tiếp ngồi trước máy vi tính lên Alibaba(*), chỉnh sửa đơn đặt hàng, sắp xếp nhãn hiệu một chút, sau đó vào trong nhà kho lục đồ, đóng gói tất cả lại, ngày mai ra cửa gửi.

(*): Alibaba là một tập đoàn thương mại điện tử cung cấp dịch vụ bán hàng giữa người tiêu dùng với người tiêu dùng, doanh nghiệp tới người tiêu dùng và doanh nghiệp với doanh nghiệp dịch vụ bán hàng thông qua công thông tin điện tử

Lúc đầu, khi Hàn Tiêu Ly biết Tổng Tinh Thần bán đồ dùng tình thú trên mạng bị hoảng sợ đến muốn rụng rời tay chân. Phải tiêu hóa một tuần lễ mới chấp nhận được sự thật này, lúc mới bắt đầu còn phải bận rộn giúp cô thu xếp buôn bán.

Hiện giờ, cửa hàng nhỏ này của Tổng Tinh Thần buôn bán cũng không đến nổi tệ, một năm thu hoạch không được ba mươi mấy vạn cũng được mười mấy vạn, đã sớm thành một tiểu phú bà.

Cho nên, hôm đó trang giấy mà Tổng Tinh Thần vô cùng trân trọng đưa tới chính là địa chỉ trang web đồ dùng tình thú do tự tay cô viết ra.

Nghĩ tới đây, cô nhếch khóe môi nở nụ cười, vô cùng hài lòng. Sĩ quan đó, chắc cũng nổi trận lôi đình rồi.

Hàn Tiêu Ly thấy cô dọn dẹp đồ liền quý dị cười lên, đưa chân đá đá cái mông của cô. "Cười khúc khích cái gì?"

Tổng Tinh Thần tránh né chân của cô, thu dọn đồ để ở một bên xong, lúc này mới chen qua ngồi xuống bên cạnh cô, cầm lấy máy vi tính cô để một bên nhìn một chút. "Cái này chính là kịch bản cậu nói muốn hợp tác với Tô Khiêm Thành?"

Hàn Tiêu Ly vừa nghe thấy lời ấy liền cười đến nheo mắt, "Đúng vậy, đúng vậy nha, cho nên tớ sẽ tạo ra cho anh ấy thêm nhiều phân đoạn đẹp trai quyến rũ."

Tổng Tinh Thần lại bĩu môi, rất không cho mặt mũi đã kích nói: "Anh ta biết còn có thể tạ ơn cậu?"

Từ nhỏ đến lớn, Hàn Tiêu Ly đã bị lời nói ác độc của Tổng Tinh Thần đã kích quá nhiều, chỉ chút xú này là cô đã hạ lưu tình, ôm cánh tay của cô vừa uốn éo, vừa làm nũng chỉ còn thiếu nước lộn một vòng trên sofa nữa thôi. "Đạo diễn nói sẽ giới thiệu cho chúng tớ quen biết."

Tổng Tinh Thần và Hàn Tiêu Ly cùng nhau lớn lên từ nhỏ, so với Hàn Tiêu Ly, Tổng Tinh Thần có vẻ trưởng thành hơn, ở trước mặt người lớn là một cô gái nhỏ ngoan ngoãn. Cho nên đối với mẹ Hàn, Tổng Tinh Thần chính là một thẻ Kim Tự Chiếu Bài.

Hàn Tiêu Ly lại là một người thành thật không có tâm cơ, thấy mẹ thích thì mình cũng thích, thường xuyên qua lại nên trở thành bạn tốt với Tổng Tinh Thần, cứng như Bàn Thạch, vững như núi Thái Sơn sừng sững bất động.

Tổng Tinh Thần bị cô dây dưa không chịu nổi, giờ tay đầu hàng, "Được được được, Tô Khiêm Thành nhà cậu là tốt nhất, cậu nhanh đi làm quen với anh ta sau đó đầu độc anh ta luôn đi. Coi như anh ta đã cống hiến tuyệt vời cho xã hội."

Hàn Tiêu Ly ôm lại mấy vì tính vừa sửa đổi vừa không hết hy vọng tiếp tục hỏi cô, "Trái lại cậu hãy nói quá trình xem mắt cho tớ nghe chút đi."

Tổng Tinh Thần cũng không thể nói mình gặp gỡ đối thủ hai bên đều tổn hại, chỉ hàm hàm hồ hồ nói một câu, "Xem mắt thì có thể gặp được người tốt lành gì chứ, đều là đàn ông cực phẩm còn sót lại. Cho nên cậu đừng ôm ấp ý nghĩ xem mắt Tô Khiêm Thành, mau tìm chàng rể khác tốt hơn."

Điều khác biệt giữa Tổng Tinh Thần và Hàn Tiêu Ly là Tổng Tinh Thần thực tế hơn Hàn Tiêu Ly rất nhiều, cô nhìn thấy buồn vui li hợp còn máu chó hơn những gì dưới ngòi bút của Hàn Tiêu Ly đã viết nhiều.

Cô đưa tay lên day day huyết thái dương, bắt đặc dĩ trùng mắt nhìn. "Cô Hàn, cậu có thể đừng như ký giả nữa được không? Chuyện tớ xem mắt giống như bị kịch của nhân gian vậy, không có gì để nói cả, không phải cậu muốn biết kết quả sao? Kết quả chính là tớ viết địa chỉ cửa hàng trên web ra giấy rồi đưa cho anh ta, hoan nghênh anh ghé thăm thôi."

Nói xong, cô hơi bắt đặc dĩ đứng dậy đi phòng bếp pha cà phê. "Muốn thêm đường không?"

Hàn Tiêu Ly vẫn còn ở trong khiếp sợ, tuy rằng cô đã sớm quen với cử chỉ dũng mãnh thoảng thoảng sẽ khác hẳn với người thường của bạn thân, nhưng đối với một phương pháp hung tàn như vậy, đây vẫn là lần đầu nghe nói.

Hơn nữa, cô rõ ràng cảm nhận được trong giọng nói của Tổng đại tiểu thư này hàm chứa không nhận được đến cực độ và khuynh hướng sắp bùng nổ, cho nên rất thức thời mà im lặng.

Chờ giây lát, lại nghĩ tới cái gì, vừa gõ bàn phím vừa hỏi: "Lại nói, lần trước Vương Viện Viện nói để cậu làm chỉ đạo viên thay cậu ta cậu suy tính như thế nào?"

Tổng Tinh Thần khẽ nghiêng đầu liếc cô một cái, giễu cợt nói: "Thật là nói chuyện không biết suy nghĩ, để tớ đi huấn luyện quân sự thế cậu ta, đây coi là làm bàn đánh cho thật tốt."

Hàn Tiêu Ly chép miệng, nhận lấy ly cà phê cô bung tó, "Đừng nha, với trạng thái cả ngày lẫn đêm chỉ trạch ở nhà này của cậu còn không bằng đi huấn luyện quân sự, rèn luyện tay chân một chút đi."

Tổng Tinh Thần liếc mắt, nói: "Chẳng qua tớ vẫn đồng ý, ai bảo thân thể cậu ta gầy yếu như vậy, còn thổi gió bên tai “mẫu thân đại nhân” của tớ nữa....."

Vì vậy, dưới sự ân cần nhắc nhở theo một ngày ba bữa cơm của mẫu thân đại nhân đã khiến cô không thể nào không đồng ý.

Suy nghĩ một chút liền chua xót trong lòng.

Đang lúc này, truyền đến tiếng tin nhắn trên Alibaba.

Tổng Tinh Thần nhấp một miếng cà phê, lúc này mới mở tin tức ra liếc nhìn, vừa liếc nhìn đã khiến cô lập tức nhú mày.

Khách hàng này là khách hàng phiền phức nhất Tổng Tinh Thần đã gặp từ trước đến nay, từ cuộc làm ăn đầu tiên đã bắt đầu xoi mói, nhặt xương trong trứng gà, bới lông tìm vết hết khả năng.

Hôm nay anh ta gửi tin nhắn hỏi tại sao vẫn chưa giao hàng.

Tổng Tinh Thần lật đơn đặt hàng ra xem, là bao cao su, mà còn phải sáu kiểu hoa văn khác nhau mới chịu.

Thật ra thì Tổng Tinh Thần không sợ đắc tội khách hàng, dĩ nhiên, nếu như khách hàng đó vô cùng khó trị khiến cho cô không chịu được kích thích mà phải nói tục. Nhưng đối với khách hàng rất khó trị lại d/đ"l;q"d đặc biệt hào phóng, dù có mua bao nhiêu đi nữa cũng không quan tâm tới giá cả mà nói thì cô vẫn không nỡ hạ độc thủ.

Lập tức lời ngon tiếng ngọt nói: "Xin lỗi, có lẽ là có sai sót, để tôi đi đối chiếu đơn đặt hàng."

Cô đối chiếu vật phẩm với đơn đặt hàng, đi vào nhà kho tìm hàng. Nếu như cô nhớ không lầm thì tối hôm qua đã kiểm tra một lần, nguyên nhân không giao hàng cũng bởi vì —— hết hàng rồi.

Nghĩ tới đây, cô nhú mày một cái, liếc tên khách hàng vẫn đang lăm nhăm trên Alibaba, giờ tay lên vuốt vuốt ấn đường.

Cho đến khi anh ta nói: "Ngày mai phải giao hàng cho tôi, nếu như không giao hàng, tôi không chỉ hủy bỏ đơn hàng mà còn tố cáo cô nữa đấy."

Cãi nhau cũng không phải là chuyện đùa, Tổng Tinh Thần nhủ mảy, nhớ tới nhãn hiệu bao cao su này hình như có trong siêu thị, liền cam kết: "Xin lỗi, xin anh chờ một chút, tạm thời bên tôi đang hết hàng, bây giờ tôi sẽ ưu tiên chuẩn bị hàng cho anh ngay."

Trong lúc nói chuyện, cô có chút táo bạo, tiện tay cầm một con gấu bông lông mềm như nhung ném thẳng về phía Hàn Tiêu Ly đang ngồi trên sofa, "Giúp tớ coi chừng buồn bán một chút, đừng để ý đến tên khách hàng này. Tớ đi siêu thị mua đồ."

Hàn Tiêu Ly bị đập một cái, đợi đến khi lấy lại tinh thần đã nhìn thấy Tổng Tinh Thần mặc áo khoác đi dép lê ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Trần Như Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Những siêu thị gần đây cũng không đầy đủ, Tổng Tinh Thần ra cửa liền mang theo một túi cầm tay nhỏ, chỉ mua một hộp liền thuận thế bỏ vào trong túi xách.

Khi đến một siêu thị, cô nhìn thấy tủ chứa đồ do dự một chút vẫn là cầm túi nhỏ đi vào.

Dù sao cũng không bao lâu, đánh nhanh thắng nhanh là được rồi. Nghĩ tới, cô liền bước nhanh hơn đi vào siêu thị.

“Siêu thị Tô Quà” này tổng cộng có ba tầng, tầng thứ hai là thực phẩm, tầng thứ ba mới là đồ dùng hằng ngày. Mà quầy thu tiền đang ở tầng ba, Tổng Tinh Thần nhanh chóng xuyên qua tầng hai đi lên tầng ba.

Khu vực bên trái của tầng ba là một giá hàng băng vệ sinh(BVS), mà dựa vào góc tường bên này chính là nơi đặt BCS.

Tổng Tinh Thần mới vừa đi tới đứng trước giá hàng, đã nhìn thấy một người đàn ông có vóc dáng thon dài, đang đưa lưng về phía cô nghiêm túc cầm một bọc SPACE 7(*) nghiên cứu.

(*): Một nhãn hiệu BVS.

Điều khiến cho Tổng Tinh Thần quần chính là, toàn thân người đàn ông này đều mặc quân trang, chỉ dựa vào bóng lưng thôi đã biết người này là sắc đẹp thay com. Tổng Tinh Thần là người rất thích những anh lính, hơn nữa vóc dáng anh lính này lại cao lớn, chỉ một bóng lưng đã đủ khiến cho người ta thần hồn điên đảo.

Vừa nghĩ cô vừa nhếch môi khẽ cười đi tới.

Trong nháy mắt khi bọn họ sắp gặp thoáng qua, người đàn ông đó đột nhiên xoay người lại, đôi con ngươi cảnh giác phòng bị nhìn chằm chằm Tổng Tinh Thần đang rón rén đến gần.

Tổng Tinh Thần ngẩn ra, người đàn ông đó cũng ngẩn ra.

Sắc mặt của Tổng Tinh Thần lập tức quý dị tột đỉnh, cô quan sát lên lên xuống xuống Tô Thanh Triệt toàn thân quân trang trước mặt, cổ họng giống như đột nhiên bị mắc kẹt, một hồi lâu mới tay run run chỉ gương mặt không dám tin.

Đáy mắt Tô Thanh Triệt cũng xẹt qua vẻ kinh ngạc thật nhanh cùng với tâm tình háo hức mờ ảo, chẳng qua đã bị anh che giấu đi rất nhanh, chỉ là vênh khênh môi lên, thông dong tỉnh táo lên tiếng chào hỏi cô: “Chào cô.”

Tổng Tinh Thần còn lâu mới có được bản lĩnh bình tĩnh đó, cô nhìn bọc màu hồng xinh xắn trong tay anh, chần chờ chốc lát mới nổi trận lôi đình mà hỏi: “Anh mua cho bạn gái? Anh đã có bạn gái rồi mà còn đi xem mắt lừa gạt tình cảm người khác?”

Tô Thanh Triệt nghe vậy, con ngươi chậm rãi nhủ lại, khí lạnh bốn phía. “Ai nói với cô đây là mua cho bạn gái?”

Tổng Tinh Thần cảm thấy tâm can cũng run, “Không phải cho bạn gái anh thì mua băng vệ sinh cho.....” Làm cho người ta tức chết mà.

Tô Thanh Triệt héch mảy, hiển nhiên cũng không phải rất muốn giải thích, chỉ là xoay người tiếp tục xem đủ loại băng vệ sinh trước mặt, hỏi “Loại nào tốt? Dùng ban đêm và dùng ban ngày có gì khác biệt?”

Tổng Tinh Thần bị hỏi như vậy ngược lại bất ngờ bình tĩnh lại, chẳng lẽ là mua cho mẹ? Không đúng, người làm mai nói mẹ của anh ta là Khoa Học Gia nghiên cứu thiên văn rất ít khi ở nhà..... Vậy thì là tình huống đột phát?

Tô Thanh Triệt thấy cô còn lo lắng, liếc qua một cái, ánh mắt không có sóng. Nhưng chính ánh mắt lạnh lùng trong trẻo như vậy lại khiến cho đáy lòng Tổng Tinh Thần chấn động, cặp con ngươi đen nhánh đó giống như chói lọi một đời, thâm thúy lại sáng ngời.

“Đây là lần đầu tiên tôi mua cái này, có thể cho chút ý kiến không?”

Tổng Tinh Thần bỗng cảm thấy bản thân mình lấy tâm tiểu nhân đo bụng quân tử rồi, sờ sờ chớp mũi thuận tay lấy loại cô thường dùng đưa rồi. “Cô ấy ra có nhiều không?”

Dường như Tô Thanh Triệt cảm thấy rất mới mẻ, khẽ nghiêng đầu, cảm vừa đúng đường vòng cung hoàn mỹ. “Tôi không biết.”

Tổng Tinh Thần tiếp tục bị ghen hòng, liền tự nhiên đưa ra quyết định. “Như vậy là được rồi.”

Tô Thanh Triệt thấy vấn đề rồi rắm của mình đã được giải quyết trong chốc lát, khỏe môi cũng buông lỏng, như có như không xóa sạch nụ cười thần nhiên. “Tôi nay làm phiền cô.”

Tổng Tinh Thần gật đầu một cái, “Chỉ là một cái nhắc tay.” Dứt lời, mới nhớ tới mình đến làm gì.

Liếc nhìn mấy nhãn hiệu BCS cô đang cầm trên tay, đi qua vài bước tới trước giá hàng lưu loát chọn hàng đặt vào túi cầm tay, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Tô Thanh Triệt đang cầm một hộp rất có hứng thú nhìn cô. “Cô cần cái này? Còn cần năm loại khác nhau?”

Tổng Tinh Thần nóng mặt một chút, trong nháy mắt lại khôi phục trấn tĩnh, “Đúng vậy nha, lần này cũng muốn tôi giới thiệu à?”

Tô Thanh Triệt đảo tròn tầm mắt, nhìn về phía bọc nhỏ cô đang cầm trong tay, ý vị sâu xa chỉ nắm được một 1 góc hộp giấy cứng rắn. “Cô đang làm cái gì vậy?”

Tổng Tinh Thần nghi ngờ nhìn anh, “Cái gì?”

Dường như cuối cùng Tô Thanh Triệt cũng nghĩ thông suốt cái gì đó, như có điều suy nghĩ nhìn cô một cái, “Tien tay dất trộm dê?”

Tổng Tinh Thần sừng sốt, chốc lát sau mới phản ứng được lời anh nói là có ý gì, lập tức nổi giận. “Anh mới tien tay dất trộm dê, vốn chính là tôi mua.”

Tô Thanh Triệt cũng không để ý, liếc mắt nhìn sáu hộp BCS cô cầm trong tay, lạnh nhạt lại chán ghét: “Thật may là cô Tổng đây không coi trọng tôi, nếu không tôi có tâm mà không có sức cũng không chịu nổi.”

Tổng Tinh Thần giận đến đầu như muốn nổ banh, cô đảo lộn tìm hóa đơn siêu thị trong túi nhỏ, nhưng đáng chết thế nào cũng không tìm được. Nhưng lại không thể giải thích trong tay cô tại sao lại có nhiều BCS như vậy, bỗng cảm thấy thần kinh cũng bị buộc thật chặt.

Đây là lần đầu cô gặp phải tình huống nhầm lẫn như thế.

Tô Thanh Triệt không có kiên nhẫn đợi cô tìm chứng cứ, trực tiếp lấy loại BCS dạ quang cô đang nắm trong tay, “Không bằng nhường loại này lại cho tôi đi, cô nên thích hợp dùng loại viên bi.”

Tổng Tinh Thần kinh ngạc, đợi cô phục hồi tinh thần lại, Tô Thanh Triệt để lại một câu: “Sao đều là số nhỏ nhất.” Cùng bóng dáng biến mất đi với nụ cười giấu cợt tựa như gió.

Tổng Tinh Thần đứng tại chỗ lập tức giờ chân.

Khốn kiếp, Dạ Quang chỉ có một hộp, anh ta cầm đi rồi cô phải giao hàng thế nào chứ!!!!

Tô Thanh Triệt đúng không? Lúc này mới thâm thù càng lớn.

Ngày hôm sau, Tổng Tinh Thần vẫn cứ giao hàng theo lệ thường, chỉ có điều trước khi giao hàng phải nói rõ với khách hàng là thiếu đi một số hộp Dạ Quang, sau buổi trưa mới có hàng.

Có lẽ anh ta cũng không muốn dùng Dạ Quang gấp, tuy rằng giọng nói ác liệt nhưng vẫn tiếp nhận cuộc buôn bán này.

Tổng Tinh Thần bận rộn qua mấy ngày, liền gọi điện thoại cho Mẹ Tổng, nhờ Mẹ Tổng tra giùm số điện thoại riêng và địa chỉ đơn vị của Tô Thanh Triệt.

Mẹ Tổng thấy Tinh Thần không những muốn số điện thoại di động mà còn muốn địa chỉ không khỏi có chút khó hiểu, “Con hỏi địa chỉ của người ta làm gì?”

Tổng Tinh Thần đã sớm suy nghĩ tìm từ xong, “À hôm đó nói chuyện phiếm thấy anh ấy thích ăn ăn vặt, nên con định gửi cho anh ấy một số thứ, tuy rằng xem mắt không thành công nhưng làm bạn bè cũng tốt mà!”

Mẹ Tổng thấy chuyện có thể xoay chuyển, cũng không hỏi nhiều, không ngừng liên tục đi tìm người làm mai mối tin tức.

Địa chỉ của đơn vị bộ đội là tuyệt mật, chẳng qua chỉ có một địa chỉ công cộng, tất cả hàng hóa thư từ được gửi đều bị mở bao bì, sau khi kiểm tra xong mới đưa vào trong tay người nhận.

Tổng Tinh Thần nghe vậy, nhíu mày, khoe môi dâng lên nụ cười trò đùa dai được thực hiện.

Điều cô muốn chính là mở bao bì chuyển phát nhanh!

Chờ tin nhắn số điện thoại và địa chỉ được gửi vào trong điện thoại di động của cô, lúc này cô mới thoải mái nhàn nhã đi vào phòng kho của mình chọn lựa mấy vật phẩm quý giá cô cất trong kho. Kèm thêm hai tờ hóa đơn do siêu thị in để chứng minh trong sạch.

Làm xong những thứ này, cô lại kéo một tờ giấy xuống, viết qua loa một câu: Mặc cho quân hưởng dụng, mong sớm ngày trọng chấn hùng phong.

Tô Thanh Triệt nhận được gói hàng cũng là ba ngày sau đó.

Đáng lẽ sáng ngày hôm sau là Tô Thanh Triệt có thể nhận được, nhưng quá đáng tiếc chính là đúng lúc hôm đó anh không thường trực, nghe lính cần vụ nói có chuyển phát nhanh, anh thuận miệng nói cứ đặt trong phòng làm việc, chờ ngày mai anh đến xem.

Lính cần vụ ấp úng một hồi lâu, mới do dự đồng ý, anh trầm tư một lát đang muốn hỏi bên trong chuyển phát nhanh là cái gì, lính cần vụ dứt khoát cúp điện thoại.

Cho nên, ngày hôm sau khi anh bước vào quân khu nhìn thấy vẻ mặt khác nhau của cấp dưới thì đáy lòng lập tức lan tỏa một cảm giác lo lắng.

Mà trực giác nhạy nhạy của quân nhân đã được chứng thực khi anh nhìn thấy gói hàng đó.

Tổng Tinh Thần thật đúng là dốc hết vốn liếng, gói một túi đồ thật to đến đây. Toàn bộ đều là..... Dụng cụ tình thú. Dường như đầy đủ hết chỉ còn thiếu một con búp bê bom khí thôi.

Anh hí hóp mắt, nhanh chóng xé hóa đơn ra nhìn, một chữ ký rồng bay phượng múa cực kỳ phách lối của Tổng Tinh Thần đột nhiên xuất hiện trước mắt.

Lính cần vụ đang quét dọn bàn đọc sách cho anh, chỉ cảm thấy khí lạnh lan tràn quanh thân, quay đầu nhìn về phía đoàn trưởng đại nhân thì chỉ cảm thấy sắc mặt đoàn trưởng đại nhân lúc xanh lét lúc đen thui, âm trầm không chừng.

Mà luồng khí lạnh đó tản mát ra từ trên người đoàn trưởng đại nhân không giận tự uy, đây là một luồng sát khí —— nồng nặc!

Lính cần vụ sợ mình đắc tội đoàn trưởng đại nhân, khẽ ném khăn lau, giọng thành khẩn. “Thủ trưởng, không được cũng không sao..... Ta từ từ trị!”

Tô Thanh Triệt nghe vậy, cả người càng lạnh, đôi con ngươi lạnh buốt như đóng băng.

Anh nắm chặt cái hộp chuyển phát nhanh, nhìn lại nhìn, chốc lát vẫn là không nén được, trầm giọng hỏi: “Không được?”

Toàn thân lính cần vụ run lên, chân cũng mềm nhũn. Mẹ ơi, đoàn trưởng thật là đáng sợ!

Tô Thanh Triệt từ từ, từ từ cười một tiếng, hai mắt nhíu lại, đến gần một bước. “Tôi có được hay không, cậu có muốn tới thử?”

Sắc mặt lính cần vụ lập tức tái xanh, bị dọa sợ đến tứ chi cũng bắt đầu run lên, thấy đoàn trưởng đại nhân vẫn còn đang đến gần, lập tức co cẳng chạy. “Đội trưởng, cứu mạng với.....”

Trông mặt Tô Thanh Triệt lại nhìn hóa đơn siêu thị Tổng Tinh Thần để lại phía trước, cười lạnh một tiếng, ngay sau đó cầm tờ giấy bị lính cần vụ cố ý nhét vào phía sau lên xem.

Trên tờ giấy, vẫn là kiểu chữ mà Tô Thanh Triệt mới vừa quen thuộc gần đây.

Kiểu chữ phía trên phách lối lại ương ngạnh, anh nhìn tờ giấy cũng có thể nghĩ ra được người phụ nữ tên là Tổng Tinh Thần đó vừa cắn răng nghiêng lợi vừa ói máu viết mấy chữ này như thế nào.

Mặc cho quân hưởng dụng, mong sớm ngày trọng chấn hùng phong.

“Mặc cho quân hưởng dụng, mong sớm ngày trọng chấn hùng phong.” Anh đọc lại một lần nữa, mím mím môi, cúi đầu trầm tư chốc lát.

Một hồi lâu, mới từ từ lộ ra nụ cười của một tên yêu nghiệt cực điểm.

Tổng Tinh Thần?

Ha ha, chờ xem.

Tuy là nói như thế, chẳng qua là Tô Thanh Triệt còn chưa thoải mái thật lâu.

Ngày đó huấn luyện, nhất trí gia tăng cường độ huấn luyện, mà anh cũng đi đến sân huấn luyện thật lâu rồi không đến để luyện bìa.

Loại cuộc sống này vẫn kéo dài đến buổi chiều hôm đó, khi lính cần vụ đưa tài liệu lên.

Đoàn trưởng, có nhiệm vụ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hồng Trăn Như Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Edit: Thu Lệ

Tổng Tinh Thần theo chân xe buýt của trường học đến doanh trại, trước khi vào cửa rất xa, cô nhìn những dãy núi tầng tầng lớp lớp vòng quanh dưới phòng ốc thiếu chút nữa lệ nóng doanh tròng.

Mẹ, tại sao mẹ lại không nói cho con biết tới chỗ của Tô Thanh Triệt?

Cô nhớ cô viết địa chỉ chuyển phát nhanh chính là ở đây, nói như vậy có năm mươi phần trăm là có thể gặp phải anh ta?

“Chỉ đạo viên, đến rồi.” Theo ống tay áo bị giật một chút, Tổng Tinh Thần mới phản ứng được xe đã ngừng, cô phải tổ chức bạn học xếp hàng xuống xe.

Nhiều quân nhân trên chiếc xe quân dụng dẫn đường trước mặt đã bước xuống, trong thao trường càng có thêm sáu tên lính xếp hàng đang lăm lét nhìn sang.

Tổng Tinh Thần quan sát tỉ mỉ một lượt, không phát hiện Tô Thanh Triệt lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Kế tiếp chính là kiểm lại nhân số, sau đó huấn luyện viên tới tiếp nhận lớp học, dẫn đường đến phòng ngủ cất hành lý. Trước khi đi đến phòng ngủ, huấn luyện viên hơi ngừng bước chân lại liếc nhìn túi đồ lớn trong tay Tổng Tinh Thần, nói: “Chỉ đạo viên, cô cũng phải tham gia quân huấn, có lẽ những thứ này sẽ không cần dùng.”

Tổng Tinh Thần nhìn theo ánh mắt của anh ta về phía lap top và túi xách căn phòng trong tay, “Năm nay nghiêm khắc như vậy?”

Trong khoảng hơn một năm khi cô còn làm giảng viên, cũng từng tham gia quân huấn một lần, chỉ là không phải ở trong quân doanh này, cô làm chỉ đạo viên rất thư thái không cần phải thực hành, không trái với kỷ luật còn có thể trêu đùa mấy anh lính.

Huấn luyện viên gật đầu một cái, hình như là bị ánh mắt thẳng thắn nóng hừng hực của Tổng Tinh Thần nhìn đến hơi mất tự nhiên, hơi ửng đỏ mặt. “Đoàn trưởng nói, toàn bộ khép kín quân huấn, đối xử như nhau.”

Sắc mặt Tổng Tinh Thần càng thay đổi, “Cho nên?”

Huấn luyện viên thấy sắc mặt cô không tốt, len lén liếc cô một cái, tiếp tục nói: “Đoàn trưởng nói, trừ quần áo ra thì tất cả những thứ còn lại đều phải nộp lên bảo quản.”

Tổng Tinh Thần hoàn toàn tối mặt, liếc nhìn các bạn học đã vào phòng ngủ sắp xếp. “Đoàn trưởng của các anh là ai?”

Huấn luyện viên kia đang muốn nói chuyện, Tổng Tinh Thần lại nói: “Quân huấn thôi mà, là huấn học sinh mới. Đoàn trưởng của các anh sắp xếp thế này có phải có chút quá đáng không? Chúng tôi tới đây làm chỉ đạo viên còn có gia đình phải quan tâm, thỉnh thoảng thu xếp bài tập cho học sinh cũng phải dùng đến mấy vi tính. Anh báo cáo giúp tôi, nói tôi không đồng ý.”

Huấn luyện viên há mồm đang muốn nói chuyện, liếc thấy một người đang đi tới sau lưng Tổng Tinh Thần dừng một chút, ngoan ngoãn ngậm miệng.

Tổng Tinh Thần lại chỉ nhìn thấy huấn luyện viên muốn nói lại thôi, càng cảm thấy người đoàn trưởng kia cậy thế hiếp người. “Có phải cấu tạo não của đoàn trưởng bọn anh có vấn đề không, hoặc là tính cách có chỗ thiếu hụt?”

Tiếng nói vừa dứt, huấn luyện viên kéo khóe môi ra, nghiêng người chào một cái. “Đoàn trưởng!”

Tổng Tinh Thần lập tức cứng ngắc toàn thân, cô vuốt vuốt mồ hôi lạnh sau ót, xong rồi nói xấu sau lưng người ta bị bắt tại trận.

Tô Thanh Triệt mím mím khóe môi, đôi con ngươi sâu thẳm từ từ nhú lại. “Chỉ đạo viên Tổng.”

Tổng Tinh Thần vừa muốn xoay người, nghe được giọng nói lạnh lùng mà quen thuộc này hóa đá ngay tức khắc.....

Không phải chứ???

Huấn luyện viên thấy tình thế không đúng, liếc qua liếc lại hai người một cái, xác định đoàn trưởng nhà mình sẽ không tự tay giết chết cô chỉ đạo viên nhỏ này, lúc này mới vội có lẽ mình đi khỏi.

Tổng Tinh Thần lo lắng xoay người lại, thấy thật sự là Tô Thanh Triệt, không bắt ngờ chút nào. Chỉ là nhũn nhũn, cực kỳ bình tĩnh liếc mắt nhìn anh một cái.

Đây không phải là lần đầu tiên Tổng Tinh Thần nhìn thấy Tô Thanh Triệt mặc quân trang, nhưng quân trang lần này anh mặc chính là trang phục tác chiến.

Vành nón anh đeo rất thấp, bóng mờ của vành nón mơ hồ phủ lên cặp mắt thâm thúy. Hai tay anh chấp sau lưng đứng trước mặt cô cách đó không xa, phía sau là ánh nắng sáng ngời, chen lẫn xông vào để cho thân hình thon dài của anh càng trở nên cao lớn anh tuấn.

Tổng Tinh Thần không thể phủ nhận, Tô Thanh Triệt mặc bộ quân trang tác chiến này thật sự là đẹp trai khiến cô muốn chảy máu mũi, nhất là cặp chân thon dài thẳng tắp kia, cuối cùng được đôi ủng quân nhân bao bọc lại, đường cong đẹp mắt khiến cô muốn bước lên vịn vào mông anh.

Chẳng qua là cô cũng chỉ suy nghĩ một chút mà thôi, cô chưa từng quên giữa hai người còn có một mối thù lớn như quả núi.

Ngay lập tức, cô hất cái cằm lên, rất là khiêu khích nhìn anh nói: “Tôi không đồng ý nộp mấy vi tính lên.”

Hiển nhiên Tô Thanh Triệt không để cô vào trong mắt, liếc cô một cái, trực tiếp lững thững đi tới. “Có đồng ý hay không đều là kỷ luật, không tuân theo kỷ luật sẽ phải bị xử phạt.”

Hai mắt Tổng Tinh Thần bốc lửa, “Tôi muốn anh phản ánh lên cấp trên!”

Tô Thanh Triệt vừa đi tới trước mặt của cô, thấy dáng vẻ trợn mắt nhướng mày của cô lại cảm thấy thú vị. Trên mặt vẫn không biến sắc, còn rất là lạnh nhạt nói: “Tôi toàn quyền thụ lý công việc quân huấn, phản ánh với tôi là được rồi.”

Tổng Tinh Thần thiếu chút nữa cắn răng cười lạnh, chỉ là cô nhẫn nhịn, lạnh giọng gằn từng chữ: “Đoàn trưởng, tôi có nguyên nhân đặc biệt xin không nộp mấy vi tính!”

Tô Thanh Triệt liếc nhìn đồ cô xách trong tay, không khỏi hứng thú vênh khéo môi lên. Ngay sau đó, anh khẽ cúi thấp thân thể lại gần trước người Tổng Tinh Thần, khẽ mở môi mồm, nhẹ giọng nói ra: “Đổi xử đặc biệt với cô, chỉ cho để lại.....”

Trong mắt anh dường như chứa nụ cười thần nhiên, nhìn cô tròn tròn cặp mắt, gằn từng chữ: “Một cái túi.”

Tổng Tinh Thần cảm thấy bên tai có hơi thở ấm áp, lúc này mới phản ứng được khoảng cách giữa hai người gần trong gang tấc. Hơi sững sờ, cô vội vàng lùi về phía sau một bước, cười với Tô Thanh Triệt một tiếng. “Vâng cảm ơn đoàn trưởng trước.” Dứt lời, xoay người vội bước rời đi.

Tô Thanh Triệt thấy cô nhanh chóng rời đi, lúc này mới đứng thẳng dậy sờ sờ lên cái cằm, cười đến vô cùng tà nịnh và phúc hắc. “Bây giờ nói cảm ơn..... Vẫn còn quá sớm rồi Tổng Tinh Thần.”

Quả thực nói cảm ơn vẫn còn quá sớm.

Tổng Tinh Thần vội vàng thu xếp đồ đạc, lúc nghe được hiệu lệnh tập huấn chạy tới thao trường thiếu chút nữa đã trễ.

Tô Thanh Triệt chấp tay đứng trên bậc thang, nhìn thấy Tổng Tinh Thần chạy tới, liếc cô một cái, trầm giọng quát: “Đều đã đông đủ, toàn bộ đứng nghiêm.”

Giọng nói của anh không lạnh nhạt lạnh lảnh như bình thường, mơ hồ vang dội như sấm.

Tổng Tinh Thần không khỏi nhìn thêm một cái, mặc dù cái nhìn này khiến khẩu lệnh tiếp theo của Tô Thanh Triệt dẫn đến phản ứng lộn xộn lung tung khiến cho cô rất là muốn bật cười.

Chẳng qua Tô Thanh Triệt cũng không quan tâm thế nào, chỉ là hơi nhũn chân mày lại, hạ thấp giọng xuống tiếp tục nói: “Yên lặng. Bây giờ tôi sẽ nói một số công việc cần chú ý trong lần quân huấn này.”

Tô Thanh Triệt chỉ vừa quát nhẹ, toàn trường đều yên tĩnh lại, yên lặng như tờ.

Dường như rút cuộc anh cũng hài lòng một chút, tầm mắt lạnh lùng liếc một vòng chung quanh. Mặc dù không nói gì, nhưng chỉ cần ánh mắt lạnh lẽo nghiêm nghị cũng đủ để cho toàn bộ mọi người phía dưới nghiêm trang.

Anh đưa ra một số ví dụ không thể làm, lại nói một chút về lời nói bên phía chính phủ, lúc này mới bắt đầu tuyên bố việc cần làm tiếp theo. “Mới vừa rồi tất cả các Tiểu đội trưởng đã nhắc nhở các chỉ đạo viên và bạn học rồi, trừ quần áo để tắm rửa, tất cả những đồ còn lại đều phải nộp lên, đợi đến khi

chấm dứt huấn luyện quân sự sẽ trả lại.”

Tiếng nói anh vừa dứt, Tổng Tinh Thần giật giật mi mắt, đột nhiên cảm thấy dự cảm xấu.

Tô Thanh Triệt như cười như không, tuy nụ cười rất khế nhưng lại rất lóa mắt, trông mắt anh liếc về phía Tổng Tinh Thần một cái, gần từng chữ: “Bây giờ kiểm tra phòng ngủ, nếu như có phát hiện vẫn còn chưa nộp lên, nghiêm trị không tha.”

Tổng Tinh Thần vẫn luôn cảm thấy giác quan thứ sáu của mình còn đúng hơn ngày đi cả đến, quả nhiên nó đã ứng nghiệm lần nữa.

Sau khi cô nhìn thấy tiểu đội trưởng không chớp mắt từ trong phòng cô lấy ra một túi mỹ phẩm dưỡng da và điện thoại di động, đã không còn ôm lấy ảo tưởng Tô Thanh Triệt sẽ hạ thủ lưu tình với cô.

Bị tìm ra dấu riêng điện thoại di động còn có nhiều cái học sinh, nhưng thật đúng là không có ai bị một đồng lớn bên chân như Tổng Tinh Thần.

Cô lạnh mặt nhìn về phía Tô Thanh Triệt đang đứng dưới bóng cây cách đó không xa, hung hăng nghiêng răng.

Xem như anh lợi hại!

Tuy Tô Thanh Triệt nói phải nghiêm trị không tha, nhưng vẫn không có động tác quá lớn, chỉ là phạt chạy một vòng quanh bãi tập sau đó trở về tập hợp.

Tổng Tinh Thần là một chỉ đạo viên duy nhất kim nén đến đỏ mặt, cuối cùng cũng chỉ là cắn cắn môi cời bộ đồ rần rì to lớn bên ngoài lộ ra bộ độ bó sát thấp thoáng còn thấy màu của áo lót chạy một vòng.

Tuy vóng người của Tổng Tinh Thần không nển mức nóng bỏng nhưng tuyệt đối có thể xem là có lỗi có lỗ, tỷ lệ đáng người càng thêm hoàn mỹ, cời ra như thế này thật sự khiến mọi người sáng mắt lên.

Tô Thanh Triệt cũng không nháy mắt, ra lệnh: “Ba phút sau không tới đây tập hợp thì chạy thêm một vòng!”

Tổng Tinh Thần mới vừa chạy ra một đoạn, nhưng giọng nói của anh vẫn truyền tới rõ ràng, cô dừng lại, hung dữ quay đầu lại liếc nhìn Tô Thanh Triệt đang đứng bên kia, giờ ngón giữa lên.

Vẫn còn câu kính?

Tô Thanh Triệt cười một tiếng, ngược lại nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt Tổng Tinh Thần tan rã không vui, cô đứng ở ngoài cửa ngang ngược giờ ngón giữa.

Giống nhau như đúc.

Anh mím mím môi, lại nói: “Dùng ngón giữa chính là không phục, chạy thêm một vòng nữa, trong vòng năm phút mà không hoàn thành nhiệm vụ thì trực tiếp cùng lính của tôi chạy 5km việt dã.”

Tiếng nói vừa dứt, các huấn luyện viên phía dưới lập tức nhìn nhau.

Đây không phải là tác phong bình thường của đoàn trưởng nha, phân cao thấp với một cô gái nhỏ?

Mà Tổng Tinh Thần, xa xa nghe những lời này lại nhìn bãi tập rộng lớn một chút, lập tức tăng nhanh bước chân mà chạy.

Với tốc độ nhanh hơn tản bộ một chút này của cô, năm phút đồng hồ thế nào cũng chạy không hết hai vòng, bình thường cô không vận động càng thêm ghét chạy bộ, cho nên anh ta rất hiểu rõ cô, một vòng ba phút có lẽ đã rất khó khăn, chớ nói chi là hai vòng trong năm phút đồng hồ.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Trần Như Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Edit: Thu Lệ

Hôm nay Tô Thanh Triệt phản ứng không được bình thường, ngay cả Tham Mưu Trưởng Lục vừa mới đi làm nhiệm vụ về cũng nghe thấy.

Anh cầm tài liệu đến phòng làm việc của Tô Thanh Triệt báo cáo tình huống, phê duyệt tài liệu công việc xong rồi anh cũng không gấp gấp rồi khỏi, vui vẻ tự nhiên ngồi xuống ghế sa – lon rót cho mình ly trà.

Tô Thanh Triệt thấy bộ dạng này của anh cũng biết anh đang có ý định gì, đảo tài liệu, rất là không phối hợp mắt cũng không nâng một cái.

Tham Mưu Trường Lục ngồi chốc lát cảm thấy không thú vị, lúc này mới mở miệng nói trước: "Chuyện cô gái nhỏ kia là sao?"

Tô Thanh Triệt không ngừng tay, tiếp tục lật xem tài liệu, trên mặt càng thêm không biến sắc. "Cô gái nào?"

Tham Mưu Trường Lục cười hai tiếng "Hi hi", "Là cô gái cậu độ sức đấy."

Rồ cuộc, lúc này Tô Thanh Triệt cũng có phản ứng, miễn cưỡng nâng mắt liếc nhìn anh một cái, đôi tròng mắt kia chìm giống như cục diện đáng buồn. "Độ sức? Ánh mắt của ai lại không tốt như vậy?"

Tham Mưu Trường Lục vừa nghe có hy vọng, hai mắt lập tức tỏa sáng. "Tôi tận mắt nhìn thấy đó nha." Thật ra thì anh cũng chỉ nghe chiến sĩ nói vào giữa trưa, chiến sĩ này nói sinh động như thật, Tham Mưu Trường Lục nghe xong đã cảm thấy cả người như lạc vào trong cảnh giới kỳ lạ, vui vẻ một buổi trưa.

Dĩ nhiên Tô Thanh Triệt sẽ không tin chuyện hoang đường của anh ta, nhưng mà chuyện của Tống Tinh Thần cũng không phải dùng vài ba lời là có thể nói hết. Anh khép phần tài liệu kia lại trực tiếp ném cho Tham Mưu Trường Lục, sức lực ác độc này thiếu chút nữa đập vào vầng trán cao quý xinh đẹp của Tham Mưu Trường Lục.

Anh ta hít vào một ngụm khí lạnh, trong lòng vẫn còn sợ hãi nắm được một góc của văn kiện. "Đoàn trưởng, cậu là then quá thành giận?"

Tô Thanh Triệt cảm mũ đặt bên bàn làm việc lên, đứng dậy đi ra ngoài, nghe vậy dừng bước lại, bên môi có nụ cười thần nhiên: "Nhiệm vụ lần này mới gặp gỡ hiệu quả nha, tuy dùng sai nhưng cũng biết dùng thành ngữ."

Tham Mưu Trường Lục nhớ tới lần chạy trốn nhiệm vụ này bỗng cảm thấy khổ không thể tả, cúi đầu nửa đường bỏ cuộc rồi.

Cũng không ngờ, lúc Tô Thanh Triệt lưng chừng đi tới cửa, phúc đến thì lòng cũng sáng ra nghiêng người nhìn anh một cái nói: "Đó không phải là độ sức, là trừng trị."

Cửa nhẹ nhàng đập lại, Tham Mưu Trường Lục lại hóa đá theo tiếng động nhẹ nhàng vang lên này.....

Mới vừa rồi anh —— nghe cái gì?

Trần Thu Lệ/d;d"l;q"d

Huấn luyện viên đang phạt Tống Tinh Thần dẫn dắt từng thành viên của tiểu đội 7 đứng quân tư(*), liền nhìn thấy Tham Mưu Trường Lục đi tới theo sau lưng Tô Thanh Triệt.

(*)Đứng tư thế quân đội

Anh ta hơi quẫn nhưng quay đầu lại liếc nhìn Tống Tinh Thần đang nhìn không chớp mắt một cái, chạy chậm mấy bước chào một cái, cao giọng nói: "Bảo cáo đoàn trưởng, chúng tôi đang xếp hàng nhóm chỉnh quân tư, xin chỉ thị."

Tô Thanh Triệt đi thẳng một mạch đến bãi tập thẩm duyệt nhiều tiểu đội, thấy tiểu đội khác đã bắt đầu dạy bước đi nghiêm, bên này vẫn còn đứng quân tư không khỏi nhíu mày một cái. "Tiếp tục."

Mặt trời tháng 9 vô cùng ác liệt, treo thật cao phơi người mồ hôi đầm đìa. Đã đứng quân tư nửa giờ, rất nhiều người đã bắt đầu không chịu nổi.

Cố tình người đoàn trưởng này vừa đến lại bảo tiếp tục, Tống Tinh Thần cắn cắn môi liếc nhìn những tiểu đội khác cũng đã dạy đi nghiêm, bất mãn.

Lần quân huấn này đã cải cách hoàn toàn, vì học sinh có khả năng cao đầu nhập quân huấn, tích cực phối hợp. Năm nay còn đặc biệt bố trí một chế độ khảo hạch tích phân, nói cách khác khi nhập ngũ bắt đầu huấn thì tất cả đều đưa vào phần khảo hạch. Mà bây giờ, cả tiểu đội 7 đã từng bước rơi ở phía sau.

Trước khi ra hiệu, tiểu đội trưởng của tiểu đội 7 còn cười híp mắt nói với cô, tiểu đội 7 phải đứng thứ nhất để lấy tiền thưởng tổ chức hoạt động thăm cô nhi viện, cũng dùng kinh phí trực tiếp cung cấp cho cô nhi viện duy trì những chuyện cần dùng hàng ngày.

Nghĩ tới đây, cô nhíu nhíu mày, lên tiếng kháng nghị: "Tôi cảm thấy chúng tôi đã đứng quân tư đúng tiêu chuẩn."

Tô Thanh Triệt đang đi về phía tiểu đội 8, nghe vậy liền dừng lại nghiêng người nhìn sang.

Tống Tinh Thần không bôi kem chống nắng, nên đã kéo vành mũ xuống vô cùng thấp. Nhận thấy được tầm mắt của anh, Tống Tinh Thần hất cái cằm lên nhìn sang, gương mặt kiêu căng, lặp lại một lần nữa. "Tôi cảm thấy chúng tôi đã đứng quân tư đúng tiêu chuẩn."

Huấn luyện viên không nghĩ đến chỉ đạo viên tiểu đội 7 lại "Cay" như vậy, còn bước lên sáng giọng với đoàn trưởng nữa, gương mặt lập tức băng bó lại, vừa muốn nói chuyện đã bị Tham Mưu Trường Lục lời kéo.

Anh ta không hiểu quay đầu lại liếc nhìn Tham Mưu Trường Lục, lại nhìn thấy anh ta ranh mãnh chớp mắt mấy cái với hắn.

Đồng chí huấn luyện viên hậu tri hậu giác, cũng có chút đã hiểu.

Tô Thanh Triệt lững thững đi tới, dừng lại trước mặt cô, liếc cô từ trên xuống dưới một cái.

Tổng Tinh Thần vốn còn có chút mã mã hồ hồ(*), anh vừa bước tới thân thể lập tức thẳng băng, đáng về mím môi bướng bỉnh tới cùng.

(*): Được mô tả là không làm việc nghiêm túc, không cẩn thận.

Anh giờ tay kéo kéo vành nón, đôi con ngươi ẩn dưới bóng mờ của vành nón có vẻ càng phát ra thâm thúy. Trầm mặc chốc lát, anh hỏi: "Trước khi đứng quân tư, còn không biết trước khi muốn nói chuyện phải nói báo cáo trước sao?"

Anh nói xong như gió nhẹ nước chảy, chỉ dùng câu nói đầu tiên đã thành công khiến cô cứng họng để như trở bàn tay.

Tổng Tinh Thần nâng cằm lên, làm như chuyện đương nhiên. "Báo cáo, tôi quên mất."

Tô Thanh Triệt cũng khẽ cười một tiếng, hỏi tiếp: "Ngay cả hô báo cáo mà cô cũng quên mất, thì quân tư đối với cô mà nói hơi khó khăn chẳng phải là dễ dàng quên hơn sao?"

Tổng Tinh Thần trợn mắt, "Điều này có thể coi như nhau sao?"

Tô Thanh Triệt nhú mày: "Tại sao không thể?"

Tổng Tinh Thần nổi giận, mím mím môi, ngang ngược nói: "Dù sao tôi cũng cảm thấy đối với tôi, đứng quân tư không có khó khăn gì."

"À ~" Anh kéo dài giọng nói, nhìn cô đầy thâm ý một cái, xoay người nói với huấn luyện viên: "Để cho cô ấy bước ra khỏi hàng đứng quân tư một giờ, những người khác nghỉ ngơi tại chỗ năm phút, sau đó luyện tập."

Tổng Tinh Thần nghe xong liền muốn lật bàn, tháo cái nón xuống một phen, "Tô Thanh Triệt, tại sao anh lại phân biệt đối xử, tôi muốn phản ánh lên cấp trên của anh, anh là một người lợi dụng việc công để trả thù cá nhân!"

Phía dưới, tất cả mọi người đều sững sờ, thì ra là có nội tình?

Tô Thanh Triệt vốn dĩ đã cất bước muốn đi, nghe vậy thân thể dừng lại, bóng lưng cao lớn toàn thân quân trang giờ phút này xem ra cũng cực kỳ vui tai vui mắt. Anh tự nhiên xoay người lại, trên mặt cũng không ung dung thản nhiên như vừa rồi nữa.

Sắc mặt anh hơi trầm xuống, đôi môi mím nhẹ, đôi con ngươi chìm xuống, trên người như có một luồng khí chất tiêu điều chảy xuôi. Tổng Tinh Thần chỉ cảm thấy nhiệt độ quanh thân giảm xuống vài độ, mây đen che lấp bầu trời.

Ánh mắt Tô Thanh Triệt lạnh thấu xương, lúc nhìn cô càng thêm không có nửa phần thương hương tiếc ngọc. "Ồ bộ đội, chính là phải phục tùng mệnh lệnh. Cô làm chỉ đạo viên, đầu tiên không có Truyện được edit bởi Thu Lê/d;đ"l;q;d tính kỷ luật, phạt cô tư thế hành quân đã là nể mặt cô lắm rồi. Nếu như cô là lính cấp dưới của tôi....." Anh không nói thêm gì nữa, chỉ là hơi nhếch môi nhìn chằm chằm cô một cái.

Tổng Tinh Thần lập tức bị anh nói một phen như vậy mặt lúc trắng lúc xanh, siết chặt cái mũ trong tay nhìn chốc lát mới hậm hặn đội mũ lại lên đầu, bước ra khỏi hàng đến bên cạnh đứng tư thế hành quân.

"Tôi đứng tư thế hành quân là bởi vì phục tùng mệnh lệnh, nhưng tôi vẫn không phục anh."

Thật đúng là lẽ thẳng khí hùng, Tham Mưu Trưởng Lục nghe xong đã quên mất thân phận quân chủng vậy xem của mình, "Hi hi ——" bật cười một tiếng.

Sau khi bị Tô Thanh Triệt quay đầu ném tới một ánh mắt cảnh cáo dày đặc, Tham Mưu Trưởng Lục mới tỉnh ngộ trong nháy mắt che giấu quanh co, ho nhẹ một tiếng nén cười rồi đi.

Dù sao lời đã nói ra khỏi miệng, Tổng Tinh Thần cũng không có gì hối hận hay không hối hận, nằng nằng tay như kiểu bắt đắc dĩ rồi lại ngang ngược càng rõ, giọng nói trong sáng: "Nếu như những lời này khiến đoàn trưởng anh khó chịu mà phạt tôi, là đứng quân tư nhiều tiếng đồng hồ hay là phạt tôi chạy quanh thao trường giống như khi nãy?"

Chỉ có điều, đáp lại cô không còn là giọng nói miễn cưỡng còn có thể được cho "Lạnh nhạt" của Tô Thanh Triệt nữa, anh nhướng mày, âm lượng khẩu lệnh không cao nhưng tuyệt đối uy nghiêm mười phần. "Đứng nghiêm."

Thân thể Tổng Tinh Thần đứng thẳng ngay ngắn theo bản năng.

Đôi mắt Tô Thanh Triệt âm trầm nhìn cô một hồi lâu, mới về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, biết nghe lời phảim: "Nếu chỉ đạo viên đã có yêu cầu, vậy thì đứng quân tư thêm một giờ nữa cũng được." Dứt lời, không bao giờ dừng lại lâu nữa, tự nhiên xoay người rồi đi.

Để lại Tổng Tinh Thần đứng tại chỗ, nhìn về phía bóng lưng của anh cắn răng nghiêng lợi.

Chỉ có điều, rốt cuộc Tổng Tinh Thần vẫn không đứng quân tư đến hai tiếng.

Lúc huấn luyện viên giải tán đội ngũ nghỉ ngơi, cầm chai nước nhìn chung quanh một chút liền bu lại, "Haiz, có phải cô đã đắc tội đoàn trưởng của chúng tôi rồi không?"

Tổng Tinh Thần vênh khẻ môi lên, thấy không ai chú ý liền giơ tay lên xoa xoa mặt lại nhanh chóng để xuống, trên mặt không còn khí thế gió nhẹ nước chảy nữa. "Có phải đoàn trưởng của các anh bị biến thái không, có kiểu chỉnh người như vậy sao?"

Huấn luyện viên thấy có hy vọng, đổ ừng ực vài miếng nước, lúc này mới híp mắt cười nói: "Ai bảo cô không nhận rõ tình thế, nhất định phải duy trì cứng rắn với đoàn trưởng làm chi."

Cô có cứng rắn sao? Cô chỉ đưa ra một số ý kiến thôi mà, không đồng ý cũng không đến nổi níu lấy cái đuôi nhỏ của cô mà nói không phục tùng kỷ luật, trực tiếp phạt đứng quân tư chứ.

Đầu gì cô cũng là một chỉ đạo viên, lúc này đừng nói uy nghiêm, sợ là mặt mũi cũng mất sạch sẽ.

Huấn luyện viên thấy cô không nói lời nào, khẻ mắt khẻ giờ lên. "Được rồi, cô cố gắng chống đỡ thêm một hồi nữa, chưa tới ba mươi phút nữa tôi sẽ đi xin phép Tham Muu Trưởng một chút."

Tổng Tinh Thần liếc anh ta một cái, cong con ngươi hỏi, "Haiz, anh cũng là lính của Tô Thanh Triệt?"

Huấn luyện viên vỗ vỗ ngực, vẻ mặt khôi hài có bao nhiêu kiêu ngạo. "Cô không biết đấy thôi, đoàn trưởng của chúng tôi đã cầm lấy chức danh vô địch toàn năng, đâu có ai lợi hại như anh ấy chứ."

Toàn năng?

Tổng Tinh Thần yên lặng bĩu môi, chưa chắc đâu.

Huấn luyện viên chờ qua ba mươi phút, vẫn thật sự đi tìm Tham Muu Trưởng Lục xin chỉ thị. Tham Muu Trưởng Lục mới vừa cầm tài liệu từ trong phòng làm việc của Tô Thanh Triệt đi ra ngoài, thấy huấn luyện viên chạy tới cũng biết là chuyện gì. "Người còn khoẻ không, đừng để đoàn trưởng làm người ta hôn mê."

Huấn luyện viên quay đầu lại liếc mắt, cười đến ngốc nghếch. "Tham Muu Trưởng, đây không phải là tới xin chỉ thị sao, anh xem....."

Tham Muu Trưởng Lục sờ sờ lên cái cằm, nhớ tới mới vừa rồi, lúc trở về ký túc xá anh thuận miệng hỏi một câu, "Có phải cậu có tình ý với cô nương nhà người ta không?"

Tô Thanh Triệt cũng không thêm nâng mắt lên, sai bước lên cầu thang, thông thả ung dung nói: "Cô ta không đủ cấp độ."

Tham Muu Trưởng Lục thiếu chút nữa bởi vì câu trả lời này mà giẫm hụt cầu thang, lòng anh sợ hãi vỗ vỗ ngực, trong lòng chỉ có một ý niệm: mỗi lần chờ anh làm xong nhiệm vụ trở lại, lúc nào thế giới cũng trở nên không chân thực.

Nghĩ như vậy, anh phát tay một cái. "Về hàng."

Bạn đang đọc truyện *Hồng Trần Như Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Edit: Thu Lệ

Khoảnh khắc Tổng Tinh Thần nhìn thấy Tô Thanh Triệt trong quân doanh thì đã có tư tưởng giác ngộ rất cao, tối hôm qua, ngay cả chăn cô cũng không lấy để đắp nổi mà trực tiếp đắp quần áo ngủ.

Cho nên khi huấn luyện viên nhìn thấy giường ngủ của Tổng Tinh Thần chỉnh tề như khối đậu hũ vẫn là sững sốt một chút, ngay sau đó rất là đồng tình nhìn cô một cái, hỏi "Em gái, tối hôm qua có lạnh không?"

Hôm qua, lúc Tổng Tinh Thần bị phạt đứng quân tư, cũng có chút quen biết với đồng chí huấn luyện viên này, lập tức gật đầu một cái. "Lạnh!"

Đồng chí huấn luyện viên kiểm tra nội vụ xong, trước khi ra cửa còn nói: "Yên tâm, đoàn trưởng không tới kiểm tra cái này....."

Vừa dứt lời, anh ta liền sững sốt, vì vậy yên lặng giải tán rồi.

Bởi vì Tô Thanh Triệt đang theo Tham muu trưởng Lục đi tới từ ngoài cửa, thấy bọn họ đứng ở cửa liền nhìn vào.

Tổng Tinh Thần giương mắt nhìn đồng chí huấn luyện viên mới vừa rồi còn tràn đầy lòng tin nói đoàn trưởng sẽ không tới đây kiểm tra, vỗ vai anh ta một cái, tình ý sâu xa, "Anh coi thường trình độ biến thái của đoàn trưởng các anh rồi."

Chỉ có điều, quả thực Tô Thanh Triệt hoàn toàn không phải tới kiểm tra nội vụ, anh không rảnh rỗi như vậy.

Lúc làm xong chuyện, đi ngang qua cửa phòng của Tổng Tinh Thần liếc vào bên trong một cái, nhìn thấy chăn gối trên giường vô cùng chỉnh tề, nhếch nhếch môi.

Ngày hôm sau ngược lại bình an vô sự, sáng sớm Tô Thanh Triệt đã ra khỏi doanh trại đến gần tối mới trở về.

Lúc trở lại, đúng lúc xe chạy ngang qua thao trường, xa xa chỉ nghe thấy tiếng hát quý khóc sói gào của quân ca, anh nhủ mảy một cái, hạ cửa sổ xe nhìn ra phía ngoài. "Sao chỉ trong nháy mắt mà tài nghệ đã rớt nhiều cấp bậc như vậy, phá hư hình tượng của quân ta."

Tham mưu trưởng Lục đang chống đầu nhìn điện thoại di động, nghe vậy cũng liếc qua một cái, vừa đứng nhìn thấy tiểu đội của Tổng Tinh Thần đang vui vẻ ngún nguẩy tại chỗ, tâm trạng tốt ngoắc ngoắc khoe môi đề nghị: "Đúng lúc hết bận, không bằng đoàn trưởng hãy chỉ thị xem duy trì hình tượng quân ta là như thế nào?"

Tô Thanh Triệt liếc anh một cái, hai mắt lạnh lạnh. Chẳng qua cũng chỉ hừ lạnh một tiếng, cũng không từ chối.

Tổng Tinh Thần thật sự không thích hát quân ca, chỉ hừ theo mấy tiếng đã nhìn thấy Tô Thanh Triệt toàn thân quân trang đứng cách đó không xa.

Sắc trời đã rất tối rồi, anh đứng ở chỗ chỉ có ánh trăng nhàn nhạt. Lúc Tổng Tinh Thần nghiêng đầu nhìn sang, nhìn thấy ánh sáng nhu hoà vẩy trên đầu vai Tô Thanh Triệt, anh mặc trang phục huấn luyện, vóc người cao lớn, dù đứng ở chỗ không thấy ánh sáng nhưng anh vẫn chói mắt như cũ.

Tổng Tinh Thần vừa nhìn thấy cũng có chút không dời mắt được, đối với trang phục đặc biệt cô luôn không có sức chống cự, nhất là thích phong cách sâu sắc, trong sạch trên người Tô Thanh Triệt trên, không khỏi chăm chú nhìn thêm.

Sau khi Tô Thanh Triệt nhận thấy được tầm mắt của Tổng Tinh Thần, chỉ chớp mắt thì nhìn tới đây. Ánh mắt đó vừa tinh chuẩn vừa lạnh lùng, hiển thị rõ phong cách và ý chí kiên cường của quân nhân.

Tổng Tinh Thần bị một cái nhìn chòng chọc khiến cho sững sờ, nói lầm bầm: "Còn dùng ánh mắt như kẻ địch để nhìn tôi sao, tôi còn không so đo với anh đây....."

Tô Thanh Triệt mới vừa nhận được điện thoại của ông cụ Tô, nói chuyện em gái Tô Thanh Âm phải ra nước ngoài, cả đêm cũng có chút chán nản, không hăng hái lắm. Giờ phút này không biết làm sao, trái tim giống như là đột nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Anh lại đứng đó một lúc lâu, lúc này mới từ từ đi tới.

Tổng Tinh Thần ngồi ở phía sau, cho nên lúc cúi đầu nhìn thấy bên cạnh xuất hiện một đôi ủng quân nhân, liền giơ tay lên đập xuống một cái.

Tô Thanh Triệt cúi đầu nhìn cô một cái, không chút để ý vòng vo ánh mắt. Cú đánh của cô không nặng không nhẹ, rơi xuống đôi ủng quân nhân của anh chỉ giống như gãi ngứa.

Nghĩ tới không để cho người ta chú ý, anh lùi lại phía sau một bước ngồi xuống bên cạnh cô "Chỉ đạo viên Tổng, cô lại muốn đứng quân tư hả?"

Tổng Tinh Thần liếc mắt nhìn cấp bậc của anh, khinh thường cau mày một cái. "Đoàn trưởng thì sao, đối xử như nhau."

Tô Thanh Triệt liếc cô một cái, dùng ngón tay gõ gõ trên ủng quân nhân cũng không nhiễm một hạt bụi, nghiêng đầu nhìn cô. "Đây là giày tay đầu hàng?"

Giày tay đầu hàng?

Tổng Tinh Thần khinh thường hừ lạnh một tiếng, "Không có cửa đâu."

Tô Thanh Triệt như có điều suy nghĩ gật đầu một cái, rất là tiếc. "Đó cũng không có cách nào, tôi đã cho cô cơ hội."

Cơ hội? Tổng Tinh Thần hí hí mắt, dùng chân đá đá Tô Thanh Triệt, khoe môi mềm mại cười đến đắc chí vừa lòng. "Tiền anh nợ tôi khi nào trả?"

Cô nói vừa nhẹ vừa chậm, bên tai tiếng ca hát đỉnh tai nhức óc, tuy cô tới gần tiếng nói cũng bị tách ra không ít. Chỉ có điều Tô Thanh Triệt vẫn nghe rõ ràng, hình như là nhớ ra cái gì đó, anh lạnh lùng vênh khoe môi lên. "Cô còn muốn tiền?"

Tổng Tinh Thần thoáng cái đã bị anh kích động, quắc mắt tức sùi bọt mép nghĩa chánh ngôn từ nói: "Anh mua đồ không chịu trả tiền, đây không phải là hành động của Bá Vương(*) sao? Anh thật sự thẹn với toàn thân quân trang này của anh!"

(*): Ngang ngược

Kiểu dùng từ này thật đúng là, mười Tham mưu trưởng Lục cũng không đuổi kịp.

Tô Thanh Triệt hơi nghiêng đầu, nhớ tới một số đồ chơi đã bị anh ném vào trong thùng rác, rất là đùa giỡn sờ sờ lên cái cằm. "Cô tìm được đơn đặt hàng tôi liền thừa nhận những thứ đồ đó là tôi mua, như thế nào?"

Tổng Tinh Thần lại bị đoàn trưởng đại nhân ôn hoà dùng một câu nói chen hòng giận sôi lên, cảm thấy đánh Thái Cực với anh ta thật sự không sáng suốt, dứt khoát ngừng công kích. "Được, coi như tôi tặng cho anh."

Lúc này biến thành Tô Thanh Triệt nhất quyết không tha, "Vậy không được, đây không phải là bồi nhọ quân trang của tôi à."

Tổng Tinh Thần vừa định khen suy nghĩ của Tô Thanh Triệt ngang hàng với quần chúng nhân dân bình thường, lời còn chưa nói đã nhìn thấy Tô Thanh Triệt từ từ nhếch khóe môi cười cười, cười đến gọi là điên đảo chúng sinh.

Tổng Tinh Thần đã gặp không ít đàn ông đẹp trai, nhưng nụ cười không thể nói ý tốt, thậm chí có chút tà nịnh lại làm cho Tổng Tinh Thần hơi sùng sốt, ngay sau đó chuông báo động ré dài!

Quả nhiên, cô đã nói Tô Thanh Triệt nào có tốt bụng hăng hái nói những chuyện không dinh dưỡng này với cô như vậy chứ, thì ra là đang bố trí mai phục.

Lúc Tổng Tinh Thần bị huấn luyện viên điểm danh hát bài quân ca mới vừa rồi, cô hiếm khi xấu hổ đỏ mặt.

Toàn trường yên lặng như tờ, tầm mắt từ trên người cô, lại liếc qua Tô Thanh Triệt đang tùy ý ngồi xuống bên cạnh cô cũng cảm giác giống như là đặt mình trong một hồi quán cao cấp vậy, dòng nước ngầm bắt đầu khởi động.

Tô Thanh Triệt vốn đã quyết định nhìn cô thất bại, mới vừa rồi lại ngầm cho phép huấn luyện viên điểm danh Tổng Tinh Thần, giờ phút này dĩ nhiên sẽ không chia tay giúp đỡ. Ngồi ở một bên, tư thái thanh thản khiến Tổng Tinh Thần muốn giơ chân lên bỏ một cước.

Tổng Tinh Thần mới vừa nói chuyện với Tô Thanh Triệt nào còn lo lắng học ca hát, bị toàn trường nhìn chăm chú như vậy một hồi lâu. Cô liền bình tĩnh, cúi đầu liếc Tô Thanh Triệt, cười híp mắt d;f;q;d buông tay nói: "Ngũ âm của tôi không được tốt, sợ đầu độc lỗ tai của mọi người. Nếu không hãy để cho đoàn trưởng tới hát một bài, tôi chỉ huy đàn giúp một tay nhé?"

Có thể nói đề nghị này của Tổng Tinh Thần rất được lòng dân, lập tức đã có người bắt đầu ồn ào lên ủng hộ.

Nhìn những phản ứng nhiệt liệt của mấy tên nhóc kia, Tô Thanh Triệt thông dong tự tại giống như bản thân mình không phải người trong cuộc. Anh tự nhiên đứng dậy, lướt mắt đảo qua, ngay sau đó lại cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, rất là tiếc nuối.

Trong lúc mọi người ở đây vẫn không biết ý nghĩa của ánh mắt đó là gì, còi tắt đèn đã bắt đầu thổi lên, cả nơi đóng quân trong nháy mắt lọt vào trong bóng tối.

Vốn dĩ toàn bộ những đồng chí đang ngồi tại chỗ đều kinh hoàng đứng dậy, trong hỗn loạn chỉ có giọng nói uy nghiêm trấn định của tất cả ban huấn luyện viên tổ chức xếp thành hàng.

Bốn phía tối sầm lại, lúc mắt không thấy thì những cảm giác khác sẽ đặc biệt bén nhạy. Tổng Tinh Thần gần như là sau một giây, liền nhanh chóng đuổi kịp Tô Thanh Triệt đang muốn tránh ra, kéo lấy tay áo của anh thật chặt không buông tay.

"Sao anh lại thất đức như vậy, biết rất sắp tắt đèn mà vẫn không nói."

Tô Thanh Triệt vốn là muốn cho bọn họ có tính kỷ luật, tự thử nghiệm cái gì gọi là phục tùng, sao có thể nói trước cho bọn họ biết. Vừa nghe cô nói như thế, lại bắt đầu giả bộ như không biết gì. "Tôi cũng vừa mới biết."

Tổng Tinh Thần làm sao tin chứ, nơi này tối lửa tắt đèn, chỉ có tiếng gầm thét của huấn luyện viên là có thể nghe rõ ràng, cô vừa suy nghĩ vừa mới mở miệng đã bị mấy người hốt hoảng chen qua đạp vào chân.

Cô hít vào một ngụm khí lạnh, nhớ tới anh đang ở sau lưng, cúi đầu tìm vị trí của anh, đáng vẻ làm bộ như không nhìn thấy trực tiếp theo dòng người chen lấn về phía anh, tính toán trực tiếp đạp một cước lên chân anh.

Nhưng rõ ràng cô đã đánh giá thấp cấp bậc chiến đấu và sức quan sát của kẻ địch, Tô Thanh Triệt đã sớm bắt động thanh sắc thu lại tất cả hành động của cô vào trong mắt, lập tức khê dịch chân, lui về sau một bước.

Tổng Tinh Thần độc ác đụng tới nhưng chỉ dẫm vào đất trống, trong lòng thâm buồn, còn chưa kịp phát hiện bị người ta va chạm trực tiếp ngã xuống bên cạnh.

Mất đi thăng bằng trong nháy mắt, trong tay cô còn đang nắm ống tay áo của anh, giống như bắt được cộng rom cứu mạng làm thế nào cũng không buông tay, thậm chí cái tay còn lại còn trực tiếp bắt vào cái gì đó.

Cổ của Tô Thanh Triệt bị cô hung hăng cào một cái, nhướng mày liền phản ứng kịp cô bị chen đẩy, vừa định đưa tay đỡ một phen nhưng Tổng Tinh Thần đã túm rút nút cài của anh ngã trên mặt đất rồi.

Sinh viên tham gia quân huấn không nghiêm chỉnh như binh lính huấn luyện ở đây, càng vào lúc này thì lại càng hốt hoảng.

Sau khi Tô Thanh Triệt bị Tổng Tinh Thần thăm hỏi như vậy, nếu không phải là tận mắt nhìn thấy cô bị đụng một cái anh cũng phải hoài nghi là cô cố ý đẩy.

Ngay sau đó nhanh chóng kéo cổ tay của cô dậy, ngón tay của anh hơi lạnh, chính xác không cần giữ chặt cổ tay của cô, hầu như không cần hơi sức gì đã lôi cô đứng dậy khỏi mặt đất.

Tổng Tinh Thần lại cảm thấy chỗ cổ tay chợt lạnh sau đó chính là nóng bỏng nóng bỏng, cô sững sờ, không giải thích được đỏ mặt.

Chờ sau khi được anh kéo dậy, lại càng tránh không kịp hất tay của anh ra, quay người lại chạy đi mất.

Lúc này Tô Thanh Triệt mới cảm thấy trên cổ hơi đau rất, vừa sờ tay lên chỉ cảm thấy nóng bỏng. Anh hí híp mắt, liếc nhìn cục diện đã được khống chế, lúc này mới cau mày xoay người tránh ra.

Trong tay Tổng Tinh Thần vẫn còn nắm thứ gì đó, chờ đi ra theo cùng đại bộ phận mượn ánh đèn nhìn xuống, là một chiếc khay áo.

Cô nhớ lại hình ảnh mình bị người va chạm giờ tay bắt lên người Tô Thanh Triệt, thiếu chút nữa kích động khen mình một phen. Chỉ là lúc cô chạm tay vào cảm giác cảm giác rất ấm áp hình như là sờ vào da —— cô cào trũng mặt anh ta rồi hả?

Nghĩ như vậy, sắc mặt của cô cũng biến đổi theo, xong rồi, lần này là thù mới hận cũ đều tới. Tổng Tinh Thần cô muốn lật bàn, ở trong quân doanh này nửa phần đều không có quyền có thể, chỉ có thể chịu đòn thôi.

Cho nên ngày hôm sau, Tổng Tinh Thần vừa nhìn thấy Tô Thanh Triệt, cặp mắt kia liền trực tiếp nhìn chăm chú lên người anh.

Hôm nay, Tô Thanh Triệt vẫn mặc trang phục huấn luyện, xa xa đi tới, bước đi vừa lớn vừa ổn định, Tham mưu trưởng Lục đi theo bên cạnh vẫn luôn nói gì đó, thỉnh thoảng anh sẽ nghiêng đầu, đón một câu nói, ngay sau đó lại nhìn thẳng bước đi.

Tổng Tinh Thần liếc anh một vòng, chờ tầm mắt rơi vào trên cổ của anh đã nhìn thấy vết đỏ bắt mắt, còn là hai cái.....

Cô cúi đầu nhìn móng vuốt của mình, lập tức không biết phải bày ra một vẻ mặt gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Trăn Như Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Edit: Thu Lệ

Thời gian quân huấn nói gian nan thật ra thì cũng rất nhanh, hai mươi ngày đã trôi qua một nửa.

Tổng Tinh Thần và Tô Thanh Triệt ngược lại bình an vô sự, à không, nói chính xác hơn là chỉ có Tổng Tinh Thần biết chịu đựng. Đoàn trưởng đại nhân tinh thông tính toán, hơn nữa lại vui vẻ với tính toán, giống như ai đó đã từng nói —— Tổng Tinh Thần và anh, rõ ràng không phải một cấp độ.

Hơn nữa đoàn trưởng đại nhân một ngày kiểm bạc tỷ, nên rất ít khi đến thị sát tiến độ, thử nghiệm dân tình.

Cho nên ngày hôm đó, khi Tô Thanh Triệt tới đây tiến hành kiểm duyệt và chỉ thị thì các cô gái trống rỗng đã lâu đều sôi trào.

Tiểu đội 7 của Tổng Tinh Thần đang luyện tập đi đều bước, huấn luyện viên vừa hô khẩu lệnh "Bên trái quay" thì toàn bộ đều nhíp nghiêng đầu nhìn về phía Tô Thanh Triệt đang lững thững đi tới.

Bên cạnh, tiểu đội 6 đang nghỉ ngơi tại chỗ, nhìn thấy Tô Thanh Triệt tới đây, tầm mắt của những cô gái nhỏ đều dính hết lên người đoàn trưởng đại nhân, chỉ sợ một động tác đơn giản sẽ bỏ qua mất.

Trong lòng Tổng Tinh Thần vừa than thầm quá nông cạn, vừa tiếp tục không nhúc nhích duy trì đứng yên tư thế quân tư nhìn Tô Thanh Triệt.

Vốn dĩ sau khi hoàn thành động tác này là có thể nghỉ ngơi, không biết có phải do Tô Thanh Triệt tới hay không mà huấn luyện viên "Bịch" đứng nghiêm một cái, không chút động dãi, sau khi xong động tác hiên ngang mạnh mẽ thì không có động tĩnh nữa.

Có lẽ huấn luyện viên tiểu đội 6 đã nín cho tới trưa nên có chút gấp gáp, thấy đoàn trưởng đại nhân tới đây liền chạy như một làn khói.

Tô Thanh Triệt cũng nhàn nhã, chỉ là tìm một chỗ đứng bên cạnh, cứ như vậy tùy ý đứng thẳng tự nhiên, chọc cho những cô nương còn ôm ảo mộng trong lòng hít khí lạnh một hồi.

Rốt cuộc cũng có một cô gái can đảm muốn lên thử nước, đỏ mặt lớn tiếng nói: "Báo cáo thủ trưởng, tôi xin đại diện cho toàn thể nữ sinh của tiểu đội 6

có thể hỏi anh mấy vấn đề không?"

Tô Thanh Triệt hiển nhiên là không có bao nhiêu hứng thú, nhưng mà vẫn hơi nghiêng người qua nhìn cô ấy, một hồi lâu mới gật đầu một cái, nghiêm túc nói: "Chỉ cần không hỏi đến, giới tính, thể trọng, chiều cao, ba vòng, tiền lương, tiền gửi ngân hàng đều được."

Anh nói rất nghiêm trang, trong giọng nói hàm chứa ý cười và ý nghĩa trong đó đều làm cho cả nhà cười ầm. Mà Tổng Tinh Thần, lập tức tối mặt.....

Cô gái kia không ngờ tới đoàn trưởng đại nhân nhìn lạnh lùng, lúc nào cũng bày ra vẻ mặt người lạ chó gần lại dễ nói chuyện như vậy, cùng các bạn thân trao đổi một số kiến nói: "Bảo cáo, hiện giờ thủ trưởng đã có bạn gái chưa?"

Tham Mưu Trưởng Lục đứng lúc đi tới, nghe vậy vui vẻ, rón rén bu lại nghe lén.

Khoé mắt Tô Thanh Triệt liếc về phía sau một cái, ánh mắt đó chợt phát sáng loáng khiến cho cả khuôn mặt anh đều có chút sáng lên. Anh nghiêm mặt nói: "Tạm thời không có, hiện giờ tôi vẫn ngồi ổn trên chiếc ghế hôn nhân khó khăn."

Tổng Tinh Thần vừa nghe liền vui vẻ, nhớ tới biểu hiện hôm xem mắt, chắc chắn ra tiếng. Thấy huấn luyện viên ở đội ngũ phía sau, cô đứng nghiêm ngay ngắn một cái, cao giọng nói: "Bảo cáo, xin hỏi thủ trưởng, cho tới bây giờ anh đã xem mắt mấy lần?"

Cô bất thành linh đặt câu hỏi như khiến cả đám đông đều kinh ngạc, Tổng Tinh Thần ranh mãnh nháy mắt mấy cái với Tô Thanh Triệt, tiếp tục nói: "Chỉ là đoàn trưởng à, nếu anh muốn thoát khỏi cửa hôn nhân thì anh còn phải tu luyện thêm một chút nữa nha, nếu không đời này anh hãy chờ mà cô độc đi."

Giọng nói của cô thành khẩn, đáy mắt lại tràn đầy hài hước.

Tham Mưu Trưởng Lục vốn dĩ vẫn còn đang điều tra "Phía sau địch", nghe vậy một không kèm được bật cười.

Khoé mắt của Tô Thanh Triệt cũng không liếc qua, trực tiếp chính xác không làm xoay người đập một cước. "Có thể à."

Tham Mưu Trưởng Lục vội vàng đang hoảng đứng ngay ngắn, nói về phía Tổng Tinh Thần: "Cô gái à, tôi cho cô biết đ/đ; q"đ nha, thật ra đoàn trưởng của chúng tôi vẫn rất có tiềm lực và tư chất thoát khỏi cửa hôn nhân khó khăn, đáng tiếc tư tưởng giác ngộ của anh ấy không đủ cao."

Tổng Tinh Thần nhấp nháy đầu, cải chính nói: "Đồng chí Tham Mưu Trưởng, cái đó không phải tư tưởng giác ngộ không đủ cao. Mà anh ta hoàn toàn không có tư tưởng giác ngộ này, không giống như chúng ta, tư tưởng cũng có độ cao!"

Tham Mưu Trưởng Lục thấy Tô Thanh Triệt lập tức tối mặt, vừa thầm kêu hồng bét vừa cố gắng cười đến nghẹn giọng ngón tay cái cho Tổng Tinh Thần. Cô gái này quá đủ sức.

Tô Thanh Triệt lạnh lùng liếc anh ta một cái, giữa hai đầu lông mày cũng âm trầm trầm xuống. "Cậu có tư tưởng giác ngộ cao, vậy sao còn không tìm được cô gái nào báo cáo yêu đương!"

Tham Mưu Trưởng Lục thấy Tô Thanh Triệt không phải tức giận thật, cũng có chút không kiêng kỵ. "Bảo cáo, bởi vì thủ trưởng vẫn chưa thoát khỏi cửa hôn nhân khó khăn, làm đồng chí, tôi muốn đề cho thủ trưởng anh có thể chọc ghẹo phụ nữ xung quanh!"

Tô Thanh Triệt bị tức đến cười lạnh một tiếng, chỉ thiếu chút nữa nhắc chân đập anh. "5km sức nặng việt dã!"

Tham Mưu Trưởng Lục lập tức khổ mặt, "Rõ!" Lúc chạy ngang qua bên cạnh Tổng Tinh Thần, mặt mày còn hớn hờ cho cô một lời khen.

Trùng trị Tham Mưu Trưởng Lục xong, người tiếp theo chính là Tổng Tinh Thần.

Anh đi qua vài bước như có điều suy nghĩ nhìn cô một cái, "Cô đã nói tư tưởng tôi không có độ cao, không bằng cô nói một chút nên xử lý cô không tuân theo kỷ luật như thế nào?"

Trải qua mấy ngày nay, Tổng Tinh Thần cũng đã sớm có thói quen với phương thức trừng phạt động da bất động cốt này của Tô Thanh Triệt, lập tức nhìn thẳng đáng phục tùng mệnh lệnh cao. "Bảo cáo, tất cả phục tùng mệnh lệnh."

Tô Thanh Triệt nhú mày, chậm giọng nói. "Phục tùng?"

Tổng Tinh Thần giương mắt nhìn anh một cái, cả gan bổ sung thêm một câu, "Bảo cáo, tôi phục tùng mệnh lệnh. Nhưng tôi không cảm thấy tôi không tuân theo kỷ luật, trước khi mở miệng tôi đã báo cáo."

Trôi qua nhiều ngày như vậy, chuyện xảy ra giữa Tổng Tinh Thần và Tô Thanh Triệt cũng không phải là mới lạ gì. Một người muốn đánh một người nguyện chịu đựng, mỗi lần gây sự quần chúng đều vui lòng vậy xem.

Trong ánh mắt thâm thúy của Tô Thanh Triệt dâng lên ánh sáng sắc bén nhàn nhạt, anh hơi có thâm ý cười cười, "Không ai cho phép cô nói chuyện."

Tổng Tinh Thần lập tức cứng họng, ở trong bộ đội cô hoàn toàn không chiếm chút tiện nghi nào của anh ta.

Tô Thanh Triệt thấy cô không nói, chỉ chỉ bải tập nói: "Thấy cô đứng lâu như vậy, bộ xương đều muốn nhúc nhích, đi đi, mười vòng. Chạy xong tự động giải tán."

Một câu nói nhẹ như nước giống như chỉ bảo Tổng Tinh Thần đi hai bước sẽ trở lại vậy.

Tổng Tinh Thần đen mặt, hung tợn trừng mắt liếc anh một cái, xoay người chạy về phía bãi tập.

Tô Thanh Triệt thấy huấn luyện viên của tiểu đội 6 đã trở lại, lúc này mới thông thả ung dung bước theo cô vào trong bãi tập, đứng bên cạnh đếm vòng.

Tổng Tinh Thần ghét nhất không gì khác chính là chạy bộ, mới một vòng cũng có chút hân hân, nhìn thấy Tô Thanh Triệt đứng ở đó bằng cố ý chạy qua bên cạnh anh, nhắm đá cục đá về phía anh.

Tô Thanh Triệt dễ dàng lùi về phía sau một bước tránh ra, khẽ thấp đầu liếc mắt nhìn cô đang mím chặt môi nói: "Dám đánh lén, lại thêm....."

Lời còn chưa dứt, Tổng Tinh Thần đã bước nhanh hơn, vừa nói "Tôi không nghe thấy" vừa chạy như một làn khói.

Cô chạy trốn xa còn nghe cô kêu một tiếng, "Tô Thanh Triệt, anh quá không có tính người rồi, cẩn thận lão nương tính sổ sau."

Tô Thanh Triệt nhú mày, nâng ngón trỏ để trên vành nón, khoe môi khẽ nhếch. "Tính sổ sau? Không biết ai tính ai đấy."

Tham Mưu Trường Lục mở hời dầm dề 5km sức nặng việt dã trở lại, đã nhìn thấy Tổng Tinh Thần từ bãi tập này đi tới, gương mặt trắng bệch.

Anh lau mồ hôi, chờ Tổng Tinh Thần đến gần, cười híp mắt sắp tới, "Đồng chí nhỏ đây là bị trừng phạt?"

Tổng Tinh Thần mệt mỏi ngón tay cũng không muốn nhấc lên, nghe vậy còn dùng sức trừng mắt liếc anh một cái, thờ hân hân nói: "Ai bị trừng phạt chứ, tôi đây gọi rèn luyện thân thể."

Tham Mưu Trường Lục lập tức bật cười. "Chưa từng thấy ai rèn luyện thân thể mà chính bản thân mình như bị thoát nước trầm trọng vậy."

Tổng Tinh Thần chạy xong bụng có chút đau, nên cũng không muốn quan tâm đến anh ta, phất tay một cái liền đi về phía phòng ăn. "Tôi đi ăn cơm, có thể vét được một ngụm coi như cảm ơn trời đất."

Tham Mưu Trường Lục đi lên cổng túi nặng, cùng cô đi về phía phòng ăn, "Haiz, có phải cô và đoàn trưởng của chúng tôi có thù hận không?"

Tổng Tinh Thần ôm bụng không còn hơi sức, vẫn không quên giải thích: "Đoàn trưởng của các anh biến thái như vậy ngay nữ đồng chí cũng không bỏ qua cho, có thể không kết thù với anh ta sao?"

Tham Mưu Trường Lục gật đầu một cái, rất nghiêm túc tổng kết lại mà nói: "Nếu kết thù, không bằng cô thù với đoàn trưởng chúng tôi một lần? Bắt lấy anh ta là có thể hung hăng áp chế nhuệ khí của anh ta rồi, khiến cho anh ta không ai bì nổi!"

Tổng Tinh Thần ngừng bước chân lại một chút, có chút xấu hổ nhìn lên nhìn xuống đánh giá anh, có bộ mặt phốt tinh hời: "Đồng chí Tham Mưu Trường, anh chưa tốt nghiệp tiểu học phải không? Tôi nghiêm trọng chất vấn trình độ văn hóa và thái độ đối với cuộc sống của anh." Dứt lời, xoay người đi trước.

Để lại Tham Mưu Trường Lục trợn mắt hốc mồm, yên lặng rơi lệ.

Cho nên lúc trở về, Tham Mưu Trường Lục rất ngại thơ đi đến cáo trạng với đoàn trưởng Tô, "Nữ kia đồng chí kia thật là thích ăn đòn, cô ta vậy mà lại chất vấn trình độ văn hóa và thái độ đối với cuộc sống của tôi!"

Tô Thanh Triệt hơi nghiêng đầu, lười biếng nhìn sang. "Cậu nói cái gì với cô ấy?"

Tham Mưu Trường Lục càng thêm uất ức, "Tôi chỉ nói với cô ấy là trên con đường cách mạng nếu gặp được người nào ưu tú thì hãy mau bắt lại, tôi đây không phải vì cô ấy sao! Đây là lời khuyên, lời khuyên đấy!"

Với trình độ quen thuộc lâu năm của Tô Thanh Triệt đối với Tham Mưu Trường Lục mà nói, những lời nửa thật nửa giả này tuyệt đối có thêm thất. Cậu ta để ý như vậy, cũng biết lời nói của cậu ta có tính xây dựng như thế nào, lập tức xé khoe môi cười lạnh một tiếng.

"Đây là lần đầu tiên tôi cùng quan niệm với Tổng Tinh Thần, cấp bậc trình độ văn hóa và tư duy logic của cậu không hơn nhau." Dứt lời, anh giơ tay lên, bắt đầu hạ lệnh đuổi khách. "Nếu như mỗi ngày cậu đều rảnh rỗi như vậy, tôi không ngại sắp xếp cho cậu một số khoá trình để cho cậu học lại từ đầu."

Đã tố cáo không thành, lại còn bị uy hiếp, Tham Mưu Trường Lục uất già tán rời.

Chờ anh vừa đi, Tô Thanh Triệt liền ngẩng đầu lên. Đứng dậy đi tới bên cửa sổ, vệt màn cửa sổ nhìn ra ngoài.

Đối diện cửa sổ này chính là bãi tập, có thể nhìn thấy rõ ràng tình hình trên sân huấn luyện. Anh đảo mắt qua từng tiểu đội, khi đến tiểu đội 7 thì dừng lại một chút.

Tổng Tinh Thần.

Trong khoảng thời gian này, cảm giác sự tồn tại của cô có thể còn cao hơn Tham Mưu Trường Lục rồi.

Bất kể ở nơi nào, đều có thể nghe tên của cô.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Trần Như Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Edit: Thu Lệ

Lúc xế chiều, Tổng Tinh Thần đã cảm thấy bụng không thoải mái, sau khi chạy xong mấy vòng buổi sáng đã cảm thấy đau bụng, đầu tiên còn tưởng rằng do lượng vận động quá lớn, không ngờ tới buổi chiều từ kiểu đau như kim châm biến thành lâm râm như đau bụng sinh.

Thật vất vả mới chịu đựng đến khi giải tán, cô ôm bụng chạy về phía phòng ngủ.

Kinh nguyệt của cô luôn tới đúng ngày, chỉ vì thiếu công cụ thông báo như điện thoại di động, hơn nữa lại đang ở trong rừng sâu núi thẳm, gió thổi không lọt này mới quên mất thời gian.

Lúc kiểm tra, BVS của cô không bị lấy đi, cho nên cô nhanh chóng xử lý xong liền chạy về huấn luyện.

Trong phòng ngủ không có nước nóng, thời gian gần đây đều dùng nước lạnh tắm giặt. Nhưng bây giờ kinh nguyệt tới, làm sao cũng không thể chấp nhận như vậy được.

Đồng chí huấn luyện viên vừa nghe xong yêu cầu của cô liền làm khó, "Chúng tôi cũng không dùng tới nước nóng, chỉ có điều bên khu gia thuộc(*) có. Dù sao cô và đoàn trưởng Tô cũng rất quen thuộc, không bằng nói với anh ấy xem." Dứt lời, còn dùng ánh mắt rất là mập mờ liếc cô một cái.

(*): Khu dành cho người nhà của quân nhân

Mặt Tổng Tinh Thần nhất thời tối sầm, "Ai nói tôi và Tô Thanh Triệt quen thuộc!"

Đồng chí huấn luyện viên vừa thầm khen Tổng Tinh Thần bắt được trọng điểm, vừa chỉ phòng làm việc của Tô Thanh Triệt nói: "Chỉ đạo viên không cần ngưng ngừng, chuyện các cô không nói ra miệng tôi đều hiểu."

Tổng Tinh Thần cảm giác mình tìm đến huấn luyện viên này thật sự là một sai lầm thật lớn, cũng lười nói gì, xoay người muốn trở về phòng ngủ.

Sau lưng huấn luyện viên vẫn kiên quyết ngoi lên rống một tiếng, "Cậu kia, cậu qua đây, dẫn chỉ đạo viên Tổng đến phòng làm việc của đoàn trưởng."

Đồng chí bị điểm tên "Cậu kia" chính là lính cần vụ của Tô Thanh Triệt, thấy là một cô gái tuổi còn trẻ dung mạo xinh đẹp, hai mắt liền sáng lên. "Đây chính là Chỉ đạo viên Tổng à, ngưỡng mộ đại danh đã lâu! Tôi đang muốn đến chỗ đoàn trưởng, cùng đi đi."

Vì vậy, Tổng Tinh Thần có đi hay không đều không được, chỉ điều dưới sự bức bách của lính cần vụ, yên lặng đi theo.

Tô Thanh Triệt đang nghiên cứu bản đồ tác chiến, nghe tiếng gõ cửa lúc này mới ngẩng đầu lên, nói tiếng: "Tiến vào."

Lính cần vụ nhìn chung quanh một chút, kéo cửa ra lui về phía sau nhìn quanh, "Đi vào nha."

Lúc này, Tô Thanh Triệt chuyển ánh mắt qua, thấy sắc mặt Tổng Tinh Thần hơi lúng túng đi tới, theo bản năng nhủ mảy. "Có chuyện gì sao?"

Tổng Tinh Thần mặc bộ đồ huấn luyện rộng thùng thình, nút áo được cài rất cẩn thận tỉ mỉ. Dáng người cô rất cao, tỉ lệ cân đối, thân hình xuất sắc này càng làm cho bộ đồ huấn luyện thêm phong tình.

Trước khi cô đến đang thả tóc, mái tóc thật dài xoã ra ở phía sau, như một dải lụa màu đen.

Cô kéo vạt áo, liếc mắt nhìn cả phòng làm việc được bố trí quá đơn giản, cuối cùng nhìn trúng ghế sa lon bên cạnh, bước tới ngồi xuống. "Hai người cứ nói chuyện đi, tôi ngồi đây một lát."

Sắc mặt lính cần vụ lập tức quý dị, anh ta kéo kéo khoe môi lên lên liếc nhìn đoàn trưởng Tô, thấy anh cũng không quá để ý lúc này mới đưa tài liệu trong tay tới. "Báo cáo, đây là Tham Muu Trường Lục sai tôi đưa tới."

Tô Thanh Triệt nhận lấy lật nhìn vài tờ, thuận miệng mà hỏi: "Cậu ta đâu, sao không tự mình tới đây?"

Lính cần vụ hình như là có chút muốn nói lại thôi, chốc lát mới cười nói: "Tham Muu Trường Lục nói cả người anh ấy không thoải mái, hơn nữa trái tim bị người ta đâm cho một nhát nên đang chữa thương."

&/&/&Trần%Thu#Lệ/d.đ%]q"d&/&/&

Tô Thanh Triệt biết là chuyện gì, giờ tay lên vuốt vuốt ấn đường nói: "Nếu thân thể cậu ta khó chịu, cơm tối cũng không cần ăn, để bụng đói đi."

Lính cần vụ hình như là thấy nhưng không thể trách, đáp một tiếng liền đi ra ngoài. Trước khi ra khỏi cửa còn liếc mắt về chỗ Tổng Tinh Thần, lúc này mới đóng cửa rồi đi.

Tô Thanh Triệt cũng không vội mở miệng, đảo tài liệu một hồi lâu thấy cô vẫn không nói là chuyện gì, ngón tay nhẹ nhàng gõ trên bàn. "Nếu không có chuyện gì để xin thì phải tắt đèn rồi."

Tổng Tinh Thần nghe anh gọn gàng dứt khoát như vậy không kịp kinh ngạc làm sao anh ta biết mình muốn tới "Xin", Tô Thanh Triệt lại nói: "Không phải bây giờ cô đang coi tôi là 'kẻ địch' sao, vậy tối nay cô dự định ở trong lòng tán gẫu với kẻ địch?"

Tổng Tinh Thần bĩu môi, nghĩ tới còn có chuyện đang xin anh ta, cũng lười quan tâm những thuật ngữ chuyên nghiệp trong miệng anh ta, gọn gàng dứt khoát. "Có thể cho tôi mượn phòng tắm nước nóng của anh không?"

Tô Thanh Triệt dứt khoát từ chối. "Không thể."

Chỉ vèn vèn hai chữ đã đánh lui tất cả những lời giải thích đã lên đến mép Tổng Tinh Thần.

Cô nhủ mày, khề mím khước môi hỏi: "Tại sao không thể?"

Tô Thanh Triệt đứng lên, vẻ mặt nghiêm túc. "Nếu như tôi cho cô tiền lệ này, chính là phá vỡ quy tắc, về sau tôi xây dựng hình tượng thế nào?"

Tổng Tinh Thần biết quân nhân nói một không hai không thể phá hư quy định, nhưng bây giờ cả người cô đều khó chịu, thế nào cũng phải tắm một lần mới sung sướng. Nhưng chỗ Tô Thanh Triệt không thể thực hiện được, thì chỗ khác càng không cần suy nghĩ.

"Các đồng chí nữ không thoải mái đều không dùng các biện pháp đặc biệt sao? Chúng tôi tới đây quân huấn, chứ không phải tới đây để chịu hành hạ!"

Tô Thanh Triệt nghe vậy liền nhíu lông mày, "Là để cho cô chen chúc cùng một nhà vệ sinh hay là ngủ cùng một phòng với các đồng chí nam rồi hả?"

Tổng Tinh Thần nổi đóa, thật sự mỗi khi nói chuyện cùng Tô Thanh Triệt là có thể giận đến đâu cô cũng đâu. "Đoàn trưởng đại nhân, mặc dù anh không phải là phụ nữ, nhưng làm phiền anh thỉnh thoảng có thể đổi vị trí mà suy nghĩ một chút. Anh không biết phụ nữ còn có kỳ sinh lý đặc biệt sao?"

Mắt Tô Thanh Triệt chột tới đi, vẫn không hề cử động. "Tổng Tinh Thần, tại sao một mình cô được dùng đặc biệt?"

Dùng đặc biệt?

Tổng Tinh Thần chỉ cảm thấy đầu như muốn nổ banh, lập tức quát mắt nói: "Anh Tô, tôi chờ xem anh độc thân cả đời." Dứt lời, cũng lười để ý tới anh nữa, xoay người sập cửa đi.

Tô Thanh Triệt mím mím môi theo tiếng sập cửa đó, nghĩ ngợi chốc lát, vẫn là gọi điện thoại.

Sau khi Tổng Tinh Thần được tắm nước nóng xong, cả người cũng thoải mái. Từ phòng tắm của đoàn trưởng ra ngoài, chút bất mãn cũng đã tan thành mây khói theo tâm trạng đang rất tốt.

Chỉ có điều cô vẫn rất có lòng tự hiểu, tuyệt đối sẽ không cho rằng Tô Thanh Triệt là vì mình mới thay đổi sách lược về nước nóng.

Cho nên ngày hôm sau, khi gặp lại Tô Thanh Triệt, dáng vẻ Tổng Tinh Thần vẫn vênh vào hống hách, mắt nhìn thẳng bỏ rơi đoàn trưởng đại nhân không còn một mống.

Tô Thanh Triệt muốn đến sân tập bắn, Tham Mưu Trường Lục ôm buồn bực đã trôi qua rồi.

Tô Thanh Triệt đi một nửa, lại nghĩ tới cái gì đó, tùy tiện ném Tham Mưu Trường Lục một cái, tập hợp huấn luyện viên bàn gia công chuyện.

Chờ sau khi Tô Thanh Triệt đi rồi, các vị huấn luyện viên đều nghiêm túc đi tới. "Đứng nghiêm, nghỉ, chuyện tôi muốn nói sau đây có lẽ sẽ khiến các người cảm thấy rất hưng phấn....."

Quả thật là khiến cho người ta rất hưng phấn.

Tổng Tinh Thần đến bãi tập bắn cảm giác đầu tiên chính là nhiệt huyết sôi trào.

Huấn luyện viên phụ trách sân tập bắn không phải một trong những người trong ban huấn luyện viên, mà vị huấn luyện viên này cao to lực lưỡng, toàn thân đầy hơi thở toàn bạo.

Anh ta liếc mắt tiến vào lớp học, trầm giọng quát: "Tiểu đội nào có tính kỷ luật kém thì trừ điểm, tất cả ban huấn luyện viên trông coi đội ngũ tiểu đội mình cùng với chỉ đạo viên ở bên cạnh giúp đỡ."

Trên sân tập bắn có một nhóm chiến sĩ đang xạ kích, không biết đang khảo hạch hay là làm gì, không khí thoát nhìn vô cùng khẩn trương.

Tô Thanh Triệt cầm một ống nhòm quân dụng đứng lui về phía sau, thân hình cao lớn, khác hẳn với Tô Thanh Triệt mà cô nhìn thấy thường ngày, lúc này toàn thân anh đều mang phong cách thiết huyết(*) đặc hữu của quân nhân, Quân Uy nặng trĩu.

(*): Ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh

Tổng Tinh Thần đối với súng có một loại nhiệt tình yêu thương mà người khác không thể nào hiểu được, từ nhỏ cô đã mê những món đồ chơi và súng mô hình mà Ba Tổng mua cho cô. Say mê đến nỗi khiến Mẹ Tổng cũng có chút cảm thán, "Nào có con gái nào thích chơi súng như vậy, y như một tên nhóc."

Đứng nhìn xa xa, chờ sau khi chiến sĩ thay phiên hai đợt xuống kết thúc huấn luyện thường ngày. Tô Thanh Triệt mới quay người lại nhìn sang, trong con người đen nhánh như gợn lên sóng lăn tăn, sắc mặt trầm đến độ như muốn chảy ra nước.

Hiển nhiên là lần xạ kích này cũng không tốt như anh đã dự liệu, đoàn trưởng Tô nổi giận.

Tổng Tinh Thần nghe Tô Thanh Triệt phát biểu khí thế vạn quân bên kia, tức giận không khỏi lùn đi một đoạn. Thật ra thì nhìn như vậy, Tô Thanh Triệt đã thật sự xuống tay lưu tình với cô rồi.

Bên này sân tập bắn được chỉ thị, các đồng chí đã được dẫn đội mang lên theo rồi.

Vội vì ngay từ đầu, lớp học này không phải do Tổng Tinh Thần tiếp nhận, hơn nữa nhìn cô như bình hoa không có tác dụng rắn đê, gần đây tính tham chủ cũng không tốt chút nào.

Tổng Tinh Thần giơ tay lên vuốt vuốt trán, thấy Tô Thanh Triệt đã cau mày nhìn tới, đứng ở phía trước đội ngũ hét lên một tiếng thanh thúy sáng ngời: "Muốn trừ điểm phải không, tất cả im miệng cho tôi."

Có lẽ là chưa bao giờ gặp qua dáng vẻ Tổng Tinh Thần uy vũ hung hãn như vậy, đám sinh viên nhất thời liền im lặng rồi.

Khuôn mặt xinh đẹp bởi vì tức giận mà càng trở nên sắc sỡ loá mắt, dáng vẻ đứng ở phía trước đội ngũ giám sát sinh viên phía dưới, cảm thấy hài hòa kỳ diệu đến bất ngờ.

Cô nhìn sắc mặt huấn luyện viên có chút kỳ lạ bên cạnh, lúc này mới nhún nhún vai, nhường chỗ. "Anh tới đi, tôi không thể."

Cái này còn gọi là không thể? Chỉ một câu nói đã khiến lũ ranh con này đang hoảng.

Tham Mưu Trường Lục thật sự càng ngày càng có các giác tốt về cô chỉ đạo viên này, anh đứng đứng cánh tay Tô Thanh Triệt, nhẹ giọng hỏi: "Đoàn trưởng, anh nói xem nếu như có thể giúp tôi thoát khỏi d.d"l;q"d cửa hôn nhân khó khăn, tổ chức có thể nhắm một mắt mở một mắt cho tôi xin ít thông tin cá nhân không?"

Tô Thanh Triệt nghiêng đầu nhìn anh một cái, híp híp mắt, "Cậu nhìn trúng cô ta rồi hả?"

Tham Mưu Trường Lục xin lỗi gãi gãi đầu, "Đoàn trưởng, anh nói chuyện quá thẳng thắn rồi, tôi chỉ muốn làm bạn với người ta."

Tô Thanh Triệt nghe vậy khẽ cười một tiếng, cầm ống nhòm trong tay chống lên ngực của anh, nghiêm túc nói: "Cậu tỉnh lại đi, cậu không thể chịu được cô ta."

Trong mắt Tham Mưu Trường Lục chớp lóe lên ánh sáng, "Vậy đoàn trưởng, anh chịu được à!"

Tô Thanh Triệt đeo găng tay vào, liếc mắt về phía Tổng Tinh Thần, ánh mắt khẽ lóe lóe, một hồi lâu mới nói: "Cậu có biết cái gì gọi là suy tính ý thức địch ta không? Cậu muốn ăn người ta, người ta liền ngoan ngoãn đưa tới cho cậu ăn?" Dứt lời, trầm giọng nói: "Tôi phát hiện gần đây, tư cách quân sự của cậu đang giảm xuống thẳng tắp."

Tham Mưu Trường Lục cảm thấy bắp chân run rẩy, không khỏi cảm thấy một luồng áp lực đập vào mặt, anh dừng một chút, chốc lát mới rất là gian nan nói: "Dạ, đoàn trưởng nói đúng lắm. Phải cân nhắc ý thức địch ta, nói yêu đương cũng phải coi trọng chiến thuật..... Trận công kiên này không thể dễ dàng như một cuộc chiến đấu được."

Tô Thanh Triệt liếc anh một cái, trực tiếp đưa ống nhòm trong tay cho anh, lưng thưng đi tới đội ngũ hình vuông.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Trần Như Nước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Edit: Thu Lệ

Đệ trình bắn bia huấn luyện đề nghị đã thông qua, sau khi Tô Thanh Triệt điều chỉnh phương án sẽ để cho các đồng chí vào sân tập bắn, chuẩn bị tiến hành huấn luyện bắn bia một lần.

Sau khi Tổng Tinh Thần tiến vào sân tập bắn, cả người đều có một luồng sức lực nhiệt huyết, cô liếc mắt nhìn sân tập bắn trống trải, trên sân tập bắn ngoại trừ tấm bia ở phía xa ra thì chính là một doanh trường.

Trên sân tập bắn, huấn luyện viên nói một đồng công việc cần chú ý, cũng tay cầm tay làm mẫu tư thế tiêu chuẩn xạ kích. Huấn luyện viên biểu diễn súng lục K54 và súng trường kiểu 81, bên trong đều là đạn giấy, không tổn thương người.

Lúc huấn luyện viên dẫn người đi tập bắn còn có chút khẩn trương, dặn dò những việc cần lưu ý, sau đó vẫn luôn quan sát tỉ mỉ.

Vị trí của Tổng Tinh Thần trong đội ngũ hình vuông này tương đối ở phía sau, chờ đợi phiên xong chính là người cuối cùng rồi.

Đến lượt cô bắn chính là dùng súng trường kiểu 81, lúc Tổng Tinh Thần nằm trên mặt đất ghim súng trong lòng còn nhúc nhích "Thình thịch".

Người tới sửa đúng tư thế là Tham Mưu Trường Lục. "Bắn súng phải nắm giữ mấu chốt của xạ kích, cô đánh loạn một trận như vậy về sau cũng không cơ hội nữa đâu."

Tổng Tinh Thần khẽ nghiêng đầu nhìn anh ta một chút, điều chỉnh hạ tư thế. "Có cơ hội thử đạn thật không?"

Tham Mưu Trường Lục đều muốn rút cảm, "Đạn thật? Cô bắn thử đạn giấy coi như xong, chỉ dựa vào cánh tay nhỏ nhắn này của cô cũng không biết có thể chống đỡ được lực đàn hồi hay không nữa đấy!"

Sau khi Tổng Tinh Thần bị xem thường, ngược lại nhếch nhếch khóe môi.

Bên tai đều là tiếng súng đinh tai nhức óc, cô nghiêng đầu, rất là khiêu khích nhìn Tham Mưu Trường Lục một cái, nhỏ giọng nói: "Anh xem là được rồi."

Tô Thanh Triệt chưa cùng tới đây, anh đang hoạt động trong đội ngũ chỉ đạo, thỉnh thoảng lại còn tự mình ra trận làm mẫu.

Có thể nghĩ, những tiếng thét chói tai của những cô gái trên sân bắn kia chính là dành cho vị đoàn trưởng này.

Tổng Tinh Thần nhắm ngay phía trước, còn lười biếng ngược mắt lên nhìn Tô Thanh Triệt ở nơi xa, thấy anh đang chỉ đạo một bạn học đứng lên xong, hô một tiếng, "Đoàn trưởng Tô, tôi có thể khiêu chiến với anh không?"

Tham Mưu Trường Lục còn chưa đi xa, nghe vậy tay cầm báng súng dạy bạn học nữ kia run lên, trực tiếp đập trúng cô gái nhà người ta. Anh vừa vội vàng xin lỗi, vừa nheo mắt liếc về bên này.

Tổng Tinh Thần vừa nói ra lời này, tất cả mọi người đều ngừng lại nhìn sang.

Tổng Tinh Thần cũng không nói nữa, nhắm trúng bắt đầu xạ kích. Trong súng chỉ có năm phát đạn, cô bắn một phát chính xác chết luôn, bắn hết năm phát, cô vẫy tay có chút nhút nhát, đứng dậy khiêng súng liếc xéo Tô Thanh Triệt, gương mặt không ai bì nổi.

Đây chính là khiêu khích trắng trợn, Đoàn trưởng Tô còn có thể xem không hiểu sao?

Về mặt anh như không có gì, nhận lấy ống nhòm binh lính sau lưng đưa tới nhìn một chút, ngay sau đó vung tay lên, "Báo bia!"

Chiến sĩ trẻ báo bia nhìn cả cái bia nhiều lần, mới lớn tiếng nói: "47 vòng."

Tiếng nói vừa dứt, thì có ánh mắt rơi xuống tới đây. Tổng Tinh Thần lẩn lộn không thèm để ý nhún nhún vai, tiếp tục hỏi: "Báo cáo, đoàn trưởng, có thể khiêu chiến anh hay không?"

Tô Thanh Triệt không đáp lời, chỉ là đứng thẳng người, chậm rãi đi tới.

Tổng Tinh Thần thấy anh đi tới trước mặt, lúc này mới thu lại dáng vẻ càn rỡ phát phơ, ngoan ngoãn đứng nghiêm ngay ngắn.

Tròng mắt Tô Thanh Triệt nhìn chòng chọc cô một hồi lâu, mới trầm giọng nói: "Khiêu chiến tôi, cô biết thành tích của tôi là gì không?"

Tiếng nói vừa dứt, Tham Mưu Trường Lục bổ sung: "Đoàn trưởng là một tay súng thiện xạ, Bách Phát Bách Trúng. Còn có xạ kích chướng ngại vật....."

Tổng Tinh Thần liếc mắt nhìn anh ta một cái, cắt đứt. "Chỉ cần nói được hay không thôi."

Tham Mưu Trường Lục "Hừ" một tiếng, vừa định nói Tổng Tinh Thần không biết phải trái, chỉ thấy Tô Thanh Triệt gạt đầu với anh ta một cái, thuận tay cầm lấy súng huấn luyện viên bên cạnh.

Tổng Tinh Thần cầm súng khểng ngăn anh lại, cong con ngươi cười đến thuần lương vô hại. "Dùng đạn thật, cái này rất không có sức lực."

Được lắm, càng chơi càng lớn.

Lần này là mười phát đạn, Tô Thanh Triệt nhìn Tổng Tinh Thần đang muốn đuổi thẳng ra tư thế. "Không bằng thêm một cuộc đánh cược?"

Tổng Tinh Thần giật mình, động tác đang muốn nằm dưới đất dừng lại. Cô cân nhắc súng trong tay một chút, lúc này mới không chút để ý nheo mắt hỏi anh, "Đánh cược gì, để xem tôi có đánh cược được không?"

Tô Thanh Triệt hiếm khi được nhếch khóe môi, anh nghiêng đầu, chỉ chờ cho Tổng Tinh Thần một đường cong cương nghị d/đ;l;q"d của gò má. Màu sắc trong hai mắt của anh bỗng chốc chìm xuống rất nhiều, nhìn về phía trước, nói rất chân thành: "Thua, liền lấy thân trả nợ đi."

Tổng Tinh Thần thiếu chút nữa làm rớt khẩu súng, cô vội chớp ngay lấy súng, không thể tưởng tượng nổi mồm mồm lỗ tai hỏi lại: "Lặp lại lần nữa, tôi không nghe rõ."

Tô Thanh Triệt lười biếng liếc cô một cái, ánh mắt này cũng là ý vị sâu xa. "Có dám hay không?"

Tổng Tinh Thần rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó bắt được trọng điểm hỏi: "Tôi thiếu tiền anh lúc nào?"

Tô Thanh Triệt không để ý cô, cầm súng nằm xuống tư thế đuổi thẳng, lúc này mới ngẩng đầu nhìn cô một cái, "Cô đang nói đến chuyện cô gửi phát nhanh khiến cho danh dự tôi d/đ;l;q"d không còn trong sạch, hay là chuyện tắt đèn đêm đó, bầu tróc cô tôi rồi kéo quần áo tôi xốc xếch?"

Tổng Tinh Thần lập tức á khẩu không trả lời được, tại sao sau khi lời nói được nói ra từ miệng anh ta thì thay đổi mùi vậy. Cứ có cảm giác..... Là Tổng Tinh Thần chọc anh trước vậy.

Nhưng mà, cô rõ ràng không có nha.

Tô Thanh Triệt thấy cô còn đứng, khóe môi khẽ mỉm cười, nhắm ngay cái bìa bắn ra trước một phát.

Tiếng súng nổ vang bên tai, lỗ tai Tổng Tinh Thần ông ông không dứt. Cô cau mày, ác độc trừng qua đã nhìn thấy Tô Thanh Triệt nghiêng đầu, nhẹ giọng hỏi: "Có dám hay không?"

Anh nghiêng đầu, ánh nắng vừa đứng chiếu xuống vành nón của anh, trong lúc cánh môi đóng mở chấm dứt toàn bộ ánh mắt của Tổng Tinh Thần.

Lòng hiếu thắng trong cô bị kích thích, nằm rạp người xuống, hơi nhú chân mày nhắm trướng. Chỉ có điều trong lòng vẫn không thể bình tĩnh được, cô hơi nghiêng con mắt, khóe mắt đã nhìn thấy khóe môi Tô Thanh Triệt đang nở nụ như muốn bị ăn đòn.

Tổng Tinh Thần hung hăng nghiêng răng, kéo vành nón qua một bên, hết sức chăm chú bắt đầu nhắm trướng. "Sẽ để cho anh nhìn tôi có dám hay không."

Tham Mưu Trường Lục đứng rất xa, dĩ nhiên không nghe được hai người kia đang nói cái gì, chỉ là tiếng súng vừa vang lên, mười phát đạn vang liên tục, đã khiến cho trái tim bé nhỏ của Tham Mưu Trường Lục đập thành thịch, thật là nóng máu sôi trào.

Lại nói, Tham Mưu Trường Lục hoàn toàn không ngờ Tô Thanh Triệt sẽ đồng ý khiêu chiến này, trong lúc lơ mơ anh đã cảm thấy Tô Thanh Triệt đối xử cô chỉ đạo viên hơi cay cú lại xinh đẹp này có chút không giống.

Nhưng nói tí mỉa không giống ở đâu..... Thì anh thật đúng là không nói ra được.

Bắn xong mười phát súng, báo bìa.

Tổng Tinh Thần vỗ vỗ trên người, tay cầm súng còn có chút run, cả cánh tay cũng có chút cảm giác nhức mỏi. Cô đứng nhìn binh nhì đi đọc số bìa ở phía xa xa, vẫy vẫy tay nhức mỏi.

"Bìa số 1, 99 vòng, bìa số 2....." Binh nhì kia dừng lại một chút, mới nói: "96 vòng."

Bìa số 1 không thể nghi ngờ là của Tô Thanh Triệt, anh nghe vậy thì không kinh ngạc chút nào, chỉ là xoa xoa súng trong tay, hơi tiếc nuối. "Phát súng đầu tiên lệch."

Tổng Tinh Thần: "....." Anh thật là đủ rồi!

&*~*Trần/Thu/Lệ}d;đ"l.q*d*&*~*

Lúc này, Tô Thanh Triệt mới ngược mắt lên nhìn cô, ánh mắt từ trên mặt của cô di chuyển đến vai của cô, hỏi: "Không đau chứ?"

Tổng Tinh Thần cất bước muốn đi, nghe vậy dừng lại. "Cái gì?"

Tô Thanh Triệt lấy súng trong tay cô đưa cho Tham Mưu Trường Lục đang đi tới, hất cằm lên nói: "Dẫn đội ngũ về về nghỉ ngơi, bà vai Chỉ đạo viên Tổng bị thương, tôi dẫn cô ấy đến phòng y tế."

Dứt lời, nghiêng đầu đưa mắt nhìn Tổng Tinh Thần chốc lát, ý bảo cô đi trước.

Tổng Tinh Thần bỗng nhiên có một cảm giác lên nhăm thuyên gác, thê lưng cười với Tham Mưu Trưởng Lục chứa đựng ánh mắt thăm dò một cái, lặng lẽ đuổi theo.

Chờ đi ra một đoạn, anh lên xe jeep quân dụng, thấy Tổng Tinh Thần vẫn còn đứng ngoài xe, nhấn còi một cái. Lạnh lùng nói: "Có chân đi, động tác lên xe không cần kỹ thuật, có thể độc lập hoàn thành hay không?"

Tổng Tinh Thần hung tợn giơ chân đá lên bánh xe jeep quân dụng một cái, mới không tình nguyện leo lên ghế trước. "Lấy việc công làm việc tư, xe buýt tư dụng. Tôi cảm thấy Đoàn trưởng Tô bị tôi nắm không ít nhọc nhằn."

Tô Thanh Triệt liếc cô một cái, nhếch nhếch khóe môi cười nhàn nhạt. "Vậy chúc mừng cô."

Tổng Tinh Thần hừ nhẹ một tiếng, quay mặt qua chỗ khác. "Không khách khí."

Không khách khí? Tô Thanh Triệt nghiêng nghiêng đầu, nhỏ giọng nói: "Không biết lần trước là ai tới phòng làm việc của tôi vỗ bàn muốn tôi xem xét tính đặc thù của kỳ sinh lý?"

Tiếng nói chuyện của anh bị đè thấp, ngược lại có vẻ rất khêu gợi hấp dẫn.

Tổng Tinh Thần sâu sắc cảm nhận được bản thân tự bề đá đập chân mình, lập tức im lặng ngưng nuốt.

Suốt dọc đường không nói chuyện, anh vẫn đưa cô đến khu gia thuộc.

Hoàng hôn buông xuống, đám mây rực rỡ cuối chân trời cũng giống như được mạ một lớp vàng, xinh đẹp lay động.

Khu gia thuộc là một tòa nhà đơn độc, tầng lầu không cao, chỉ có bốn tầng. Lộ ra không khí an bình nhàn nhạt và tĩnh lặng.

Tổng Tinh Thần vừa nhìn thấy đã lui về phía sau mấy bước, rất là cảnh giác nhìn Tô Thanh Triệt, "Anh dẫn tôi tới đây làm gì?"

Tô Thanh Triệt vừa cời nút áo cài đến cổ ra, vừa đi về phía trước, "Nói chuyện riêng không nên đến chỗ cá nhân sao?"

"Nhưng tôi không cảm thấy giữa chúng ta có chuyện riêng gì để tán gẫu." Cô lại lui về phía sau mấy bước, "Anh mau đưa tôi về gấp."

Tô Thanh Triệt khẽ cười một tiếng, biết nghe lời phải, "Nếu như cô muốn nói ở đây, tôi cũng không sao."

Vì vậy, cô nương Tổng cẩn thận suy tính, sợ đợi lát nữa sẽ phát sinh chuyện máu me cấm trẻ em vẫn là nhượng bộ đi theo Tô Thanh Triệt lên lầu.

Lên trên lầu, Tô Thanh Triệt tùy ý cởi áo khoác, thấy cô còn đứng ở cửa, lấy mũ xuống đặt lên bàn trà rồi ngồi xuống ghế sa - lon.

Tổng Tinh Thần nghĩ anh dù thế nào đi nữa, trên người còn mặc quân phục cũng sẽ không làm chuyện phạm pháp, nên rất thân nhiên ngồi xuống đầu bên kia của ghế sa-lon.

Tô Thanh Triệt đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp nói: "Tôi cũng cần một người bạn gái."

Tổng Tinh Thần: " Nhưng tôi không cần bạn trai."

Tô Thanh Triệt dừng một chút, tiếp tục nói: "Cô chỉ cần giữ liên lạc với tôi là được rồi, khi nào có nhiệm vụ tôi sẽ tới tìm cô."

Tổng Tinh Thần nhíu mày, "Đoàn trưởng Tô, tôi chỉ mới vào đảng chứ chưa vào quân đội." Ngụ ý là, cô cũng không cần phục tùng mệnh lệnh của anh.

Tô Thanh Triệt sáng tỏ gật đầu một cái, "Cái này cũng không làm ảnh hưởng đến chuyện cô có chơi có chịu."

Lần này, Tổng Tinh Thần biến thành khóe môi giật giật: "Đoàn trưởng Tô, anh không cảm thấy cuộc đánh cược này rất khô khan sao?"

Tô Thanh Triệt nhướn lông mày lên, vẻ mặt như bùng tình hiểu ra. "Cô cũng biết đây là đánh cược, vậy lúc cô chủ động tới khiêu chiến tôi, rồi lại đồng ý đánh cược mà chưa từng suy nghĩ nghiêm túc?"

Tổng Tinh Thần: "....."

Tô Thanh Triệt thấy cô không nói lời nào, nhíu mày tiếp tục nói: "Tôi chỉ cho cô 3 phút để suy nghĩ."

Tổng Tinh Thần cảm giác mình lớn như vậy cũng sống vô dụng rồi, nghèo từ đến nỗi chốc lát sau cô mới khàn khàn hỏi. "Nếu như tôi từ chối thì sao?"

Tô Thanh Triệt hiển nhiên dự liệu được cô sẽ hỏi vấn đề này, nhếch khóe môi nâng lên một nụ cười ý vị sâu xa. "Cô cho rằng tại sao tôi lại dẫn cô tới

đây?"

Bị gài bẫy, Tống Tinh Thần lập tức hoảng sợ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Trần Như Nước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Edit: Thu Lệ

Lúc Tống Tinh Thần trở lại phòng ngủ, vẻ mặt vẫn còn sợ hãi, chỉ đạo viên ở cùng phòng ngủ thấy vẻ mặt cô vẫn chưa tỉnh hồn không khỏi lo lắng vỗ vỗ vai của cô. "Tinh Thần, cô không sao chứ?"

Tống Tinh Thần đứng lúc bị cô ấy vỗ trúng bả vai, đau đến nhe răng trợn mắt, cô vuốt vuốt bả vai đau nhức lắc đầu một cái. "Không có việc gì."

Chỉ là nhớ tới chuyện mới vừa rồi, Tống Tinh Thần vẫn cảm thấy —— roi vào hang sói rồi!

Sau khi Tô Thanh Triệt nói ra những lời này, Tống Tinh Thần liền trợn tròn mắt.

Cô nhanh chóng nắm chặt cổ áo, thân thể lui về phía sau, cảnh giác phòng bị. "Đoàn trưởng Tô, anh phải suy nghĩ kỹ càng hậu quả của việc làm như vậy!"

Tô Thanh Triệt khẽ cười một tiếng, hỏi ngược lại, "Cô cho rằng tôi muốn làm gì?"

Tống Tinh Thần nháy mắt mấy cái, "Vậy anh muốn tôi làm cái gì?"

Tô Thanh Triệt cười nhạt với cô một tiếng, nụ cười kia lại làm cho Tống Tinh Thần lạnh sống lưng, hận không thể tông cửa xông ra ngoài thì anh cúi đầu liếc mắt nhìn đồng hồ trên cổ tay, nói nhẹ như mây bay. "Cô còn hai phút để suy nghĩ."

Lúc này, Tống Tinh Thần thật sự sợ hãi trong lòng rồi, cô "Xoạt" một cái đứng dậy. "Tôi cũng không tin anh có thể làm gì tôi, tôi cũng không theo xem anh làm gì tôi!"

Tô Thanh Triệt lười biếng trừng mắt lên, xác nhận nói: "Thật chứ?"

Tống Tinh Thần hừ lạnh một tiếng, "Đương nhiên." Dứt lời, bốp bốp nắm tay, ngẩng đầu mà bước đi ra ngoài.

Tô Thanh Triệt nhíu mày, than nhẹ một tiếng. "Không biết phân biệt." Tiếng nói vừa dứt, Tống Tinh Thần đã nhìn thấy anh đứng dậy, bước mấy bước vòng qua bàn trà đi về phía cô.

Sau lưng một luồng áp lực nặng trĩu khiến trống ngực cô đập thành thành, nói cho cùng đồng chí Tiểu Tống của chúng ta vẫn rất sợ chết. Quay đầu lại liếc mắt nhìn, cái gì cũng không thấy, chỉ nhìn thấy Tô Thanh Triệt như bóng đen nhanh chóng tiến tới gần. Trong lúc cô còn chưa kịp phản ứng, đã chặn lại đặt cô phía sau cửa, hoàn toàn không chế được.

Tống Tinh Thần kinh ngạc trợn to mắt, "Anh làm thật à?"

Tô Thanh Triệt nhìn Tống Tinh Thần gằn trong gang tấc, ánh mắt thoáng hiện ý cười, chốc lát anh mới nói: "Mới vừa rồi tôi hỏi cô xác định chưa, cô đã trả lời tôi thế nào?"

Tống Tinh Thần thiếu chút nữa muốn văng tục, sao lại có người phúc hắc đen tối như anh có chứ!

Tô Thanh Triệt giữ chặt hai cổ tay căng thẳng của cô, mấp máy môi, "Cô còn mười giây."

"Mười giây cộng lòng á, anh đang giữ chặt tôi này!"

Tô Thanh Triệt liếc cô một cái, hai mắt cô như chấm nước son, lúc này đang thịnh nộ trong đáy mắt hình như còn đốt lên một ngọn lửa, xinh đẹp tự nhiên.

Có vẻ tức giận nhưng vẫn rất đẹp mắt. Nghĩ như vậy, anh buông tay ra. "Cô còn ba giây."

Tống Tinh Thần đi lòng vòng quanh mép khoé, ý bảo hất lui về phía sau mấy bước. "Chừa chút cho ta không gian."

Tô Thanh Triệt rất phối hợp lui về phía sau hai bước.

Tổng Tinh Thần thấy thế, xoay người đi mở cửa, động tác của cô nhanh, nhưng động tác của Tô Thanh Triệt còn nhanh hơn, kéo cánh tay cô lại, trong nháy mắt kéo cô liền trực tiếp đá chân lên cửa.

"Àm——" Một tiếng, mới vừa sáng lên trong chốc lát lại tối xuống, trong phòng chỉ còn lại tiếng hít thở dồn dập cao thấp hoàn toàn khác biệt.

Tổng Tinh Thần có chút nghĩ mà sợ giật giật tay bị anh giữ chặt, còn chưa lên tiếng sức lực trên cổ tay lại chặt thêm một phần, sau đó chính là giọng nói hơi của Tô Thanh Triệt vang lên, "Cô chỉ cần trả lời đề nghị trước đó của tôi là được, nếu tôi nói với cô đó chẳng qua là tình thế bắt buộc, thông minh một chút, Tổng Tinh Thần."

Tổng Tinh Thần như nhện một hóp ở cổ họng, cô yên lặng lệ rơi đầy mặt ở trong lòng. "Thủ trưởng của anh dạy anh thoát khỏi cửa hôn nhân khó khăn như vậy sao?"

Tô Thanh Triệt dừng một chút, tầm mắt phía trước có chút tối, anh cúi đầu đã nhìn thấy đôi tròng mắt phát ra ánh sáng của Tổng Tinh Thần. Ngong ngừa yên lặng rất lâu trong lòng anh hình như cũng bị tia sáng này thấp sáng, trong bụng ầm ập.

Anh từ từ buông lỏng lực trên tay, nhưng thân thể vẫn không nói lỏng, cao hơn cô nửa cái đầu nhìn từ trên cao xuống, "Tôi sẽ không làm ảnh hưởng đến cuộc sống hàng ngày của cô, nếu cô có đối tượng tôi cũng sẽ tự động rút lui. Nhưng trước lúc đó ——"

Anh không có nói thêm gì nữa, chẳng qua không cần nói rõ, Tổng Tinh Thần cũng hiểu.

Nhưng cô không tình nguyện nha, cô là mộ cô gái trong sạch tại sao phải đánh yểm trợ cho anh ta chứ! Cô không ở phía sau mặt cho anh sắp xếp đã tốt lắm rồi, anh ta lấy đầu ra tự tin cô sẽ khuất phục dưới dâm uy của anh ta chứ, đây là phản bội được chứ.

Cô hást cầm lên, hai tay ôm ngực, mặc dù lùn hơn anh nửa cái đầu nhưng khí thế cũng không giảm. "Tại sao?"

Tô Thanh Triệt dường như vẫn đang nghĩ đến vấn đề này, một hồi lâu, anh mới nói: "Tôi không muốn lại tổn hại sức đi giày vò một người khác, cô vừa đúng thích hợp."

Tổng Tinh Thần nội thương, thế mà lại không phải bởi vì sức quyến rũ của cô?

Hình như là nhìn thấu ý tưởng của cô, Tô Thanh Triệt nhếch khóe môi cười cười, "Cứ quyết định như vậy."

"Tôi vẫn chưa đồng ý mà." Cô sững sờ.

Tô Thanh Triệt xem đồng hồ, chỉ vào đồng hồ đeo tay đã qua ba phút nói: "Bình thường trả lời một vấn đề mà vượt qua ba phút tôi đều sẽ coi là cam chịu."

"Tô Thanh Triệt, anh là tên Bá Vương!" Cô tức giận hỏn hển.

"Bá Vương sao?" Anh theo thói quen nhú mày một cái, trong đôi mắt thâm thúy đều là vui vẻ. "Cảm ơn cô đã đánh giá tôi cao như vậy."

Tổng Tinh Thần nổi đóa, một hồi lâu cô mới vô lực bắt đầu bù lại quyền lợi của mình. "Anh có thể hành xử nghĩa vụ của bạn trai sao?"

Thấy cô cuối cùng cũng thỏa hiệp, anh lui ra một bước, thông thả ung dung hỏi ngược lại: "Vậy tôi có được quyền lợi của bạn trai không?"

Tổng Tinh Thần: "....." Được rồi, coi như cô không nói gì.

Sau chốc lát yên lặng, cô vẫn chưa từ bỏ ý định từ chối. "Vậy tôi được cái gì?"

Tô Thanh Triệt quay người đi lấy mũ đội quay đầu lại, nghe vậy, suy tư cũng không có, trực tiếp trả lời: "Cô không được trả giá."

Tổng Tinh Thần: "....." Cô không muốn tự rước lấy nhục nữa.

Tô Thanh Triệt thấy vẻ mặt cô tái nhợt như bị bóc lột nghiêm trọng, lúc kéo cửa đưa cô đi ra suy nghĩ một chút, vẫn là nói: "Cô muốn cái gì?"

Lúc này, Tổng Tinh Thần rút cuộc nhìn thẳng vào anh, cười lạnh một tiếng, làm động tác. giờ ngón giữa về phía Đoàn trưởng Tô.

Đoàn trưởng Tô như rồng lông mày lên, không rõ ý nghĩa.

Tổng Tinh Thần lạnh gương mặt, tức giận rút cuộc bộc phát. Cô hung hăng đánh một quyền lên cằm đoàn trưởng, thế nhưng bởi vì trong lòng cô chột dạ, một quyền cô đánh ra lại trúng khóe miệng của anh. Thấy anh lệch đầu không kịp phản ứng, lại lên trước một bước hung hăng giơ chân đá bấp chân của anh một cái.

Lúc này mới lui về phía sau mấy bước giữ vững khoảng cách an toàn, lãnh diễm cao quý liếc nhìn đoàn trưởng đại nhân vẫn còn trong kinh ngạc, lạnh lùng nói: "Tôi khinh, tôi muốn phí tổn thất d.đ'l'q"d danh dự mà anh không cho? Muốn tôi làm bạn gái anh? Vậy anh thật sự tìm đúng người rồi đấy, Tô

Thanh Triệt đúng không? Chúng ta chưa xong đâu."

Dứt lời, quay người bỏ chạy.

Gương mặt Tô Thanh Triệt vốn dĩ đang âm trầm, thấy cô để lại lời nói độc ác rồi chạy trốn như thỏ, vẫn cười ra tiếng.

"Tổng Tinh Thần, cô là người đầu tiên đánh tôi mà không bị tôi trừng trị." Anh giơ tay lên sờ mép một cái, nghĩ tới vừa cô hung tợn cắn răng vung ra một quyền, chậm rãi nhắm mắt. "Chúng ta còn nhiều thời gian."

Trong lúc Tổng Tinh Thần đang điều chỉnh tâm tình, cuối cùng huấn luyện dã ngoại cũng đến.

Huấn luyện dã ngoại đối với những bạn học bị nhốt hơn nửa tháng giống như một đám thú đang ngủ bị vây mà nói giống như ra cửa hóng mát, đừng nhắc tới có bao nhiêu hưng phấn.

Nhưng khổ là các đồng chí chỉ đạo viên và huấn luyện viên.

Trước khi huấn luyện dã ngoại, Tổng Tinh Thần đề cả tiểu đội 7 ngồi tại chỗ, cô đứng đó một lúc lâu, mới từng chữ từng câu, câu văn rõ ràng nói qua những việc cần chú ý. Nói những thứ này thì không thể nói hết, cô dừng một chút, ánh mắt chuyển một cái, sắc bén. "Dĩ nhiên, các bạn có thể coi những gì tôi nói như gió thoảng bên tai. Nhưng tôi tuyệt đối không để ý khi các bạn không tuân theo, tôi không ngại sẽ đưa các bạn thêm một đoạn đường, ví dụ như nợ môn gì đó."

Tiểu đội 7 lập tức yên lặng như tờ, Tổng Tinh Thần rất hài lòng gật đầu một cái, tiếp tục nói: "Tôi đúng là đang uy hiếp các bạn đó, các bạn cứ nhìn mà làm thôi."

Huấn luyện viên ở bên cạnh ngồi vẽ vòng vòng, đợi cô dứt lời, ung dung hỏi một câu, "Tiểu chỉ đạo viên Tổng, cô không sợ bị học sinh tố cáo sao?" Đe dọa uy hiếp trắng trợn như vậy, hơn nữa cái này rất không hợp quy củ chứ?

Tổng Tinh Thần cúi đầu vỗ vỗ bụi bặm trên đồ rằn ri, quay đầu lại liếc mắt nhìn ánh mắt lấp lánh hữu thần của các bạn học, rất là bình tĩnh nói: "Vậy bọn họ cũng phải tìm được nơi tố cáo tôi mới có thể tố cáo nha."

Không sai, cô chính là không có sợ hãi đấy.

Nhận thấy được vũ trụ nhỏ đang định bộc phát, đồng chí huấn luyện viên thức thời ngậm miệng.

Dẫn đội là các vị huấn luyện viên, chỉ đạo viên áp hậu, quen thuộc địa hình đồi núi này, để triển hai huấn luyện dã ngoại trước khi chấm dứt huấn luyện quân sự.

Có lẽ bị thu hút bởi đoạn nói chuyện lúc trước của Tổng Tinh Thần, cả 7 tiểu đội từ lúc lên đường đến lúc về vẫn luôn có trật tự, không hoảng hốt bất loạn.

Chuyện ngoài ý muốn luôn xảy ra vào lúc bạn không ngờ nhất, những lời này được sử dụng rất thích hợp vào lúc này.

Lúc tập hợp báo số, phát hiện nhân số thiếu hai người.

Sắc mặt Tổng Tinh Thần lập tức biến đổi, nếu như nhớ không lầm thì hai người này đều là bạn học nữ, hai người đó cùng đi nhà vệ sinh. Lâu như vậy còn chưa trở lại, kết quả chỉ có hai, lạc đường hoặc là gặp phải nguy hiểm.

Huấn luyện viên phân 7 tiểu đội ra ra nhập vào trong những đội ngũ hình vuông khác, cùng Tổng Tinh Thần dựa vào phương hướng bọn rồi đi để tìm người.

Huấn luyện viên có kinh nghiệm điều tra phong phú, Tổng Tinh Thần vừa biết họ cuối cùng đi về phía chỉ đạo viên, chuyện tìm kiếm bạn học nữ liền do bọn họ đi trước. Hy vọng có thể tìm được hai bạn học nữ trước khi đại bộ đội kéo doanh kết thúc.

Thật ra thì Tổng Tinh Thần cũng có không ít kinh nghiệm đi lạc, năm ấy khi cô còn nhỏ, đi theo trường học tổ chức bơi lội leo núi. Cô đi lạc vào một con đường nhỏ, tìm thế nào cũng không tìm ra đội ngũ lớp học của mình.

Khi đó mặt trời đã dần xuống núi, một mình cô tinh tinh mê mê đi theo đường núi nhỏ, sau đó càng chạy càng không đúng, cuối cùng nhốt mình trong núi lạnh lẽo.

Huấn luyện viên đưa con dao ba cạnh trong tay cho cô, "Cầm lấy có thể phát còi, cô không có kinh nghiệm tác chiến như chúng tôi hành quân, bản thân phải cẩn thận một chút." Dứt lời, bản thân tự đi lên phía trước mở đường.

Tổng Tinh Thần khề cần răng, nhanh chân đuổi theo.

Thật ra thì huấn luyện viên vẫn có chút lơ mơ, căn cứ vào vết chân để lại trên mặt đất để phán đoán hướng đi, lúc anh ta đi tới một chỗ hoang dã trên đường nhỏ mới dừng bước. "Chỉ đạo viên Tổng, cô cứ đứng ở đây chờ tôi, con đường phía trước có chút dốc, có lẽ bọn họ đi nhầm chỗ này."

Tổng Tinh Thần nghĩ tới mình không phân biệt được phương hướng Đông Tây Nam Bắc, gật đầu một cái. "Vậy tôi ở đây chờ anh."

Huấn luyện viên nhìn bốn phía một chút, xác định không có nguy hiểm gì, lúc này mới nhanh chân rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Trần Như Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Editor: Thu Lệ

Nếu như Tổng Tinh Thần biết mình mình đứng đợi tại chỗ ngược lại không an toàn mà nói, thì cho dù là núi đao biển lửa cô cũng đi theo huấn luyện viên.

Sắc trời đã tối, xa xa một tầng sương mù tràn ngập tới đây.

Tổng Tinh Thần nhìn xuyên thấu qua ánh trời chiều này về phương xa một cái, rồi cuộc lo lắng đi về phía trước mấy bước. "Huấn luyện viên?"

Trong núi rừng hoàn toàn yên tĩnh, sương mù trước mắt cũng càng ngày càng dày đặc, cô từ từ di chuyển bước chân, đi ngang qua cây cối sẽ khắc ký hiệu lên đó để đánh dấu, lúc này mới từ từ đi về phía trước.

Thật ra thì cô cũng hiểu dưới tình huống này vẫn nên ở tại chỗ đợi lệnh, các huấn luyện viên trở lại tìm cô có vẻ tốt hơn. Nhưng trong núi nổi lên sương mù dày đặc, không riêng gì Tổng Tinh Thần, dù là huấn luyện viên từng có kinh nghiệm diễn tập cũng không nhất định có thể tìm được phương hướng chính xác.

Hơn nữa, sương mù trong núi này mà không đi ra ngoài, tối nay Tổng Tinh Thần sẽ bị vây chết ở chỗ này, thậm chí có thể còn gặp phải nguy hiểm lớn hơn bây giờ.

Tổng Tinh Thần nhớ tới khi còn bé đứng là như thế này, một mình cô vừa đi vừa khóc không ngừng, nhưng đáp lại bên tai cô chỉ là tiếng gào thét giá rét của gió. Đến buổi tối cô liền co rúc ở bên cạnh một gốc cây đại thụ, lạnh cóng đến run lấy bầy.

Cô cắn cắn môi, vứt bỏ những bóng ma và sợ hãi trong lòng, nắm chặt dao ba cạnh trong tay đi về phía trước.

Lúc huấn luyện viên tìm được hai bạn học nữ kia trở về đường cũ, nhìn thấy sương mù trước mắt cũng biết chuyện lớn không ổn, anh ta vừa dùng vô tuyến truyền tin báo cáo tình huống trước mắt và yêu cầu trợ giúp, vừa dẫn theo hai bạn học nữ tiếp tục tìm kiếm Chỉ đạo viên Tổng.

Tô Thanh Triệt đang huấn luyện, tất cả đội ngũ hình vuông đều tập hợp ở trên thao trường vẫn không nhúc nhích.

Anh đứng chấp tay, đứng ở chỗ cao nhất nhìn xuống phía dưới, đội ngũ thật chính tề đã không nôn nôn nóng nóng xiêu vẹo sức sèo như lúc mới vào bộ đội quân huấn, gương mặt tuần tú vẻ mặt không chút thay đổi, trong mắt là một mảnh màu đen, sâu không thấy đáy.

Huấn luyện viên về tới trước xếp thành một tiểu đoàn đứng trước mặt của anh, dáng người cao thẳng nhưng toàn thân toát đầy mồ hôi lạnh.

Uy phong vô hình của Tô Thanh Triệt chìm đến mức khiến người ta có chút không thở nổi. Anh trầm mặc trong chốc lát rồi mới nói: "Khẩn cấp tập hợp, cần phải tìm được cô trước khi trời sáng."

Bọn họ cũng coi là Bá Vương trong núi rồi, nhưng cũng biết rõ rừng núi nổi sương mù nguy hiểm cỡ nào. Hướng chỉ là vào buổi tối, mà chỉ có một cô gái ở bên ngoài.

Tô Thanh Triệt nhảy xuống khỏi xe, dẫn dắt một tiểu đội trinh sát bắt đầu tiến vào rừng núi tìm kiếm. Những người còn lại từng lớp từng lớp chia ra tìm kiếm ở các hướng khác.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Tô Thanh Triệt cũng đã xâm nhập sâu vào trong rừng núi.

Ban đêm rừng núi tĩnh lặng chỉ có tiếng côn trùng kêu, anh cầm đèn pha đi sâu vào trong, sau lưng tiểu đội trinh sát vừa kêu tên của cô vừa tìm kiếm còn để lại dấu vết.

Thời gian càng dài, trong lòng các chiến sĩ cũng càng cảm thấy nóng nảy.

Dừng lại chốc lát, Tô Thanh Triệt suy nghĩ một chút rồi ra lệnh: "Bốn người các cậu gộp thành một tổ tách ra hành động, tôi trở về chỗ cuối cùng cô ấy rồi đi xem một chút, có tin gì lập tức liên lạc với tôi."

"Rõ, thủ trưởng."

Chờ đến khi Tô Thanh Triệt tìm được Tổng Tinh Thần, anh đột nhiên có chút dờ khóc dờ cười.

Xuất động nhiều binh lực như vậy tìm cô như mò kim đáy biển, thế nhưng cô lại ngủ ở chỗ này. Nếu không phải là Tô Thanh Triệt đi tìm men theo những ký hiệu cô vạch trên thân cây, lại cơ duyên xảo hợp làm rơi bộ đàm xuống hố, anh thật sự vẫn không để ý bấy rập này đã bị thợ săn vớt bỏ.

Anh cầm đèn pin quơ quơ về phía người dưới hố, lười biếng lên tiếng nói: "Này."

Tổng Tinh Thần chỉ cảm thấy một trận chói mắt, che mắt tĩnh lại, liền phát hiện phía trên có một chùm ánh sáng mạnh mẽ d/đ;l;q'd chiếu vào trên mặt của cô. Cô giơ tay lên che mặt, vừa thì thầm: "Đồng chí, làm phiền anh xê dịch đèn pin trong tay anh qua một bên được không? Trường lớp anh không dạy anh sử dụng như thế nào à?"

Vẫn còn rất nhiều sinh lực.

Tô Thanh Triệt nhếch nhếch khóe môi, nhưng mà trong nội tâm lại thở phào nhẹ nhõm. Mặc kệ từ nguyên nhân gì, Tổng Tinh Thần bị lạc đường trong rừng núi anh đều muốn hoàn toàn chịu trách nhiệm.

Hiện tại người đã tìm được, cũng xác định năng lực trong lòng không có vấn đề gì, cũng không phải là thở phào nhẹ nhõm sao?

Tổng Tinh Thần thấy người phía trên không có tư tưởng giác ngộ một chút nào, trực tiếp nắm thứ gì đó có thể nắm được ở bên cạnh ném lên phía trên. "Đồng chí, anh ngủ thiếp đi hả?"

Tô Thanh Triệt thiếu chút nữa bị cô ném trúng, nghiêng nghiêng người tránh qua, lúc này mới thu đèn pin nhét vào túi. "Là tôi."

Tổng Tinh Thần sững sờ, ngay sau đó khi phản ứng lại là Tô Thanh Triệt, vô cùng u oán thở dài. "Tại sao là anh hả?"

Trong lúc rọi đèn pin, Tô Thanh Triệt đã tính toán sơ độ sâu của hố, dựa vào sức lực của một mình anh thì không thể nào đưa cô lên đây được, nhưng cổ tình bộ đàm lại bị rơi vào trong hố.

Anh nhú mồm một cái, chống tay xuống ụ đất bên cạnh, vừa định nhảy xuống, ngay sau đó lại nghĩ tới phía dưới còn có người nào đó đang đứng. "Cô nhích sang bên cạnh một chút."

Tổng Tinh Thần lên tiếng ác liệt, "Làm gì?"

Tô Thanh Triệt híp híp mắt, vẻ mặt không vui. "Nói nhảm nhiều như vậy, trở về viết kiểm điểm."

Thấy cô nhảy sang bên cạnh, lúc này anh mới nhảy một cái vững vàng xuống tới.

Tổng Tinh Thần thấy anh xuống, trợn mắt hốc mồm. "Anh không ở trên đó kéo tôi lên mà nhảy xuống đây làm gì hả?"

Tô Thanh Triệt giẫm giẫm trên mặt đất mấy cái, lại lấy đèn pin cầm tay ra chiếu chiếu xác định nơi này không có cơ quan bắt thú, lúc này mới ngồi xổm người xuống tìm kiếm mấy bộ đàm của mình.

"Kéo không nhúc nhích." Đoàn trưởng Tô thành thật nói như thế.

Tổng Tinh Thần trợn mắt, liếc mắt nhìn toàn thân mình, không dám tin. "Đoàn trưởng Tô, vậy thể năng của anh không đạt tiêu chuẩn rồi nha. Có phải anh chỉ được mấ ngoài thôi không?"

Tô Thanh Triệt nhường mảy, ngay cả trả lời cũng tiết kiệm, trực tiếp cầm đèn pin chiếu vào mắt của cô. Nhìn cô muốn bùng nổ, lúc này mới dòi đi.

Vừa rồi đi một cái như vậy, đoàn trưởng Tô đã cảm thấy chuyện lớn không đúng. Sắc mặt anh biến đổi, giữ chặt tay Tổng Tinh Thần một phen, trầm giọng hỏi cô: "Mới vừa rồi cô lấy gì ném tôi?"

Tổng Tinh Thần bị anh nắm đau, néo néo mấy cái tránh ra lúc này mới xoa cánh tay râm rì nói: "Làm gì dữ như vậy chứ, đến nỗi nhảy xuống tìm tôi tính sô à....."

Tô Thanh Triệt nhìn Tổng Tinh Thần đang ở gần trong gang tấc, thiếu chút nữa ra tay đánh ngã cô. Nhịn lại nhịn, đoàn trưởng Tô quyết định trở về nhất định phải phạt cô 3000 chữ kiểm điểm, lúc này mới khắc chế hỏi: "Tôi hỏi cô, mới vừa rồi cô ném cái gì?"

Tổng Tinh Thần thích ứng được bóng tối trước mắt, lúc này mới thấy rõ một đôi tròng mắt đen sáng quắc rực rỡ của đoàn trưởng Tô, sững sờ, ngay sau đó mới hạ giọng nói: "Chính vật khi nãy rớt xuống nện vào tôi....."

Tô Thanh Triệt cảm giác gần đây tố chất quân sự của mình cũng giảm thấp xuống ——

Cho nên khi Tổng Tinh Thần biết vật mình ném đi có thể cứu cô thoát ly khổ hải thì hối hận đến ruột đều xanh rồi. "Sao anh lại không tiếp được chứ?"

Tô Thanh Triệt lười biếng liếc cô một cái, "Cái đó là cô ném cho tôi sao?"

Tổng Tinh Thần nổi đóa: "Không phải đưa cho anh thì đưa cho ai?"

Cũng phải, đoàn trưởng Tô gật đầu một cái, nghiêm trang: "Chẳng lẽ là tôi hiểu lầm? Thật ra thì cô không phải đang ném tôi....." Mà là tốt bụng đưa trang bị cho tôi.

Tổng Tinh Thần hiểu rõ không thể cứu vãn, trong nháy mắt lười phải nói nhảm với anh, ngồi chồm hổm trong góc vẽ vòng vòng rồi.

Chỉ là, tình hình hiện giờ đã tốt hơn lúc đầu rất nhiều rồi. Trong cảnh tối lửa tắt đèn, có hoang tiêu điều lạnh lẽo như vậy, cuối cùng cũng có thêm một người cùng chịu với cô rồi.

Nghĩ như vậy, cô từ từ nhích nhích về phía anh.

Tô Thanh Triệt nhắm mắt dưỡng thần, nghe động tĩnh chỉ hé mắt ra nhìn một chút rồi ung dung thân nhiên nhắm lại.

Tổng Tinh Thần xê gần lại một chút, mới có cảm giác an toàn, vừa định ngồi dưới đáy hố chờ đại bộ đội tới đây. Liền bị Tô Thanh Triệt giữ chặt lấy cổ tay, ngay sau đó miệng cũng bị anh bịt lại.

Tổng Tinh Thần ngay cả đầu tranh dữ dội cũng không kịp, bàn tay to của Tô Thanh Triệt đã bao quát, ôm cả người cô vào trong ngực.

Mẹ nó, đây là tình huống gì!

Lúc Tổng Tinh Thần bị anh khống chế không thể nhúc nhích chỉ có một suy nghĩ duy nhất chính là: Thể năng của đoàn trưởng Tô vẫn còn đạt tiêu chuẩn.

Hai tay của Tô Thanh Triệt dùng để chế ngự Tổng tinh thần, hoàn toàn không dứt ra được. Nhớ khi anh buông lỏng tay bịt miệng cô ra, cảm xúc mềm mại phốt qua lòng bàn tay khiến anh không khỏi nhũn mảy, ngay sau đó nhãn tâm giữ chặt đầu của cô ấn vào trong ngực mình.

Anh nhỏ giọng, gần từng chữ: "Đừng động."

Tô Thanh Triệt nhắm mắt cũng không nhắm mắt nhìn chăm chăm con rắn nhỏ đang bò ngoằn ngoèo sau lưng Tổng Tinh Thần, ôm chặt Tổng Tinh Thần còn cố gắng giãy giụa vào trong ngực, anh nhanh d/đ;l;q"d chóng rút dao ba cạnh của mình nắm chặt trong lòng bàn tay, cả người căng thẳng ở trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Có lẽ con rắn nhỏ đó đã nhận ra nguy cơ, nhưng vẫn le lười bò qua bên này.

Tô Thanh Triệt nhũn mảy, đỡ Tổng Tinh Thần đi về phía trước mấy bước, ngay sau đó hơi nghiêng thân thể về phía trước chuẩn bị đánh ra bất cứ lúc nào.

Cuối cùng, Tổng Tinh Thần cũng nhận thấy được bản thân mình đang ở dưới tình huống gì, bị buồn bực đến không thờ nổi cô gợn tay lên gãi gãi sau lưng anh, ý bảo anh buông ra, khi anh buông ra rồi cô chậm chậm xoay người....

Vừa xoay người lại, cô tròn tròn mắt.

Mà Tô Thanh Triệt giống như là cố ý để cho cô nhìn thấy vậy, đáy mắt cười chum chim liếc cô một cái, ngay sau đó Tổng Tinh Thần cũng không thấy rõ ràng anh đã làm cái gì, chỉ cảm thấy thân hình anh vừa động, tay phải nâng lên thật nhanh rồi hạ xuống, con rắn nhỏ mới vừa rồi còn ở nơi này đã biến thành hai khúc rơi xuống bên chân của cô.

Tổng Tinh Thần bị dọa đến kêu lên một tiếng sợ hãi, trực tiếp bổ nhào vào trong người Tô Thanh Triệt.

Tô Thanh Triệt bị cô đụng phải lùi về phía sau một bước, bị đặt trên vách hố đất. Anh nhũn mảy, giang hai tay ra mặc cho cô kéo đi một hồi mới thông thả ung dung chọc chọc cô. "Chỉ đạo viên Tổng, cô có thể buông ra rồi chứ?"

Tổng Tinh Thần bị con rắn nhỏ ghé tòm đến muốn ói, lắc đầu một cái, bỗng dưng nắm lấy cổ áo quân phục của anh, uy hiếp nói: "Anh mau bắt nó đi, nếu không tôi với anh không xong đâu."

Tô Thanh Triệt nâng khóe môi cười như có như không, "Tôi và cô không xong như thế nào?"

Tổng Tinh Thần bị lời nói của anh chẹn họng, nướng mảy đang muốn nổi đóa, thấy vẻ mặt nhẹ nhõm lạnh nhạt của anh, lúc này mới khôi phục chút lý trí buông anh ra khề lủi về phía sau một bước. "Làm phiền đoàn trưởng Tô xử lý thi thể của tù binh một chút có được không?"

Tù binh?

Tô Thanh Triệt cười một tiếng, mệch cho cô nghĩ ra.

Chương 12

Edit: Thu Lệ

Chỉ có điều đoàn trưởng Tô vẫn rất phối hợp đi xử lý thi thể của "Tù binh" đặc biệt đó.

Ngoảnh đầu lại, Tổng Tinh Thần vẫn còn ôm hai vai rúc ở trong góc, hơi nhú chân mày, cúi đầu tiến hành cời nút áo.

Tổng Tinh Thần không nhìn thấy anh đang làm gì, chờ anh cời áo xong, cô mới bỗng chốc phản ứng kịp, hét lên với anh: "Anh không được tới đây!"

Bước chân của Tô Thanh Triệt dừng lại, trong tay còn cầm áo khoác huấn luyện anh mới vừa cời ra. "Cô không cần?"

Tổng Tinh Thần lại hiểu lầm ý nghĩa câu hỏi của anh là "Cô không cần áo khoác của tôi", gương mặt trắng bệch như tờ giấy: "Tôi đồng ý với anh là đã rất kìm nén rồi, nếu anh dám tiến lên nửa bước nữa, tôi nhất định sẽ đánh anh! Đánh anh giống như hôm đó vậy!"

Lúc này, Tô Thanh Triệt mới phản ứng được, anh liếc mắt nhìn áo khoác huấn luyện trong tay, thiếu chút nữa bật cười. Anh nhảy tới mấy bước, cầm áo khoác huấn luyện đắp lên người cô, thấy cô giương nanh múa vuốt, đỡ tay của cô lại, trong giọng nói đều chưa nộ cười vui vẻ: "Tổng Tinh Thần, cô cho rằng hôm đó tôi không để cho cô đánh tôi sao?"

Tổng Tinh Thần thấy mình hiểu lầm ý tứ của anh, còn chưa kịp xấu hổ, đã bị đoàn trưởng Tô đòi đi lực chú ý. "Anh có ý gì?"

"Đừng làm hư quần áo của tôi nữa." Tô Thanh Triệt nói xong vươn tay giúp cô cài nút áo, lúc này mới không nhanh không chậm nói: "Chính là ý trên mặt chữ."

Tổng Tinh Thần cắn cắn môi dưới, giọng nói bỗng chốc lạnh lạnh. "Anh để cho tôi đánh?"

Nhưng Tô Thanh Triệt lại không có ý định trò chuyện tiếp với cô, khẽ lui về sau một bước, nhẹ giọng nói: "Không nên suy nghĩ quá nhiều, trí tưởng tượng của cô sẽ sáng tạo ra một vấn đề không tồn tại."

Tổng Tinh Thần suy ngẫm nhiều lần, lúc này mới ngộ ra được hàm nghĩa sâu xa ở trên mặt chữ. Cô "Xì" một tiếng, hắt cằm lên, đôi con ngươi tỏa sáng dưới ánh trăng sáng tỏ.

Tô Thanh Triệt vẫn không quên được, đêm đó cô nâng cằm, đôi con ngươi sáng long lanh giống như thủy tinh, trực tiếp nhìn vào cảm giác trong lòng anh. Cùng với giọng nói không ai bì nổi của cô nói ra một câu —— ừm, đối với Tô Thanh Triệt đó là một câu nói vô cùng có tính tổng kết.

Cô nói: "Chuyện không biết xấu hổ này, nếu như làm tốt, gọi là tố chất trong lòng vượt qua thử thách."

Tô Thanh Triệt gặp Tổng Tinh Thần đúng vào lúc anh không được như ý, anh không bảo vệ được cho người em gái cùng anh lớn lên, cũng bởi vì nguyên nhân của anh đã khiến cô phải liều lĩnh ra nước ngoài.

Đối với phần tình cảm này anh vẫn luôn chịu đựng, thân phận của anh còn chưa đủ để anh quang minh chính đại nói cho cô biết, anh không chỉ muốn làm anh trai của cô.

Nhưng anh không nói ra miệng, anh quá rõ suy nghĩ của ông cụ Tô. Anh nhìn chăm chú vào người —— mà người đó cũng là người trong lòng Tô Thanh Âm. Mà anh vứt bỏ tất cả cũng không như anh ta.

Hôm bị Tổng Tinh Thần cấu trúc cổ, Tô Thanh Âm ra nước ngoài.

Anh xác nhận lặp đi lặp lại, cuối cùng trong cơn đau rất, cảm nhận sâu sắc vấn đề cô chấp bị mất phương hướng cả đêm. Anh vuốt vết thương kia, không khỏi nghĩ đến Tổng Tinh Thần —— là một người như thế nào.

Đối với Tô Thanh Triệt mà nói, Tổng Tinh Thần không thể nghi ngờ là tồn tại rất mới mẻ. Cô kiêu ngạo, nóng nảy, xinh đẹp, không ai bì nổi, tính cách của cô gần như có chút giống người đàn ông đó, nhưng so với người đàn ông đó thì đáng yêu hơn nhiều.

Mà hôm nay, khoảng khắc khi anh đứng gần Tổng Tinh Thần, đột nhiên tim đập thành thịch, anh rốt cuộc hiểu rõ.

Thì ra trong phần tình yêu đối với cô, bởi vì xen lẫn quá nhiều tình tự đã trở nên không đủ đơn thuần. Anh cũng không phải là người không bỏ được, đoạn

tình cảm này cũng nên kết thúc rồi.

Đội đến khi đội cứu viện đến đây, đã là quá nửa đêm rồi.

Trên miệng hồ vây quanh một vòng người, cầm đèn pin chiếu xuống phía dưới, thấy đoàn trưởng Tô và Tổng Tinh Thần dựa chung một chỗ thì tất cả mọi người nhảy mắt kinh ngạc, ngay sau đó tất cả về mặt đều tỏ vẻ mặt mờ sáng tỏ.

Tham Mưu Trưởng Lục cầm đèn pin soi thấy chiếc áo khoác huấn luyện to lớn trên người Tổng Tinh Thần thì cảm thấy hàm răng cũng chua!

Mẹ nó, tổ chức không muốn tiết lộ tin tức cá nhân của chỉ đạo viên Tổng thật ra chính là tổ chức dưới tay mình! Cái gì mà chịu được với không chịu được chứ, rõ ràng chính là không để cho ăn!

Cho nên khi Tham Mưu Trưởng Lục thả sợi dây xuống kéo Chỉ đạo viên Tổng lên, anh rất là oán niệm chảy xuống những giọt nước mắt dài như sợi mì. Mẹ nó, không có người cho ăn coi như xong, công việc dùng thể lực còn giữ cho anh làm!

Tô Thanh Triệt nhận được sợi dây thả xuống, quần quanh hông Tổng Tinh Thần gút lại, Tổng Tinh Thần giờ cánh tay nhìn bộ dạng anh cúi đầu nghiêm túc thất dây, hốc mắt thậm chí có chút âm áp.

Tô Thanh Triệt vừa nâng mắt đã nhìn thấy đôi con ngươi trong trẻo sáng ngời của cô, anh sửng sốt, ngay sau đó do dự một chút vẫn là vươn tay vỗ vỗ đầu của cô. "Đừng lãng phí thời gian ngủ của chiến sĩ tôi."

Tổng Tinh Thần cũng tìm được một chút mềm mại trong giọng nói nghiêm trang này, trong lúc cô được Tô Thanh Triệt móc sợi dây vào eo để kéo lên quay đầu nhìn anh. "Tô Thanh Triệt, cảm ơn anh."

Đoàn trưởng Tô nhíu mày nhìn, trên gương mặt của Tổng Tinh Thần đều là nụ cười thân nhiên, thường thấy cô ngang ngược càn rỡ, hôm nay nhìn thấy cô ôn nhu như vậy, thật đúng là —— đáng chết không có thói quen.

Tô Thanh Triệt nghĩ tới liền dời tay đang ở ngang hông cô xuống dưới, trong lúc Tổng Tinh Thần đang biến sắc rất bình tĩnh nâng cái mũ của cô lên trên, đồng thời vẫn đậm phong khinh nói: "Không khách khí."

Tổng Tinh Thần trầm mặt hít thở sâu chốc lát, lúc này mới cắn răng nghiêng lợi nói: "Anh chờ đó cho tôi."

Tổng Tinh Thần là làm thật, khi mặt cô đen thui được Tham Mưu Trưởng Lục kéo khỏi cái hố liền không nói tiếng nào ở phía trên coi chừng. Thấy Tô Thanh Triệt được kéo lên mới lộ một cái đầu, cô xoay người lấy áo khoác huấn luyện trên người mình phủ lên đầu anh, sau đó nhanh chóng ra chân đá tay của anh.

Đoàn trưởng Tô cảm nhận được tiếng gió gào thét xẹt qua bên tai, kéo lấy sợi dây, khẽ quát một tiếng: "Kéo!" Liền nhanh chóng đạp đáy hố lui về phía sau thật nhanh, khó khăn lắm mới tránh thoát được bầy phân sức chân của Tổng Tinh Thần.

Tổng Tinh Thần thấy một cú đá thất bại, lại bỏ thêm một cú nữa. Lúc này Tô Thanh Triệt không cần dùng chút sức, anh nghe động tĩnh bên tai, nhanh chóng tăng sức vặn sợi dây xoay tròn một vòng, sau đó chống mép hố đất nhảy lên cái vèo.

Động tác của anh rất mạnh, Tham Mưu Trưởng Lục đứng đầu không kéo lại..... nên bản thân bị té xuống.

"Mẹ nó!" Toàn thân đau đớn, Tham Mưu Trưởng Lục phát ra tiếng rên bi thảm nhất trần gian.

Tô Thanh Triệt nhìn cũng chưa từng nhìn Tham Mưu Trưởng Lục một cái, trực tiếp gạt áo khoác huấn luyện ra, dùng khí thế bén nhọn bức người nhảy tới khiến Tổng Tinh Thần phải lui về phía sau vài bước. "Không chơi thẹn quá thành giận như vậy nha, tôi cũng không đá trúng anh!"

Toàn thân Tô Thanh Triệt đầy khí lạnh, lúc nhíu lông mày càng có thêm một loại áp bức vô hình trầm trầm quét tới, không khỏi khiến người ta đang trên khí thế thấp xuống một mảng lớn.

Anh nheo mắt quan sát cô một vòng, lướt qua chiến thuật trong đầu một vòng, vẫn không chọn được phương thức nào vừa có thể tổn thương da thịt mà lại không ảnh hưởng đến xương cốt.

Anh khẽ nghiêng đầu, đôi mắt vẫn cứ nhìn chăm chăm vào cô, sau đó thông thả ung dung mặc áo khoác huấn luyện lên người.

Trong lòng Tổng Tinh Thần âm thầm xỏ một câu nói tục, quá con mẹ nó đẹp trai!

Chỉ là một giây kế tiếp cô liền yên lặng bóp chết suy nghĩ này, bắt đầu thăm hỏi toàn bộ dòng họ của Tô Thanh Triệt. Bởi vì đoàn trưởng Tô có bộ mặt phốt tỉnh ra lệnh: "Trở về viết cho tôi một bản kiểm điểm 3000 chữ, trẻ nhất là tôi mai phải nộp cho tôi."

Dứt lời, "Xoạt" một cái quay người đi.

Lần đi này, Tổng Tinh Thần ngược lại mấy ngày cũng không nhìn thấy Tô Thanh Triệt.

Mệt cho cô còn thức đêm để viết, sớm biết đã đục nước béo cò rồi.

Tham Mưu Trường Lục ngược lại vẫn ở trong bộ đội, chỉ là thái độ khi nhìn thấy Tổng Tinh Thần đã không còn giống như lúc trước, bộ dạng kiêu ngạo oán giận.

Hôm đó, Tổng Tinh Thần mới vừa ra khỏi nhà ăn, nhìn thấy Tham Mưu Trường Lục ở phía đối diện, vốn dĩ anh đang chuyện trò vui vẻ với bạn học nữ bên cạnh. Nhìn thấy Tổng Tinh Thần, ánh mắt chợt lóe, liền quay đầu muốn đi.

Tổng Tinh Thần nhú mày, trực tiếp chặn người lại. "Tham Mưu Trường Lục, anh muốn chạy đi đâu hả?"

Tham Mưu Trường Lục bị gọi lại, lúc này mới tâm bất cam tình bất nguyện mà ngừng lại, sắc mặt rất là kỳ lạ liếc Tổng Tinh Thần một cái, gãi gãi đầu đang đội mũ giải thích: "Phút cuối cùng quên mất có phần tài liệu cần dùng gấp phải nộp."

Tổng Tinh Thần hết ý kiến, nói láo không có bản thảo chính là kiểu người không có tâm nhãn như Tham Mưu Trường Lục đây.

"Không phải Đoàn trưởng Tô đã đi ra ngoài rồi à, anh cần nộp gấp tài liệu cho ai đây?" Cô liếc mắt nhìn về mặt mắt tự nhiên của Tham Mưu Trường Lục, ho nhẹ mấy tiếng, lúc này mới nói: "Tại sao gần đây anh gấp tôi lại có chuyện gấp hả?"

Tham Mưu Trường Lục bị hỏi đến á khẩu không trả lời được, anh có thể nói mình là then quá hóa giận sao? Hơn nữa anh then quá hóa giận đã duy trì vài ngày rồi mà không một ai có thể nhìn ra chút đầu mối, anh càng phải kìm nén được chứ!

Trầm mặc chốc lát, anh mới có chút khóc không ra nước mắt mà nói: "Chỉ đạo viên, cô hiểu lắm rồi, tôi thật sự rất bận."

Phải nói ai có thể áp chế khí thế của Tổng Tinh Thần, đoán chừng cũng chỉ có một mình Tô Thanh Triệt thôi. Tô Thanh Triệt vừa đi, cô lập tức lộ ra sự sắc sảo, giờ phút này đối với ái tướng của đoàn trưởng Tô cũng như thế.

Cô có chút nghiêng ngả quan sát anh một vòng, hình như là đang tìm manh mối gì, về mặt đó nhìn kỹ ngược lại không kém lúc Tô Thanh Triệt bức cung bao nhiêu.

Tổng kết này càng khiến Tham Mưu Trường Lục cảm thấy lo lắng, anh nhú mày, hỏi dò: "Chỉ đạo viên Tổng, cô và đoàn trưởng của chúng tôi có biến hả?"

Tổng Tinh Thần sững sờ, ngay sau đó phản ứng kịp "Có biến" của anh là có ý gì, nhú mày cười một tiếng. "Anh cảm thấy tôi có thể để ý đến đoàn trưởng của anh?"

Tham Mưu Trường Lục đang muốn gật đầu, "Hai người chính là trai tài gái sắc, một đôi trời đất tác thành nhà." Lúc liếc thấy sắc mặt Tổng Tinh Thần không tốt thì lập tức lắc đầu. "Sao chỉ đạo viên Tổng có thể để ý đến đức hạnh này của đoàn trưởng chứ, đúng không?"

Tổng Tinh Thần cau mày.

Tham Mưu Trường Lục tiếp tục nói: "Thật ra thì đoàn trưởng của chúng tôi rất ưu tú, Chỉ đạo viên Tổng vẫn nên suy nghĩ một chút đi." Dứt lời, bản thân mình cũng nên tranh thủ cơ hội biểu hiện chút khen ngợi tình địch chứ.

Ý vị sâu xa thờ dài một cái, Tham Mưu Trường Lục ôm tâm tình tịch mịch mà người khác không biết đi ra ngoài.

Tổng Tinh Thần nghe được không hiểu ra sao, nhú chặt chân mày. Cô cảm thấy cần phải nhắc nhở đoàn trưởng Tô một chút, gần đây thần kinh ái tướng của anh có chút không bình thường, thậm chí tư duy lô-gích cũng có chút kém cỏi.

Nghĩ như vậy, lại nghĩ tới quân huấn sắp kết thúc, mà đoàn trưởng Tô lại không biết tung tích.

Vì vậy, lần đầu tiên Tổng Tinh Thần vẫn luôn ước gì Tô Thanh Triệt đi xa chừng nào tốt chừng đó cảm thấy —— là lạ.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Trăn Như Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Edit: Thu Lệ

Hai mươi ngày huấn luyện quân sự nháy mắt đã trôi qua.

Ngày cuối cùng là huấn luyện dã ngoại, buổi chiều trước khi lên đường một ngày chính là biểu diễn kết quả huấn luyện quân sự chặt chẽ. Mỗi đội ngũ hình vuông theo thứ tự lên trước đài chủ trì biểu diễn thành quả trong 19 ngày huấn luyện quân sự này, mà người khảo hạch chính là Tham mưu trưởng Lục bị Tô Thanh Triệt để lại trần thủ trong bộ đội.

Anh có bộ mặt phớt tỉnh đứng ở trên đài chủ trì, nhú mày nhìn đội ngũ phía dưới đã có thể bày được quy mô, trong lòng vẫn rất có cảm giác thành tựu. Chỉ là trên mặt vẫn không biến sắc, đánh giá từng lớp từng lớp.

Đến tiểu đội của Tổng Tinh Thần thì chân mày anh cũng không nhú lại. Lúc Tổng Tinh Thần chỉnh đốn đội ngũ, khoe mắt đuôi mày đều hiện lên nụ cười nhợt nhạt, thế nhưng nụ cười ấy thấy thế nào đều là Tiểu Lý Tàng Dao(nham hiểm), có thâm ý khác.

Tay đang cầm bút của Tham mưu trưởng Lục run lên, vào một lúc nào đó, phụ nữ quả thật còn kinh khủng hơn kẻ địch, hơn nữa người phụ nữ này còn là người thủ trưởng coi trọng.....

Tham mưu trưởng Lục cảm thấy, khuynh hướng giới tính của anh có chút bị bẻ cong queo rồi, không nên như vậy thật sao!

Đánh giá kết quả phải đợi sau khi huấn luyện dã ngoại xong mới công bố luôn một lượt, cho nên không có ai biết được điểm số cụ thể, hoặc là nói cuối cùng tiểu đội nào thắng.

Huấn luyện dã ngoại vốn là hai ngày hai đêm, nhưng khi mô phỏng hoàn cảnh quen thuộc để huấn luyện dã ngoại lại xảy ra một sự cố nhỏ, Tô Thanh Triệt liền điều chỉnh phương án rút ngắn thời gian, càng thêm tăng thêm binh lực.

Lúc Tham mưu trưởng Lục ở phía sau binh sĩ kiểm duyệt đã nhìn thấy Tổng Tinh Thần ngoác ngoác đầu ngón tay d/đ;l;q"d với anh, anh nhìn bốn phía một chút, lúc này mới chậm rãi đi tới. "Chỉ đạo viên Tổng có chuyện gì sao?"

Tổng Tinh Thần hí mắt nhìn anh một chút, mới cười hí mắt nói: "Có chuyện thì tìm huấn luyện viên, tìm anh cũng không giúp được gì nha."

Tham mưu trưởng Lục: "..... Vậy gọi tôi tới đây làm gì?"

Tổng Tinh Thần vênh đầu ngón tay của mình lên, nhìn chung quanh một chút, "Tôi không gọi anh nha, mới vừa rồi ngón tay của tôi bị rút gân....."

Tham mưu trưởng Lục nổi đầy gân xanh trên trán, ngay sau đó anh mới dè nén kích động muốn ra tay độc ác, cắn răng nghiêng lợi nói: "Vậy Chỉ đạo viên Tổng cứ tiếp tục hoạt động đầu ngón tay rút gân của cô đi nha."

"Đừng nha." Tổng Tinh Thần kéo anh lại.

Tham mưu trưởng Lục lập tức tránh không kịp hất ra, sau đó cuống quýt lui về phía sau ba bước giữ một khoảng cách, lúc này mới làm như kẻ gian nhìn quanh bốn phía một chút, nhỏ giọng vô cùng tức giận: "Chỉ đạo viên Tổng, chú ý ảnh hưởng! Cô và đoàn trưởng chúng tôi đã có mặt mờ, sao còn có thể lôi lôi kéo kéo tôi, kỳ cục biết bao nhiêu chứ."

Tổng Tinh Thần kinh ngạc, ngay sau đó liền bị việc ấy làm tức cười. "Tôi với anh lôi lôi kéo kéo?" Hình như đúng là như thế, Tổng Tinh Thần nhú mày một cái. "Tham Mưu Trưởng, người ta kéo anh anh liền đi theo, anh hy vọng tôi mở rộng mặt ảnh hưởng?"

Sắc mặt Tham mưu trưởng Lục lập tức lúc xanh lúc tím, "Chỉ đạo viên Tổng, mười chín ngày này không có chuyện gì làm, liền nâng cao tổ chất quân tư và quân sự rồi."

Tổng Tinh Thần nghe tiếng cười lạnh, giọng điệu này của Tham mưu trưởng Lục chính là đang giễu cợt cô trong đợt huấn luyện quân sự này nhàn rồi không chuyện gì mới bị phát đứng tư thế hành quân đấy mà.

Nghĩ tới cũng lười nói nhảm với anh, cô kéo kéo túi trang bị dựa vào chân mình, nhú mày hỏi, "Tham mưu trưởng Lục, đoàn trưởng của các anh đâu?"

Tham mưu trưởng Lục chỉnh chỉnh cái mũ, lúc này mới lộ đáng vẻ nhiều chuyện dựa sát vào. "Hai người không liên lạc? Có quý mới tin."

Tổng Tinh Thần cau mày, trực tiếp vỗ vỗ bả vai Tham mưu trưởng Lục, "Chú ý ảnh hưởng, anh là một quân nhân mà dựa gần vào tôi như vậy làm gì!"

Tham mưu trưởng Lục: "....." Vào một lúc nào đó, phụ nữ còn khó trị hơn kẻ địch.

Tổng Tinh Thần mang cái mũ đã chỉnh ngay ngắn, lúc này mới hí mắt nhìn về phía xa chậm rãi mà nói: "Đợt huấn luyện quân sự này cũng sắp xong rồi, về sau anh muốn tìm cơ hội tốt như vậy để lợi dụng việc công trả thù cá nhân, tôi còn không vui đấy."

Tham mưu trưởng Lục chậm lết đầu mới tình cảm đã hậu tri hậu giác nhận ra cái gì đó, nhưng vẫn không nghĩ kỹ sau này sẽ xảy ra chuyện gì, chỉ thấy Tổng Tinh Thần công túi trang bị lên lưng, đi theo đội ngũ tập hợp.

Lần huấn luyện dã ngoại này là gần tới 19 lên đường, vào trong núi tìm một chỗ đóng quân trước, ngày hôm sau, 6 người một tổ một tổ, một người huấn luyện viên hoặc là chiến sĩ căn cứ vào mệnh d/đ;l;q"d lệnh cấp trên tuyên bố nhiệm vụ mà tìm kiếm mục tiêu, hoàn thành nhiệm vụ thì được cộng điểm.

Nếu như Tô Thanh Triệt không phải nhận được nhiệm vụ đặc biệt khẩn cấp, thì một loạt phương án này anh muốn chính bản thân mình theo vào, nhưng

làm gì có phương pháp phân thân, vì vậy chuyện ở đây chỉ có thể giao cho Tham mưu trưởng Lục mà thôi.

Cho nên, khi Tham mưu trưởng Lục nghe bên ngoài doanh trướng vang lên tiếng động cơ quen thuộc thì giật mình cảm như muốn rớt xuống.

Chờ anh đi ra ngoài nghênh đón, đoàn trưởng Tô đã vén rèm lên đi vào, vừa đứng đối mặt với Tham mưu trưởng Lục để nguyên quần áo áo không ngay ngắn.

Bước chân của Đoàn trưởng Tô dừng lại, anh đứng ở cửa nhìn Tham mưu trưởng Lục từ trên xuống dưới —— nút áo bị cài loạn xạ, vành nón đội lệch một bên, giày mang ngược thì nhưống mảy, tiến lên mấy bước bắt được cổ áo của anh đưa mắt nhìn anh một cái.

Ngay sau đó, nhanh chóng liếc mắt nhìn giường ngủ của anh, ngoại trừ xóc xếch ra cũng không phạm sai lầm gì.

Tô Thanh Triệt lạnh buốt xoay người lại liếc nhìn ánh mắt buồn ngủ nhập nhèm của Tham mưu trưởng Lục một cái, chỉ cảm thấy một bụng tức giận như muốn phun trào ra.

Anh hạ giọng, lạnh lùng nói: "Cho tôi một lời giải thích hợp lý."

Tham mưu trưởng Lục gãi gãi đầu, hơi ngượng ngùng. "Cái đó, tôi không nghĩ đến anh sẽ trở về chứ sao....."

Ý lạnh trên người Tô Thanh Triệt càng nặng nề.

Cuối cùng Tham mưu trưởng Lục nhỏ giọng nói: "Tôi thức dậy nghênh đón đoàn trưởng."

Thật ra thì chân tướng sự việc là như thế này, Tham mưu trưởng Lục gian nan khổ cực ý thức không đủ, Tô Thanh Triệt khai báo anh buổi tối nếu tự mình đi dò xét một vòng xác nhận an toàn mới có thể an nghỉ.

Mà sau khi Tham mưu trưởng Lục khảo sát thực địa xong xác định không có bất kỳ vấn đề gì, liền dẫn dò chiến rĩ tuần tra dưới kia, chú ý an toàn của sinh viên và Chi đạo viên Tổng. Sau đó bởi vì mệt rã rời, nên anh đã đi ngủ, nhưng không ngờ thủ trưởng trở lại.....

Tô Thanh Triệt cất một bước dài lên phía trước, thấy vẻ mặt Tham mưu trưởng Lục giờ phút này vô cùng ảo não, chân mày chau thật sâu. "Lá gan cậu lớn quá nhì, dám cãi quân lệnh?"

*\$*Trần"Thư*Lệ/d"đ*!."q/d*\$*

Tham mưu trưởng Lục vội vàng lắc đầu, "Báo cáo, tôi tuyệt đối không có ý này, buổi chiều trước khi sinh viên tới đây tôi đã kiểm tra một lần rồi, chờ ăn cơm xong lại kiểm tra một lần nữa, đã hoàn thành nhiệm vụ."

Giải thích này cuối cùng cũng khiến Tô Thanh Triệt hài lòng một chút, anh đang muốn nói gì đó, rèm lều trại đột nhiên bị vén lên, Tổng Tinh Thần xách theo bình nước sôi cũng lúng túng nhìn thấy trưởng hợp hơi không giải thích được trước mặt này.

Cô sững sốt một chút, hai người đàn ông đang đứng cũng sững sờ.

Người phản ứng nhanh nhất vẫn là Tô Thanh Triệt, anh liếc mắt nhìn bình nước sôi Tổng Tinh Thần đang xách trong tay, lạnh lẽo liếc nhìn Tham mưu trưởng Lục, lúc này mới cất giọng hỏi, "Trước khi vào sao không hô báo cáo, thẩm hạch xong rồi thì trả lại toàn bộ cho huấn luyện viên có phải không?"

Tổng Tinh Thần bị anh rống đến run rẩy, trong lòng càng thêm xác định cái đó chính là giấu đầu hở đuôi, thẹn quá hóa giận rồi, cô khễ nghiêng người liếc nhìn Tham mưu trưởng Lục quần áo xóc xếch, đáng về sững sờ đứng im tại chỗ như bất gian, lúc này mới rón rén để bình nước sôi xuống.

Ánh mắt nhìn hai người cũng bắt đầu sáng ngời, loại ánh sáng rực rỡ đó bình thường chúng ta hay gọi là —— ngưỡng mộ, tôn kính?

Tô Thanh Triệt nhưống mảy, còn chưa mở miệng nói chuyện, Tổng Tinh Thần đã khoát tay, nói: "Đêm đã khuya, tôi cũng không quấy rầy hai người nữa, hai người cứ tiếp tục."

Lúc này, vẻ mặt Tham mưu trưởng Lục như bị sét đánh, luống cuống tay chân bắt đầu cài nút áo lần nữa. "Chi đạo viên Tổng à, cô đừng hiểu lầm."

Tổng Tinh Thần lập tức bày ra nét mặt vô cùng chính nghĩa, "Anh yên tâm, tôi không hiểu lầm gì cả, thật đấy. Tôi nói gần đây hai người cũng có chút gì đó không đúng, thì ra là như vậy. Tôi sẽ giữ bí mật, ngày mai nhớ cộng điểm cho tôi nha, tôi đi trước." Dứt lời, liền xóc rèm đi ra ngoài như một làn khói.

Đoàn trưởng Tô rất là nôn nóng gơ tay lên nhéo nhéo mi tâm(*), nhìn Tham mưu trưởng Lục như vậy, đáng về chỉ tiếc rên sát không thành thép, "Ra cửa quân tư hai tiếng, sau khi giải tán thì tới nơi khác đứng ở chỗ này mò nắm chường nắm."

(*): Điểm giữa hai đầu lông mày.

"Rồi!" Tham mưu trưởng Lục khóc không ra nước mắt.

Lại nói Tổng Tinh Thần, vốn dĩ người ở cùng lều với Chi đạo viên Tổng hơi bị sốt, lúc này mới đến chỗ Tham mưu trưởng Lục xin chút nước nóng cho cô

ấy uống thuốc.

Khi đi thi về mặt rất nghiêm trang, đợi đến khi cô trả lại bình nước sôi thì toàn bộ thể giới cũng huyền diệu.

Tổng Tinh Thần cảm thấy —— chuyện đoàn trưởng Tô bảo cô làm bạn gái của anh, đột nhiên không khó giải thích nữa.

Mặc dù cô cảm thấy, thật giống như có vật kỳ lạ nào đó..... Chui vào. (Vật kỳ lạ ấy chính là Tham mưu trưởng Lục!!!)

Hôm sau, lúc nhìn thấy Tổng Tinh Thần, Tham mưu trưởng Lục cũng có chút căng thẳng nghiêng lợi, nhưng khi nhìn thấy gương mặt muốn nói lại thôi của cô, anh lại cảm thấy nhức cả trứng rồi.

Có chuyện gì kích thích hơn có thể so với đối tượng mình vừa mới vừa lòng đã bị cấp trên xuống tay, mà cô gái đó còn ngộ nhận hai người bọn họ là gay?

Tham mưu trưởng Lục cảm giác toàn bộ vở kịch cầu huyết nhất của bản thân mình từ trước đến nay đều đặt ở nơi này.

Ngược lại, Tô Thanh Triệt vẫn mang dáng vẻ bình tĩnh, thần nhiên, chỉ là thỉnh thoảng ánh mắt rơi vào trên người Tổng Tinh Thần cũng có chút ý vị không rõ.

Mặc kệ là vô tình hay cố ý, vấn này Tổng Tinh Thần toàn thắng.

Phân công chiến sĩ chỉ đạo nhóm nhỏ là sắp xếp ngẫu nhiên, Tô Thanh Triệt trở lại đã khiến "Lòng quân đại chấn", nhiệt huyết cực kỳ dâng cao. Anh tập hợp chiến sĩ nói hạng mục công việc cần chú ý, lúc này mới phân công đến các nhóm nhỏ bắt đầu chuẩn bị hành động.

Lúc đến nhóm của Tổng Tinh Thần thì không có ai qua.

Cũng không có gì kỳ lạ, ngay cả Tham mưu trưởng Lục cũng muốn đi đường vòng, sao bọn họ còn dám lỗ mãng?

Vì vậy, đoàn trưởng Tô cũng bình tĩnh thông dong, bắt đầu phân công. Anh đưa phong bì chứa thông tin nhiệm vụ cho Tổng Tinh Thần, lúc này mới không nhanh không chậm đi theo nhóm nhỏ lên đường hành động.

Chiến sĩ đều không chiếm vị trí chủ đạo, trong nhóm nhỏ sáu người này cộng thêm chiến sĩ, sẽ có một đội trưởng, mà chiến sĩ chỉ có tác dụng phụ đạo. Làm như vậy để cho sinh viên thể nghiệm cảm giác đoàn kết và được lãnh đạo cùng nhau tác chiến.

Nói như vậy, phương án huấn luyện quân sự này của Tô Thanh Triệt thật đúng là làm đến nổi bật, ý nghĩa sâu xa.

Một người đã khiến cho thủ trưởng, quan chỉ huy quân khu đều muốn nhức đầu, bạn cảm thấy suy nghĩ của anh thật sự đơn giản như vậy?

Cái gọi là phúc hắc, chính là giữa lúc bất động thanh sắc, lang bỏ nhào dề, toàn quân bị diệt còn khiến cho bầy dê không hề có cảm giác, ngoan ngoãn dâng lên.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Trần Như Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Tình huống sửa đổi

Edit: Thu Lệ

Năng lực chiến đấu của Tô Thanh Triệt tuyệt đối không cần hoài nghi, nếu như anh chiến đấu với từng binh sĩ, phòng chừng chưa tới buổi trưa là có thể hoàn thành xong đến nơi ưu tiên.

Anh chia đều, sửa sang lại, phân phối vật liệu chiến đấu một chút, lúc này mới bắt đầu mang theo tiểu đội đi trở về.

Nhưng khi từng người một trong tổ nhìn thấy những tiểu đội khác tách khỏi tiểu đội khác, cuối cùng biến thành hai người bọn cùng một tổ, Tổng Tinh Thần mới hậu tri hậu giác phản ứng kịp —— có chút không đúng.

Tổng Tinh Thần từ từ chậm bước chân lại, cho đến khi Tô Thanh Triệt xoay người lại, cô mới hỏi: "Chúng ta đi đâu?"

"Bây giờ mới nghĩ đến chuyện muốn hỏi?" Tô Thanh Triệt nhũu mày, đáy mắt hơi vui vẻ. Sau đó, anh từ từ rút dao ba cạnh của mình ra, chúi chúi trong

lòng bàn tay.

Tổng Tinh Thần càng cảm thấy sợ hãi, "Không phải vì chuyện tôi phát hiện bí mật của anh và Tham mưu trưởng Lục mà muốn giết người diệt khẩu đấy chứ?" Càng nói trong lòng cô càng thấy chột dạ.

Cho đến lúc này, Tổng Tinh Thần mới không thể không thừa nhận, từ sau khi Tô Thanh Triệt vẫn luôn bị anh chiếm ưu thế, bất kể là khí thế hay là cái gì, lúc nào cũng không có chút mặt mũi.

Tô Thanh Triệt cũng từ từ đi tới, đôi ủng quân nhân giẫm trên lá và cành cây khô rơi xuống, vang lên "Răng rắc", càng thêm cảm giác âm u.

Tổng Tinh Thần cảm thấy sau lưng đã toát mồ hôi lạnh, tim đập "Thình thịch, thình thịch", vô cùng hoảng sợ.

"Tôi có trăm cách khiến cô chết ngoài ý muốn, không bằng cô rút thăm xem muốn loại nào?" Giọng nói anh trầm thấp, còn khẽ mỉm cười, nụ cười kia lại làm cho Tổng Tinh Thần càng sợ sệt.

Xưa nay Tổng Tinh Thần quen ngang ngược càn rỡ, làm gì từng bị người ta đe dọa như vậy, lập tức nghiệm chứng nguyên lý tức nước vỡ bờ. Cô hất cằm một cái, đáng vẻ không sợ chết đi về phía trước mấy bước. "Tôi muốn từ loại đầu tiên đến loại 100, từng loại một!"

Tô Thanh Triệt nghe được đáp án này dường như là ngoại dự kiến, anh nghiêm túc đưa mắt nhìn cô chốc lát, xác định cô không phải nói đùa, lúc này mới không có hứng thú xoay người đi. "Chưa từng thấy ai tìm tai họa như vậy."

Tổng Tinh Thần sững sờ tại chỗ trong chốc lát, mới phản ứng được đây là bị Tô Thanh Triệt lừa gạt, lập tức nổi giận. "Tô Thanh Triệt, không mang theo người đùa giỡn tôi như vậy!"

"Là cô quá đàn." Anh khẽ nhếch khóe môi, bước chân cũng không ngừng mà nhanh chóng đi về phía trước.

Sau lưng, thiếu nữ vừa mắng hùng hùng hổ hổ, vừa thờ hờn hển đeo túi đeo lưng thật to cật lực đi theo anh.

Ánh mặt trời sau giữa trưa hơi âm, năm tháng yên lặng thật tốt.

Tô Thanh Triệt nhét những vật lỏi thoi vào trong túi đeo lưng của Tổng Tinh Thần thì sắc mặt Tổng Tinh Thần thay đổi mấy lần, trực tiếp lúi ổng quần của Đoàn trưởng Tô ngồi trên mặt đất.

Tô Thanh Triệt từ trên cao nhìn xuống cô, tất cả trong mắt đều là khúc xạ của ánh mặt trời khi đi tới rải rác ánh sáng nho nhỏ.

Tổng Tinh Thần lau mồ hôi một phen, gắt gao kéo ống quần của anh không buông tay. "Tô Thanh Triệt, tôi cho anh biết..... Chờ sau khi trở về, tôi muốn tố cáo với ông cụ Tô!"

"Cô xác định?" Khóe môi của anh dâng lên nụ cười như có như không, nụ cười đó không giống bất cứ nụ cười nào trước đây, có chút ảm áp mà Tổng Tinh Thần chưa từng thấy qua.

Anh ngồi xổm xuống, tiện thể khẽ mở tay đang túm ống quần của anh ra.

Khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo của Tổng Tinh Thần bởi vì vận động mà hơi đỏ lên, trên chóp mũi còn có một tầng mồ hôi, trong đôi mắt xinh đẹp lại phát sáng kinh người.

Anh suy nghĩ một chút mới lên tiếng. "Hôm qua tôi vừa mới nói cho ông ấy biết về đối tượng của tôi, nếu như cô đúng lúc đưa tới cửa....." Nói được nửa câu, anh liền ngừng không nói, hơi đổi ánh mắt nhìn về phía cô.

Hài hước trong mắt lại làm cho Tổng Tinh Thần xù lông lẩn nữa. "Vậy thì thế nào! Ông ấy lại chưa từng gặp tôi!"

"Đúng lúc, ông ấy không chỉ nghe nói mà còn đã từng gặp qua." Anh nói lạnh nhạt thong dong, trong con người nhìn Tổng Tinh Thần chứa đầy vui vẻ nhưng dần dần sâu hơn.

Tổng Tinh Thần cảm thấy từ sau khi gặp gỡ Tô Thanh Triệt, cuộc đời của cô liền gặp phải thời khắc hắc ám nhất. Mà cô vì nửa tắc ánh sáng này, mò mẫm lẩn lộn, giống như Tôn Ngộ Không không bay ra khỏi Ngũ Chi sơn vậy.

Nghĩ tới cô đã cảm thấy nhức đầu, ngồi chồm hổm trên mặt đất kéo lấy cánh tay của anh một phen, sau đó vênh miệng, lần đầu tiên nhỏ nhẹ trước mặt anh. "Anh kéo tôi một chút đi."

Ở góc độ này, đúng lúc Tô Thanh Triệt nhìn thẳng vào cô, thấy oan ức chưa bao giờ có trong mắt Tổng Tinh Thần, nhú mày, trong lòng thầm nghĩ, có phải anh đã ức hiếp quá độc ác hay không?

Tổng Tinh Thần thấy anh không có phản ứng, bất mãn "Chặc" một tiếng, vừa muốn sẵn giọng.

Tô Thanh Triệt đã chớp ngay lấy tay cô, đứng dậy đồng thời cũng kéo cô lên. "Đi thôi, có thể đi về."

Đường xuống núi đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều, Tổng Tinh Thần cũng không biết Tô Thanh Triệt đưa cô đi đường nào, rõ ràng dọc đường cũng không nhìn thấy một người nào.

Đi một hồi, đoán chừng là đến sườn núi rồi, Tô Thanh Triệt thả chậm bước chân một chút, để Tổng Tinh Thần vừa đứng song song cùng anh.

"Cô nói với Lục Quân rằng sau khi kết thúc huấn luyện quân sự, tôi muốn tìm thêm cơ hội tốt để quan báo tư thù với cô như vậy, cô còn không vui lòng?" Anh hỏi.

Tổng Tinh Thần cau mày, "Lục Quân? Lục Quân là cái gì?"

Đoàn trưởng Tô cũng cau mày, giải thích: "Tham mưu trưởng Lục."

"....." Tổng Tinh Thần yên lặng yên lặng, "Thật là một cái tên rất hay, đầy màu xanh lá cây thiên nhiên."

Tô Thanh Triệt thấy cô bắt đầu nói sang chuyện khác, theo lời của cô nói: "Bản kiểm điểm 3000 chữ của cô....."

Tổng Tinh Thần lặng yên: "Tôi đã nói như vậy với Tham mưu trưởng Lục."

Tô Thanh Triệt gật đầu một cái, hỏi, "Cô lấy tự tin ở đâu ra mà cảm thấy tôi không thể tiếp tục trả đũa cô?"

Trả đũa?

Vấn đề này thì nghiêm trọng được chứ, đoàn trưởng đại nhân!

Hai mắt Tổng Tinh Thần sáng lên, "Đoàn trưởng Tô, chờ tôi trở về cầm máy ghi âm anh lặp lại một lần nữa có được không?"

Tô Thanh Triệt liếc cô một cái, từ từ nói: "Có bản lĩnh này không bằng chạy bộ về nơi đóng quân đi."

Tổng Tinh Thần"....." = đoàn trưởng đại nhân, anh cũng thật biết nắm chặt thời cơ cuối cùng đấy.

Lúc đến doanh trại, các bạn học gần như đã đến đông đủ. Phương thức mà Đoàn trưởng Tô áp dụng chính là từ từ thâm nhập vào, im lặng không tiến động tiến vào doanh trại từ phía sau.

Buổi tối nấu cơm đã ngoại, lúc anh và chiến sĩ nấu một nồi lớn vấy vấy tay với Tổng Tinh Thần. "Lấy nắm ra."

Gần đây, Tham mưu trưởng Lục rất có lòng muốn giữ khoảng cách với Tổng Tinh Thần, thấy Tổng Tinh Thần cầm nắm ngồi vây quanh lại, liền cọ xát qua bên Tô Thanh Triệt.

..*Trần"Thu/Lệ"d"đ;l"q.d*.*.*

Tổng Tinh Thần liếc nhìn Tham mưu trưởng Lục như một "cô dâu nhỏ", "Tôi không tranh giành đàn ông với anh đâu."

Một câu nói, khiến linh cẩu vù ở bên cạnh thêm nguyên liệu giúp một tay tròn tròn mắt. Anh yên lặng nghiêng đầu liếc nhìn vẻ mặt quái dị của Tham mưu trưởng Lục, lại tiếp tục đánh giá đoàn trưởng đại nhân, sắc mặt cũng thay đổi.

Tô Thanh Triệt vẫn bình tĩnh thong dong không biến sắc, thậm chí đáy mắt còn có nụ cười thần nhiên.

Chỉ có điều nếu Tổng Tinh Thần sớm biết ánh mắt này của Tô Thanh Triệt là đại biểu cho cái gì mà nói, cô tuyệt đối sẽ ngoan ngoãn cầm miệng, không nói một câu nào cả!

Không thể không nói Đoàn trưởng Tô có thiên phú làm đầu bếp, dù là nấu một nồi lớn nhưng hương vị vẫn đầy đủ.

Lúc này, Tham mưu trưởng Lục cũng hả hê rồi, gặp người khác liền khen tay nghề của Đoàn trưởng Tô rất tốt, một màn này rơi vào trong mắt Tổng Tinh Thần, cô nén cười khổ cực biết bao nhiêu.

Chỉ đạo viên đều cùng ăn cơm chung với Tô Thanh Triệt, mà Đoàn trưởng Tô vô tư ngồi bên trái Tổng Tinh Thần.

Thấy thế, anh rất là quan tâm gấp cho Tổng Tinh Thần một miếng thịt, nhỏ giọng nói. "Buổi chiều cực khổ rồi."

Tổng Tinh Thần không phụ kỳ vọng ghen lại, Đoàn trưởng Tô rất hài lòng quay đầu tiếp tục ăn cơm.

Mà một bàn vốn đang vui vẻ hòa thuận, không khí nhất thời trở nên quý dị.

Dĩ nhiên, cái này cũng chưa tính cái gì.

Màn đêm từ từ phủ xuống, các bạn học đều ngồi vây quanh đồng lửa, đối với một đêm cuối cùng này tán gẫu tâm sự nỗi lòng.

Huấn luyện viên cũng bị vây ở đồng lửa bên cạnh, tiếp theo là tập trung chính trị viên, không biết là vô tình hay cố ý, lúc mọi người sắp xếp chỗ ngồi thì trực tiếp ấn Tổng Tinh Thần ngồi ngay bên cạnh Tô Thanh Triệt.

Ngày mai bọn họ sẽ trở lại quân doanh, thu dọn đồ đạc trở về trường học tập.

Mà một màu xanh biếc, một màu xanh lá cây của doanh trại này đã biến thành ký ức vĩnh hằng của bọn họ, không hề dễ dàng đặt chân đến nữa.

Ánh lửa cháy lách tách, dù trong núi vô cùng lạnh những cũng bị ánh lửa nóng bỏng này làm cho ấm áp. Mọi người ầm ĩ, hô hào, cười to, chỗ nào cũng có.

Huấn luyện viên đã từng xem như ác quỷ giờ phút này cũng trở thành người đáng yêu nhất, trút đi vẻ nghiêm túc dưới bộ quân trang, tất cả đều trở thành những người đàn ông cởi mở.

Tổng Tinh Thần cũng có cảm xúc cá nhân, một ánh lửa làm nổi bật, cô cười nghiêng đầu liếc nhìn Tô Thanh Triệt, trêu nói: "Được rồi, Đoàn trưởng Tô anh là người có kỹ thuật chuyên tấn công, d/đ;l;q"d công trạng xuất sắc. Không tệ." Những binh lính cấp dưới mà anh mang ra ngoài, thật sự rất đáng yêu.

Đoàn trưởng Tô được khen thưởng nhưng lại không có chút tâm trạng vui sướng, anh lạnh nhạt nhìn Tổng Tinh Thần một cái, nói: "Cô Tổng đây cũng là việc nhân đức không nhường ai, công trạng xuất sắc."

Tổng Tinh Thần dừng lại, nghĩ tới những việc làm vĩ đại trước kia của mình, không khỏi cười đến nheo mắt. "Đoàn trưởng Tô đã nghiệm hàng cùng với ai hả, chất lượng cũng không tệ lắm phải không?"

Tô Thanh Triệt lạnh lùng liếc cô một cái, nhếch nhếch khóe môi, trong lòng bình hòa. "Tôi dự định thử tính năng của bọn chúng với chủ cửa hàng Taobao ngay trước mặt đây, không biết cô có nề mặt không?"

Tổng Tinh Thần đưa gờm không thành lại bị đùa gờm, gương mặt đều tối thui. "Bán cửa hàng không bán nhân viên."

Tô Thanh Triệt nhú mắt nhìn cô một cái, không nói thêm gì nữa.

Trong lòng Tổng Tinh Thần lại có một suy nghĩ tà ác, "Gần đây có kiểu dáng mới, hôm nào đó tôi lại cho anh thử nghiệm một chút?"

Tô Thanh Triệt giật giật lông mày, ánh mắt kia lại tuyệt đối không thân thiện. "Nếu cô dám gửi tôi, tôi liền dám để cho cô trước bán sau phục vụ thay đổi thành vừa mắt hôn lại vừa kích thích."

Lúc này Tổng Tinh Thần rớt cuộc ngâm miệng.

Thấy Tổng Tinh Thần kinh ngạc, đồng chí Tô Thanh Triệt bày tỏ mười hai vạn phần vui khi việc thành, lại thêm dầu thêm mỡ bồi thêm một câu. "Đây là song doanh, cô suy nghĩ một chút."

Tổng Tinh Thần liếc Đoàn trưởng Tô tiểu nhân đắc chí một cái, lạnh giọng cảnh cáo: "Đoàn trưởng Tô, người tốt cả đời bình an."

Đoàn trưởng Tô: "....."

Bạn đang đọc truyện *Hồng Trần Như Nước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Edit: Thu Lệ

So sánh với dòng nước xiết mù mịt ở bên này, thì bên Tham mưu trưởng Lục rõ ràng là xuân về hoa nở.

Lúc bị hỏi có bạn gái hay không, Tham mưu trưởng Lục lộ ra vẻ mặt rất là ngượng ngùng, "Cha mẹ vợ tôi giao hàng chậm, chờ vợ đến nhất định sẽ đánh cô ấy một trận."

Các nữ sinh bị anh chọc cho cười ha ha, anh lấy nón lính xuống vuốt vuốt mái tóc húi cua của mình cũng cười ngây thơ ngốc nghếch.

"Tham mưu trưởng Lục, đoàn trưởng có bạn gái không?"

Tham mưu trưởng Lục nhìn về phía Tô Thanh Triệt, thấy Tổng Tinh Thần đang giương cung bạt kiếm lập tức tỏ vẻ mặt như người từng trải, nói: "Theo như đoàn trưởng của chúng ta thì việc lấy vợ hơi khó khăn rồi."

Dứt lời, trong ánh mắt "Tại sao vậy" của các nữ sinh, anh cảm thấy thật tốt đẹp nói: "Một, Đoàn trưởng không đẹp trai bằng tôi, hai không phóng khoáng như tôi, ba không làm người khác yêu thích, chỉ là cấp bậc cao hơn tôi."

Tổng Tinh Thần nghe vậy, vỗ vỗ Tô Thanh Triệt bên cạnh mình, cười đến ranh mãnh lại sung sướng. "Thì ra trong suy nghĩ của Tham mưu trưởng Lục, anh chính là một hình tượng như vậy."

Tô Thanh Triệt hiển nhiên cũng nghe thấy rồi, nhưng mà anh cũng không có bày tỏ gì, chỉ là nhún mày liếc nhìn Tổng Tinh Thần, nhẹ giọng hỏi: "Cô rất vui về?"

"Nói nhảm." Cô cười lớn, "Tôi vô cùng đồng ý với quan điểm của Tham mưu trưởng Lục."

Tô Thanh Triệt như có điều suy nghĩ gập đầu một cái, đôi mắt sắc dần dần chuyển sâu hơn, "Biết tôi không trị được cô, càng ngày càng lớn lối."

Hai mắt Tổng Tinh Thần cười đến khê cong lên, nụ cười trong mắt sáng kinh người, sáng chói rực rỡ như hai ngôi sao. "Tôi sẽ nhớ tính sổ chuyện này."

Bóng đêm dần dần tối lại, cuối cùng cuộc tụ hội cũng hạ màn kết thúc khi Tô Thanh Triệt lên tiếng tổng kết.

Anh đứng ở phía trước nhìn nhiều đội sinh viên sau khi giải tán ôm lấy lẫn nhau, đôi con người tĩnh lặng, nhìn qua bên cạnh đứng lúc chống lại tầm mắt của Tổng Tinh Thần.

Tối nay ánh trăng dịu dàng, dường như cô cũng nhu hòa rất nhiều, chống lại tầm mắt của anh cũng dịu dàng mỉm cười, càng nhìn càng rực rỡ.

Tô Thanh Triệt đứng nghiêm dưới bóng cây, nhìn cô xoay người rồi đi, một góc trong lòng bỗng nhúc nhích giống như bị gió thổi một chút, nhỏ bé đến gần như có thể xem nhẹ.

"Đoàn trưởng?" Tham mưu trưởng Lục giơ tay lên quơ quơ trước mặt anh.

Tô Thanh Triệt cau mày, xoay người nhìn anh, thấy dáng vẻ vô tội thuần lương của anh mới nhớ tới vừa rồi anh nói khoác mà không biết ngược nói: "Một, Đoàn trưởng không đẹp trai bằng tôi, hai không phóng khoáng như tôi, ba không làm người khác yêu thích, chỉ là cấp bậc cao hơn tôi", trên mặt không có vẻ gì bắt đầu lấy bao tay xuống.

Vì vậy Tham mưu trưởng Lục sợ hãi, "Đoàn trưởng, anh muốn làm gì?"

Tô Thanh Triệt nâng mắt nhìn anh một chút, lộ ra nụ cười như có như không, "Tôi không đẹp bằng cậu, không phóng khoáng bằng cậu, không làm người khác yêu thích chỉ cao hơn cậu một cấp bậc?"

Tham mưu trưởng Lục lập tức dựng tóc gáy, "Báo cáo đoàn trưởng, lời nói này truyền ra ngoài ai sẽ tin chứ, sao anh có thể làm thật!"

Tô Thanh Triệt bắt đầu thông thả ung dung cởi nút áo ra, "Cởi quần trang chúng ta cùng cấp bậc, xem kỹ thuật đánh lộn của tôi có mạnh khỏe hơn cậu không?"

Tham mưu trưởng Lục nhớ tới lịch sử trước kia cực khổ bị làm bao cát thịt mặt xanh như tàu lá, "Đoàn trưởng không thể mang dáng vẻ người lãnh đạo như vậy được, anh đã tìm được người yêu rồi còn không cho tôi tự đề cử bản thân mình trước mặt các bạn học nữ sao?"

Ánh mắt lạnh lùng của Tô Thanh Triệt lập tức nhẹ nhàng bay tới, "Ừm, lúc cậu đề cử mình nhất định phải chê bai người khác?"

Lúc này, Tham mưu trưởng Lục đã muốn khóc, vừa yên lặng cởi nút áo vừa tỏ vẻ mặt đưa đám hi vọng đoàn trưởng có thể thay đổi suy nghĩ. "Để chị dâu nhìn thấy chúng ta thân thiết vật lộn vào đêm khuya không tốt lắm đâu nha, cô ấy vốn dĩ đã hiểu lắm rồi."

Ngón tay thon dài đang cởi nút áo sơ mi của Đoàn trưởng Tô bỗng dừng lại, Tham mưu trưởng Lục quan sát một chút, ánh mắt "Vụt" sáng. "Đoàn trưởng à, anh xem..... Vậy tôi đi về nhé!"

Cuối cùng, Tô Thanh Triệt dời tầm mắt từ nút áo lên mặt Tham mưu trưởng Lục, chậm rãi cười cười, "Mà bây giờ tôi thả cậu đi, không phải cậu cũng hiểu lắm sao?"

Tham mưu trưởng Lục tròn mắt, "Tôi hiểu lắm cái gì?"

Tô Thanh Triệt gằn từng chữ: "Sợ vợ."

Tham mưu trưởng Lục lệ rơi đầy mặt, đoàn trưởng, tôi sẽ không hiểu lắm, thật! Tôi sẽ không hiểu lắm chút nào đâu! Ai mẹ nó hiểu lắm người nào đi học

chó sửa thật chứ!

Tổng Tinh Thần ngủ một giấc phải gọi là sáng khoái tinh thần, tâm can tỳ phổi cũng thoải mái nha.

Chỉ là vui quá hóa buồn, hẳn là rất nhiều người cũng biết bốn chữ này viết như thế nào chứ?

Ở dã ngoại vô cùng bất tiện, sau khi thức dậy Tổng Tinh Thần phải đi ra bờ sông đánh răng rửa mặt, sơ sẩy một cái đã bị trượt vào trong đầm nước, toàn bộ từ phần eo trở xuống đã bị ướt đầm. Cũng may nước cạn, cô được một chi đạo viên khác dìu lấy kéo lên bờ.

Vắt khô chút nước, cô mới đột nhiên nhớ tới cô quên một chuyện.

Sáng sớm hôm nay rời khỏi quân doanh, trước khi huấn luyện quân sự cô đã xấp hôm nay sẽ đưa hoa đến quân doanh, còn đích thân dặn dò muốn bản thân cô ký nhận. Nghĩ như vậy, cô cũng không để ý toàn thân ướt đầm, vội vàng chạy đến chỗ Tô Thanh Triệt.

Tổng Tinh Thần đến trước lều trại của Tô Thanh Triệt hô báo cáo, hồi lâu mới nghe giọng nói trầm thấp khàn khàn của anh: "Đi vào."

Cô sững sờ, vừa đi vào đã nhìn thấy trước mặt Tô Thanh Triệt đang bày một tấm bản đồ tiếng Nhật, hơn nữa nhìn bộ dáng kia là hoàn toàn không nghĩ ngợi.

"Chuyện gì?" Anh cau mày, tầm mắt rơi vào bộ đồ rần rỉ trên người cô.

Tổng Tinh Thần theo tầm mắt của anh liếc nhìn bộ đồ rần rỉ ướt nhẹp của mình, "Lúc nãy mới bị rớt xuống sông."

Tô Thanh Triệt gật đầu một cái, không chút nào kinh ngạc, "Vậy cô cũng quá ngu ngốc."

"....." Tổng Tinh Thần nghĩ tới mình có phần việc cầu người, yên lặng nhẫn nhịn, "Anh có thể cho tôi mượn xe của anh được không?"

Tô Thanh Triệt vừa đứng dậy dọn dẹp vật dụng tán loạn trên bàn vừa chỉ huy Tổng Tinh Thần, "Rót cho tôi ly nước."

Tổng Tinh Thần sững sờ, đứng tại chỗ chốc lát mới chậm rì rì đi qua rót nước cho anh.

Mà trong lúc Tô Thanh Triệt mắt cũng không nâng lên, trực tiếp thu tài liệu lại. Đợi cô rót nước xong, lại càng không chút khách khí bung lên uống một hớp.

Chờ anh hết bận, nhìn thấy Tổng Tinh Thần còn đứng tại chỗ, lúc này mới tỏ vẻ mặt phức tạp "Sao cô vẫn còn ở đây".

Tổng Tinh Thần mím mím môi, lạnh lùng liếc nhìn đoàn trưởng Tô, lặp lại từng câu từng chữ: "Tôi nói, tạm thời trưng dụng xe của đoàn trưởng Tô một chút có được không?"

Tô Thanh Triệt chuyển tầm mắt lên chìa khóa để trên bàn, "Muốn cái này?"

Tổng Tinh Thần thấy đoàn trưởng Tô không có ý định cho mượn xe chút nào, nhướn mày, "Đây không phải là nói nhảm sao! Tôi về quân doanh ký nhận hoa một chút."

"Vậy cũng không cần." Anh nắm chìa khóa lên, lu loát xoay một vòng trên đầu ngón tay nhét vào trong túi. "Tập hợp."

Tổng Tinh Thần cắn răng, nhanh chóng tiến lên một bước ngăn người lại. "Có cho mượn không?"

"Quan hệ của chúng ta tốt đến mức tôi có thể cho cô mượn xe à?" Anh nhiu mày, thân hình vẫn không nhúc nhích.

Tổng Tinh Thần nhiu mắt lại, cắn cắn môi dưới, giọng nói hơi trầm xuống, "Đây chính là anh nói."

Hình như lúc này Đoàn trưởng Tô mới nhớ tới chính mình cũng thật sự có việc cầu người, hơi nghiêng mặt nhìn về cô gái hung hăng trước mặt, giọng điệu trầm thấp mà dễ nghe. "Là tôi nói vậy thì như thế nào?"

Tổng Tinh Thần hơi bất đắc dĩ gờ tay lên vuốt vuốt ấn đường, "Vậy thì tôi nghĩ lại cách khác để cho anh đồng ý."

Đoàn trưởng Tô: "....."

Sáng sớm đầu thu vẫn còn có chút lạnh lẽo, trên người Tổng Tinh Thần ướt nhẹp nhỏ nước, giờ phút này hấp thu nhiệt độ trên người khiến cô lạnh run lên, đột ngột hắt hơi mấy cái.

Tô Thanh Triệt liếc cô một cái, chống lại con người trong treo của cô, lúc này mới nói: "Nếu như là hoa cô không phải đích thân đi một chuyến, mới vừa rồi phòng bảo vệ đã điện thoại qua nói giúp cô ký nhận rồi."

Tổng Tinh Thần sững sờ, ngay sau đó gật đầu một cái, không nói thêm lời nào nữa, xoay người rời đi.

Cô đưa tay vén mảnh lều lên, mới vừa đi chưa được mấy bước, liền nghe sau lưng truyền đến giọng nói rõ ràng: "Đội lát nữa trở về thay bộ quần áo, đừng mất mặt xấu hổ như vậy tặng hoa cho binh lính của tôi."

Tổng Tinh Thần quay đầu lại liếc nhìn, rửa thềm một tiếng lúc này mới nhanh bước đi ra.

Tô Thanh Triệt đã giao quyền chỉ huy cho Tham mưu trưởng Lục, chuyện cả đội dọn dẹp dĩ nhiên cũng do Tham mưu trưởng Lục toàn quyền xử lý.

Tổng Tinh Thần trở về trước lều của mình thì nhìn thấy Tham mưu trưởng Lục hôm qua còn hăm hở hôm nay vẻ mặt như gấp xui xẻo, đang đi về phía của Tô Thanh Triệt. Không khỏi tò mò muốn thăm dò chút nhiều chuyện, mới vừa đi gần, tầm mắt rơi vào chỗ này Tham mưu trưởng Lục đã chạy mất dạng.

Tổng Tinh Thần cúi đầu liếc thân thể ướt nhẹp của mình, tự nhủ: "Vẫn không đến nỗi mà, hay là đồng phục khiến Tham mưu trưởng Lục không không chế được?"

Nhưng sự thật thì sao? Thật ra thì tại tối hôm qua, Tham mưu trưởng Lục đã rút kinh nghiệm xương máu hồi lỗi suốt cả đêm, rốt cuộc ra kết luận —— cách xa phụ nữ mới có thể bảo đảm an toàn tính mạng.

Mẹ nó, đây không phải là điều kiện để anh cung cấp cho đồng chí mai sau sao! Nhưng mẫu thân đại nhân ân cần dạy bảo, tìm một người phụ nữ mới phải nhân gian chánh đạo nha.

Tô Thanh Triệt đi về quân doanh trước bọn họ, nên đợi đến đoạn tạm biệt huấn luyện viên cũng không còn nhìn thấy anh nữa.

Những vật dụng bị thu tạm thời trước kia đều được trả lại, nếu như không nhờ lần huấn luyện quân sự này, sợ rằng Tổng Tinh Thần cũng không biết bản thân mình có khả năng ngừng mở máy vì tính lâu như vậy.

Xe buýt của trường học đã thông thả tới chờ ở cửa quân doanh, Tổng Tinh Thần dẫn theo nhóm 7 lên xe, cách cửa kiếng xe nhìn cuộc sống 20 ngày ở trại lính cũng cảm thấy lưu luyến không rời.

Huấn luyện viên đứng thành một hàng, đang nghe Tham mưu trưởng Lục nói gì đó.

Ánh nắng sáng sớm tươi đẹp trong trẻo, rơi xuống bộ quân trang có cảm giác nghiêm trang trầm tĩnh không nói ra lời. Bộ quân trang này, thật sự là bộ đồng phục đẹp nhất.

Xe từ từ chuyển động, Tổng Tinh Thần để ngón tay trên cửa sổ, rũ mắt nhìn huấn luyện viên xoay người đứng quân tư ngoài cửa sổ, khẽ mỉm cười.

Trong cuộc đời, tham gia huấn luyện quân sự tuyệt đối không chỉ một lần này, nhưng cố tình lần này lại làm cho người ta khắc sâu ấn tượng, dư vị vô cùng.

Tô Thanh Triệt chạy bộ tới dưới ánh nắng sớm, dường như anh đang chuẩn bị tham gia một cuộc hội nghị, toàn thân mặc thường phục.

Thấy anh đi tới, các huấn luyện viên đứng nghiêm chào, anh khẽ gật đầu, liền quay mặt đi.

Anh cũng không đặc biệt chăm chú nhìn người nào, tầm mắt từ từ liếc qua từng ô một trên cửa sổ, khi rơi vào Tổng Tinh Thần chỉ hơi hơi dừng lại rất nhanh rồi dời đi.

Trên xe có tiếng khóc òa nên dứt quãng, bỗng chốc trở nên thương cảm. Dường như Tổng Tinh Thần cũng bị không khí này lây nhiễm, xoay đầu nhìn người phía trước không chớp mắt, trên mặt khẽ mất mát.

Sáng sớm sương mù tản đi, bên trong buồng xe ấm ỉ, trong giây phút xe chuẩn bị đi cô khẽ nghiêng đầu nhìn Tô Thanh Triệt.

Vành nón của anh vẫn đề thật thấp trước sau như một, che khuất hơn nửa gương mặt của anh.

Tổng Tinh Thần đột nhiên kéo ra cửa sổ xe, thò đầu ra, "Tô Thanh Triệt."

Người đàn ông bị kêu tên ngẩng đầu lên, đôi con ngươi chính xác rơi vào khuôn mặt mới vừa rồi còn có chút mất mát hiện giờ đã mặt mày rục rỏ, khẽ nhủ thầm.

Tổng Tinh Thần vẫn phách lối như lúc anh mới gặp, giờ ngón tay giữa lên, cười đến sáng rõ và hả hê.

Cô nói: "Tô Thanh Triệt, anh dò tẹ."

Sau này chúng ta còn gặp lại.

Là thời gian đã để cho các bạn gặp nhau.

Là mấy thời gian đã mang em đến bên cạnh anh.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Trần Như Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Editor: Thu Lệ

Tổng Tinh Thần theo xe riêng của trường học trở về trường, trước tiên đi làm công tác bàn giao.

Đúng lúc Ba Tổng tan lớp, nhìn thấy Tổng Tinh Thần liền vẫy vẫy tay, đề cô đi vào phòng làm việc trước chờ ông.

Lúc Tổng Tinh Thần xách hành lý đi vào phòng làm việc của Ba Tổng, không ngờ lại nhìn thấy một người đàn ông có chút quen mắt, chẳng qua cụ thể là ai thì cô lại không nhớ ra.

Người đàn ông đó nhìn thấy cô ngược lại cũng sờ, ôn tồn nho nhã hơi gật đầu với cô, "Xin chào, tôi là Đường Duệ Trạch."

Tổng Tinh Thần dừng lại, ngay sau đó gật đầu một cái, Đường Duệ Trạch.

Cô biết anh ta là ai, là học trò cưng đặc ý của Tổng Quốc Lương, sau mấy năm gần đây đi theo ông làm nghiên cứu, suốt ngày treo trên khoe miệng Ba Tổng, so với Tổng Tinh Thần còn thân thiết hơn nhiều.

Cô tiện tay đặt hành lý trên bàn thấp, lúc này mới không nhanh không chậm tự giới thiệu mình: "Tôi là Tổng Tinh Thần."

Bất kể nhìn từ góc độ nào, Đường Duệ Trạch đều là một người khiêm tốn, ôn hòa tuấn nhã, cử chỉ thoả đáng.

Anh hơi trầm mặc mới cười nói: "Tôi biết cô."

Tổng Tinh Thần cũng không bắt ngờ khi anh biết sự tồn tại của cô, Tổng Quốc Lương đã từng nói: Thành công nhất đời này của ông là có được một gia đình viên mãn, có vợ yêu nhau và có con gái đáng yêu.

Mặc dù Tổng Tinh Thần bày tỏ hơi bất mãn đối với từ "Đáng yêu" nói về mình, nhưng ở một trình độ nhất định nào đó, cô cực kỳ tán thành lời nói này của Ba Tổng.

Cho nên Đường Duệ Trạch là học trò đặc ý của Ba Tổng, không thể nào ngay cả tên con gái của giáo sư Tổng là gì cũng không biết.

Cô cười cười, không lạnh nhạt cũng không thân thiện, xoay người đi tới giá sách lấy sách ra xem

Ba Tổng là giáo sư khoa hóa học, trên giá sách, 90% đều là sách có liên quan đến hóa học, 10% còn lại chính là đặc biệt chuẩn bị cho Tổng Tinh Thần.

Tổng Tinh Thần không có yêu thích khác chỉ là rất thích xem tiểu thuyết, từ ngôn tình Internet đến có tên tuổi trên thế giới, cô đều không chọn. Trong một năm khi cô còn đảm nhiệm giảng dạy ở trường, bởi vì không có phòng làm việc riêng, thỉnh thoảng soạn bài hoặc là sau giờ học đều thích đến chỗ này của Tổng Quốc Lương. Đi thời gian lâu dài, thoải mái liền nhét sách gì đó vào trong giá sách.

Về phần Lý Thanh nhã, Tổng Tinh Thần cau mày một cái, mỗi lần cô vừa xem tiểu thuyết là mẹ cô đều cho rằng cô không làm việc đàng hoàng.

Đường Duệ Trạch thấy cô vui trên ghế của giáo sư Tổng đọc sách, đầu lông mày khẽ giãn ra, không biết là nghĩ tới điều gì, liền nở nụ cười. "Có một lần tôi mượn giáo sư một quyển Anh Văn nguyên gốc, khi nhìn thấy những cuốn tiểu thuyết này trên giá sách, tôi rất kinh ngạc....."

Giọng nói của anh thanh nhuận, lúc vang lên cũng không thấy đột ngột.

Tổng Tinh Thần theo tiếng nhìn sang, giờ giờ sách trong tay lên, "Những thứ này sao? Đều là của tôi cả."

Trong mắt Đường Duệ Trạch tràn đầy nụ cười, "Theo tôi được biết, phòng làm việc của Giáo sư Tổng không phải ai cũng có thể được vào, cho nên khi đó tôi đã có chút hiểu lầm."

Tổng Tinh Thần bật cười, đứng dậy đi mở cửa sổ. "Ba tôi thích xem sách Anh văn nguyên gốc."

Đường Duệ Trạch gật đầu một cái, cũng đứng dậy rót cho cô một ly nước, "Đã từng nghe giáo sư nói, cô thích uống nước lọc. Đúng lúc tôi mới tới đã

nấu một bình."

"Cám ơn." Cô nhỏ giọng nói cảm ơn, nhưng mà trong nội tâm lại có chút biến hóa.

Thật là kiểu giáo sư như thế nào sẽ dạy ra học trò như vậy, tính tình của Đường Duệ Trạch ngược không xê xích Ba Tổng bao nhiêu.

Thật ra thì so với một người ôn hòa thanh nhã như vậy, cô vẫn tương đối thích kiểu người..... Không khách khí như Tô Thanh Triệt hơn.

Cô cần cần môi dưới, hóp một ngụm nước, cuối cùng cảm thấy không được tự nhiên, lại ngồi chốc lát cũng không thấy Tổng Quốc Lương liền bắt đầu suy nghĩ nên làm thế nào để rút lui lặng yên không tiếng động, bây giờ cô vô cùng nhớ nhung chần ảm nệm êm trong nhà.

Đúng lúc này, Hàn Tiêu Ly gọi điện thoại tới, Tổng Tinh Thần mới vừa bắt máy, chỉ nghe thấy ở đầu bên kia điện thoại truyền đến một tiếng thét chói tai.

Cô nhú mồm một cái, thấy Đường Duệ Trạch nhìn sang khẽ vênh môi hơi xin lỗi, cầm điện thoại di động đi tới bên cửa sổ.

Sau khi cúp điện thoại, cô ôm đồ chuẩn bị ra cửa. "Anh Đường, lát nữa làm phiền anh nói với ba tôi một tiếng, nói tôi có việc nên đi trước, tối sẽ về nhà ăn cơm."

Đường Duệ Trạch gật đầu một cái, mở cửa tiễn cô. "Có muốn tôi đưa cô đến cửa trường học không?"

Tổng Tinh Thần sững sờ, vội vàng lắc đầu, "Bạn tôi sẽ tới đón tôi nên không cần phiền anh đâu, hẹn gặp lại nhé!"

Đường Duệ Trạch nhìn bóng lưng Tổng Tinh Thần nhanh chóng biến mất ở cửa hành lang, nhếch nhếch khóe môi, xoay người lại.

Buổi tối, khi Tổng Quốc Lương về nhà, đã nhìn thấy Tổng Tinh Thần đang đấm lưng cho Mẹ Tổng, nhú mồm kể lại cuộc sống huấn luyện quân sự hai mươi ngày sinh động như thật.

Nói đến huấn luyện viên chính là Tô Thanh Triệt thì Tổng Tinh Thần dừng một chút, liền bắt đầu oán trách. "Mẹ, mẹ không biết anh ta biến thái biết bao nhiêu đâu! Không cho phép con mang máy tính, không cho phép con dùng di động, lúc con vừa tới thì ra oai phủ đầu bắt con chạy bộ quanh sân tập. Lại còn phạt con đứng tư thế hành quân, mẹ nói xem con là một chỉ đạo viên, mà lại mất thể diện như vậy."

Mẹ Tổng bị chính con gái cưng của mình lừa dối nửa tin nửa ngờ, "Thật sao?"

Tổng Tinh Thần vội vàng gật đầu, "Đúng vậy nha, mẹ còn không biết đâu, con sắp thành trò cười luôn rồi."

Ba Tổng nghe một hồi liền cười, "Lần trước mẹ con còn nói với ba con gửi đặc sản đến cho người ta, sao có thể không chăm sóc con được chứ. Nhất định là do con nhóc nhiều mưu ma chước quỷ là thôi, phạt con cũng là việc nên làm."

Tổng Tinh Thần bị ba Tổng bác bỏ, lập tức buồn bã nói. "Ba, ba còn chưa gặp tên đoàn trưởng kia mà đã thiên vị anh ta như vậy!"

Ba Tổng nghiêm túc nói: "Ba chỉ tin vào bộ quân trang thôi."

Tổng Tinh Thần: "....." Thì ra quân trang còn thân hơn con gái.

Cái này có phải ruột thịt hay không, có phải hay không liếc mắt một cái liền nhìn ra?

Ăn cơm xong, Tổng Tinh Thần thu dọn bát đĩa một chút rồi trở về nhà.

Mấy ngày nay, Taobao của cô đều giao cho Hàn Tiêu Ly, người không đáng tin này biết hôm nay trở lại liền không nói hai lời, trực tiếp ném cửa hàng Taobao lại cho cô rồi đuổi theo Tô Khiêm Thành rồi.

Theo lời nói của Hàn Tiêu Ly, chính là như vậy: "Tinh Thần, hai mươi ngày qua mình phải đối mặt với những sản phẩm này của cậu. Mình cảm thấy mình đã miễn dịch với một môi rồi, về sau Tô Khiêm Thành cũng không cứu vớt được mình thì phải làm thế nào hả? Cậu nhất định phải lấy mình đây!"

Tổng Tinh Thần trả lời thế nào, cô nói như thế này, "Được nha, mỗi ngày sẽ lấy những cái này phục vụ cậu."

Sau đó, Hàn Tiêu Ly liền quả quyết thu dọn hành lý cuốn xếp, phải nói chính xác là chạy trốn chết.

Tổng Tinh Thần vừa đi tới ngưỡng cửa, đã nghe thấy Ba Tổng hỏi: "Tinh Thần, trưa nay con đã gặp Đường Duệ Trạch chưa?"

Tổng Tinh Thần sững sờ, ngay sau đó xoay người lại gật đầu một cái, "Gặp được rồi ạ, quả nhiên như lời ba nói, là một người tuấn tú lịch sự."

Tổng Tinh Thần hiếm khi khen ngợi một người, Mẹ Tổng lập tức phấn khởi, "Đường Duệ Trạch không tệ chứ? Con đối với cậu ta có ấn tượng như thế nào?"

Tổng Tinh Thần yên lặng nghiêng đầu, từ chối cho ý kiến.

Cô đột nhiên cảm thấy những điều Tô Thanh Triệt đều rất cần thiết, điển hình như bây giờ.....

Cô phải đối mặt với áp lực và mong mỏi đến từ gia đình cô, mà anh cũng phải chịu đựng sức nặng của gia đình quyền quý và sự quan tâm mật thiết của cấp trên trong đơn vị.

Thật ra thì cứ làm bia đỡ đạn như vậy cũng tốt, cũng không khó tiếp nhận như lúc ban đầu.

Nghĩ như vậy, cô cũng hết sức nói thật: "Mẹ, mẹ đừng quan tâm bấy bạ. Con đã có đối tượng rồi." Dứt lời, cũng không cho Mẹ Tổng cơ hội truy vấn ngọn nguồn, cảm kích rút lui.

Lúc Tổng Tinh Thần xử lý xong đơn đặt hàng đã là đêm khuya, nhưng cô lại không buồn ngủ chút nào, định mở word lên viết tổng kết công việc của mình.

Đối với công việc tổng kết hoặc công tác báo cáo khô khan lúc trước trước, lần này rõ ràng thú vị hơn rất nhiều.

Viết viết một hồi liền nghĩ đến buổi sáng, cô gơ ngón giữa ra ngoài cửa sổ, cùng với câu nói "Đoàn trưởng Tô, anh dờ tề", khiến mọi người trên xe òa lên ủng hộ và cười một trận.

Nếu như không nhìn lầm, vẻ mặt lúc đó của đoàn trưởng Tô có thể nói là đặc sắc.

Anh buông tay đứng tại chỗ, nhìn xe buýt dần dần chạy rời, khẽ nâng cằm lên, nhẹ nhàng chậm chạp dùng khẩu hình môi nói hai chữ.

Tổng Tinh Thần cào cào bàn phím, cau mày cẩn thận nhớ lại.

Khi đó anh nói giống như là ——"Chờ."

Chờ?

Cùng lúc đó, Tổng Tinh Thần tiếp nhận được cảnh cáo do hệ thống máy tính phát ra.

"Có Hacker xâm nhập."

Tổng Tinh Thần lập tức sững sờ, tình huống gì vậy?

Chỉ chốc lát sau, màn hình máy vi tính lập tức đen thui.

Tổng Tinh Thần gần như phản ứng không kịp nữa, bản tổng kết đã gần như hoàn thành thỉnh linh biến mất không thấy gì nữa.

Vì vậy, rạng sáng lại tới sắp, Tổng Tinh Thần nổi điên.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tổng Tinh Thần ôm laptop đi sửa chữa.

Lúc anh chàng kỹ thuật lấy Laptop của cô ra để sạc pin, từ bên trong rơi ra một tờ giấy, anh sững sờ, nhặt lên trực tiếp đưa cho Tổng Tinh Thần, "Của cô à?"

Tổng Tinh Thần nhướn mày, nhìn cũng không nhìn trực tiếp nhét vào trong túi. "Tôi đi đến siêu thị bên cạnh một chút, lát sẽ trở lại."

Nhưng nếu như Tổng Tinh Thần nhìn tờ giấy đó trước hoặc là cô vẫn ở đây trông chừng, có lẽ cũng sẽ không trải qua một màn quỷ dị này.

Cô gơ túi mua hàng lên đi tới đã nhìn thấy mấy anh kỹ thuật trong phòng làm việc đang nhin cười đến nghẹn, nhìn thấy người trong cuộc đã trở lại càng thêm nghẹn đến đỏ mặt.

Tổng Tinh Thần mơ hồ nhận thấy có điều không ổn, cầm lon bia bước tới. "Sửa xong chưa ạ?"

Anh chàng kỹ thuật gật đầu một cái, "Sửa xong rồi, cô có thể mang về. Mới vừa rồi, sau khi mở máy đã hiện lên một bức ảnh, tôi nghĩ máy cô chỉ bị hacker xâm nhập sửa đổi chương trình, bây giờ đã sửa rồi."

Hình ảnh?

Tổng Tinh Thần cau mày nhìn.

Trên màn hình máy vi tính đang hiện một bức ảnh cô mặc bộ quần áo rách rưới với dáng vẻ thất bại, cô khẽ chau mày, dứt khoát lấy tờ giấy trong túi ra xem.

Cô chưa từng thấy chữ viết của Tô Thanh Triệt, nhưng đập vào mắt là dòng chữ cứng cáp có lực, đoan đoan chính chính có vẻ có nếp không liên tưởng đến anh cũng khó đấy.

Cô Tống, tạm thời trưng dụng máy vi tính của cô. Đặc biệt tặng một bức ảnh độc nhất vô nhị để cảm ơn, đừng nhớ.

Đừng nhớ?

Tống Tinh Thần cười lạnh một tiếng, lắc lắc lon bia trong tay, "Xì xì" một tiếng hướng tới phía anh chàng kỹ thuật viên khui lon bia ra.

Luồng khí cuộn cuộn bên trong phun trào ra, rất dứt khoát lưu loát bắn tung tóe đầy người anh kỹ thuật viên đang cười trộm.

Cô nhún nhún vai, nụ cười hơi vô tội, "Xin lỗi, tôi không cố ý."

Lời xin lỗi không có chút áy náy nào.

Chẳng qua là ngại vì thái độ biết sai của Tống Tinh Thần, chúng ta vẫn nên tha thứ cô nhất thời làm tổn thương người đi. Tôi tin tưởng, khi đó người cô ấy muốn bắn nhất chính là—— đoàn trưởng Tô Thanh Triệt của chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Trần Như Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Edit: Thu Lệ

Sau khi bị nô dịch nửa sống nửa chết, Hàn Tiêu Ly đã trở về, ở trong phòng trọ nhỏ của Tống Tinh Thần ngủ suốt cả một ngày một đêm, cuối cùng tỉnh dậy giữa mùi thơm không gì sánh bằng của hộp cơm mà Tống Tinh Thần vừa mua.

Tống Tinh Thần đợi cô đánh răng rửa mặt xong ra ngoài, lúc này mới đưa hộp cơm qua, "Sao đáng vẻ lại như quý vậy?"

Hai mắt Hàn Tiêu Ly đắm lệ mông lung nhìn Tống Tinh Thần, đáng vẻ vô cùng đau đớn. "Mặc dù Tô Khiêm Thành đối với mình như vậy, nhưng mình vẫn quyết một lòng với anh ấy."

Tống Tinh Thần lập tức ghen hờn, cô vội vàng nhấp một hớp canh, lúc này mới sợ hãi hỏi "Anh dùng quy tắc ngầm với cậu?"

Hàn Tiêu Ly tròn mắt, "Thật nông cạn."

Tống Tinh Thần thông thả ung dung lại nhấp một hớp canh, lúc này mới từ từ nhưng hiểu rõ chân tướng nói: "Thật ra cậu hy vọng anh ấy dùng quy tắc ngầm với cậu, nhưng người ta không theo đúng không, cậu liên tục quá thành giận bởi nhọ anh ấy khắp nơi."

Hàn Tiêu Ly hoàn toàn yên lặng, suy nghĩ và quan niệm sáng tạo cái mới của Tống Tinh Thần còn có tư chất hơn một biên kịch thân chinh bách chiến là cô đây.

Ăn một bữa cơm, Tống Tinh Thần đã ung dung thân nhiên hỏi rõ mọi chuyện.

Một tháng trước, sau khi biết được Tống Tinh Thần trở về, Hàn Tiêu Ly liền quả quyết đi công tác lao tới tiền tuyến trao đổi hợp tác xúc tiến tình cảm với Tô Khiêm Thành, vì vậy rất cuộc phát hiện người đàn ông mình sùng bái anh tuấn tiêu sái, đa tài đa nghệ, thái độ làm việc tích cực, tác phong tốt đẹp.

Lại càng phát hiện Tô Khiêm Thành đối nghiêm túc chấp nhất với công việc, kinh nghiệm lại..... Phiên toái.

Nhưng cho dù như vậy, đồng chí Hàn Tiêu Ly bị nô dịch thành gấu mèo quốc bảo vẫn ôm mười hai vạn phần thật lòng tiếp tục thích anh như cũ, kiên quyết không lay được không ngã giáo, tất cả lấy thân tượng làm mục tiêu, cố gắng tiến về phía trước.

Dứt lời, vẻ mặt Hàn Tiêu Ly đầy lo tang tổng kết lại mà nói: "Cậu xem, đúng lúc mình vừa có mấy ngày nghỉ, chúng ta đi nông trại vui vẻ chơi mấy ngày đi."

Buồn bực ở nhà một tháng, ngoại trừ ra khỏi cửa gửi phát nhanh thì chính là đi siêu thị, Tống Tinh Thần chỉ do dự chỉ chốc lát liền gật đầu đồng ý.

Vì vậy, chuyến du lịch ngắn cứ như vậy mà vui vẻ quyết định.

Nông trại vui vẻ này có danh tiếng rất tốt, mặc dù hiện giờ đang là mùa ế hàng, nhưng kinh doanh vẫn rất tấp nập. Nếu không phải Tổng Tinh Thần đã đặt phòng trước, chỉ sợ ngay cả phòng bình thường phòng cũng không có mà ở đây.

Hàn Tiêu Ly để hành lý xuống, liền lôi kéo Tổng Tinh Thần đi câu cá.

Trên bờ hồ đã tụ tập nhiều người, Tổng Tinh Thần đeo kính mát ở đó phơi nắng một hồi cũng có chút buồn ngủ. Hàn Tiêu Ly ngược lại hào hứng bùng bùng vừa trò chuyện tin nhắn với anh chàng nhà mình vừa ném vụn bánh mì vào trong hồ.

Lúc xế chiều hai người cùng đi leo núi, từ trên giữa sườn núi nhìn xuống, dưới chân núi là một màu xanh biếc, đẹp không sao tả xiết.

Vào ban đêm, Tổng Tinh Thần và Hàn Tiêu Ly nhập bọn ở trong sân ăn đồ nướng, chủ nhà rất mến khách, còn tặng một bàn hoa quả và các món nguội thật to.

Phòng của Tổng Tinh Thần ở gần cửa sổ trên lầu hai, còn kèm theo ban công, hoàn cảnh rất tốt.

Cô tắm rửa xong khoác áo ngủ đi ra, xa xa nghe thấy tiếng động cơ xe hơi, cô trầm ngâm nhìn xuống, còn chưa nhìn kỹ đã nghe thấy tiếng cào cào trầm thấp của người đàn ông lặn dưới. "Đã trễ thế này về ngủ đi, đừng gây ồn ào."

Tổng Tinh Thần cúi đầu nhìn, là một người đàn ông trọc đầu, cả khuôn mặt đều hung dữ, đang dựng thẳng chân mày nhìn cô với gương mặt bất mãn.

Tổng Tinh Thần nhếch nhếch khóe môi, cũng không nói nhiều, xoay người trở về phòng.

Hàn Tiêu Ly ngược lại không hề có cảm giác với những việc này, uống ly cà phê mà như uống thuốc lắc vậy, lăn lên giường tán gẫu với người nào đó.

Bóng đêm dần dần tối đại, trong núi còn có tiếng côn trùng kêu cao cao thấp thấp. Cực kỳ giống với đêm huấn luyện dã ngoại cuối cùng lúc huấn luyện quân sự, cô cũng chìm vào giấc ngủ cùng với những tiếng kêu này.

Nghĩ như vậy, trước mắt mơ hồ xẹt qua một đôi mắt đen thâm thúy lại sâu thẳm, đáy mắt này có ý giễu cợt nhàn nhạt, nhưng nhìn vào lại không khiến người ta cảm thấy chán ghét chút nào.

Lại nói, một tháng qua cũng chưa liên lạc với anh rồi.

Tổng Tinh Thần lật người, đang muốn nhắm mắt ngủ đã nhìn thấy ngoài cửa sổ có một bóng đen xẹt qua, cô sững sờ, ngay sau đó nhủ chặt chân mày.

Chuyện gì vậy?

Cô nhẹ nhàng lật người đẩy Hàn Tiêu Ly bên cạnh một cái, "Tiêu Ly, Tiêu Ly."

Hàn Tiêu Ly cầm điện thoại di động xoay người lại, vừa muốn lên tiếng đã bị Tổng Tinh Thần bịt miệng lại.

Mái tóc dài của Tổng Tinh Thần xổ xuống, cô nhẹ nhàng đứng dậy, nắm chặt điện thoại di động đặt ở mép giường, lúc này mới lôi kéo Hàn Tiêu Ly đứng dậy chỉ chỉ ngoài cửa sổ. "Có người."

Bên trong nhà tối đen, nhưng trong nháy mắt, Tổng Tinh Thần vẫn nhìn thấy ánh mắt Hàn Tiêu Ly đột nhiên sáng lên. Cô gợn tay lên vuốt vuốt ấn đường, nhỏ giọng nói: "Cậu ở lại đây đợi, mình đi xem một chút. Có chuyện gì mau chóng ẩn nấp đi báo cảnh sát."

Mới vừa rồi còn có chút hưng phấn, sắc mặt Hàn Tiêu Ly nhất thời cũng có chút khó coi. "Tổng Tổng, chúng ta đi ra ngoài tìm ông chủ tới đây đi, cậu ra ngoài làm gì chứ."

Tổng Tinh Thần nhủ chặt chân mày, hình như là ngẫm nghĩ, vẫn là lắc đầu một cái. "Cứ để mình đi xem một chút, cậu đừng lên tiếng."

Lúc này Hàn Tiêu Ly mới gạt đầu một cái, nắm chặt điện thoại di động đứng tại chỗ, thờ cũng không dám thở mạnh.

Thật ra thì trong lòng Tổng Tinh Thần cũng hoảng sợ, cô sờ sờ trái tim nhỏ đang đập rất nhanh, hít vào một hơi thật sâu mới rón rén đến gần bộ cửa sổ.

Cửa ban công cũng không khóa mà chỉ phủ một tầng rèm. Mà phía sau tấm rèm, có một người đang đứng.

Tổng Tinh Thần quay đầu lại liếc nhìn, thấy đôi con ngươi của Hàn Tiêu Ly sáng lên đứng ở đó, trong lòng nhất thời ổn định một chút. Sau đó thận trọng đẩy rèm ra, lộ ra một khe hở nhỏ nhìn ra phía ngoài.

Mà trong nháy mắt cô hành động như vậy, dường như người phía sau bức rèm cũng có cảm giác, thân hình khẽ động một cái.

Chỉ tiếc Tổng Tinh Thần cũng không phải nhân tài quân sự chuyên nghiệp, hoàn toàn không chú ý đến chi tiết nhỏ này.

Cô mới vừa xê dịch tới phía trước một chút, đã nhìn thấy người bên ngoài rèm xoay người lại. Ngay sau đó, trong lúc cô còn chưa kịp phản ứng, một hòng súng đen nhánh lạnh như băng chia vào giữa hai đầu lông mày của cô.

Chờ sau khi nhìn rõ đối phương là ai, Tổng Tinh Thần lập tức run lên một cái.

Ngoài phòng là ánh trăng lạnh lẽo, người đàn ông này lại đứng ngược sáng, hình dáng càng thêm lạnh lùng bất cận nhân tình(*). Anh thấy là Tổng Tinh Thần, lúc này mới từ từ thu hống súng lại, hiển nhiên vẻ mặt cũng hơi thả lỏng ra một chút.

(*): không hợp với đạo làm người

Anh cảnh giác xoay người lại nhìn chung quanh, lúc này mới tiến lên một bước nhẹ giọng vén rèm lên tiến tới gần một bước liền che miệng Tổng Tinh Thần đẩy cô về sau, chống đỡ cô trên tường.

So với vẻ mặt lạnh lùng như Tu La lúc này, thì giờ phút này tâm mắt của anh vẫn lạnh nhạt như trước đây.

Trong lòng Tổng Tinh Thần vẫn còn có chút hốt hoảng với xúc cảm lạnh như băng vừa rồi, vỗ vỗ mu bàn tay anh đang bịt miệng mình, ý bảo trong căn phòng này còn có người. Sau khi anh buông tay ra khẽ gọi tên Tiêu Ly. "Không có việc gì."

Tô Thanh Triệt quay đầu liếc nhìn một người khác đang đứng trong bóng tối, hạ thấp giọng hỏi cô: "Sao cô lại ở đây?"

Trong lòng Tổng Tinh Thần vẫn còn sợ hãi nhìn tay cầm súng của anh, vỗ vỗ ngực, "Tôi đến đây chơi, anh thi hành nhiệm vụ?"

Tô Thanh Triệt không trả lời, chỉ là nhú mày nhìn về phía ngoài cửa một cái. "Tôi nay ở đây không an toàn, cô chờ chút phải đóng chặt cửa, cảnh giác cao độ."

"Vậy còn anh?" Cô lại liếc mắt nhìn súng trong tay của anh, tuy có ánh trăng sáng trong veo nhưng anh cầm súng ẩn trong bóng đêm chỉ nhìn rõ ràng một hình dáng. "Súng thật?"

Tô Thanh Triệt vẫn luôn duy trì cảnh giác, chú ý hoàn cảnh chung quanh, thấy cô lên thoảng không ngừng trực tiếp giơ tay lên che miệng của cô lại, nhẹ giọng "Xuyt" một tiếng, ý bảo cô cầm miệng.

Tổng Tinh Thần nháy mắt mấy cái, không dám động nữa.

Vốn dĩ Tô Thanh Triệt chỉ có thể đứng trên ban công, nơi này có chỗ khuất dĩ nhiên là không thể tốt hơn.

Anh xác định chung quanh tạm thời không có động tĩnh, lúc này mới chậm rãi buông cô ra, nhưng mà bởi vì muốn nói chuyện, nên phải cúi người xuống gần sát cô. "Bây giờ cô và bạn của cô hãy đi về ngủ, tôi sẽ ở đây đợi một lát."

Tổng Tinh Thần nhú mày, lời đến khoe miệng nhìn Tô Thanh Triệt gần ngay trước mắt vẫn là ngậm miệng.

Thấy cô bất động, Tô Thanh Triệt cau mày nhìn sang, "Sao còn không động?"

Giọng nói của anh trầm xuống thấp, chỉ đủ cho hai người bọn họ có thể nghe thấy. Giờ phút này Tổng Tinh Thần còn đang mặc áo ngủ rộng thùng thình, anh cúi đầu vừa đứng nhìn ngang cô, trong cặp mắt đen nhánh thanh thủy phản chiếu ngược ánh trăng ngoài cửa sổ, lóe lên ánh sáng vờ vụn.

Dường như anh cũng chú ý tới điểm này, cúi đầu liếc mắt, sau đó trong lúc Tổng Tinh Thần luống cuống tay chân che giấu cảnh xuân trước ngực thì tâm trạng tốt nhếch nhếch khoe môi.

Tổng Tinh Thần liếc mắt, trực tiếp đẩy anh ra, bước nhanh về giường, trước khi đi vẫn còn rất không chịu yếu thế cảnh cáo một câu: "Tôi tuyệt đối sẽ tố cáo với thủ trưởng anh tự xông vào nhà dân quấy rối con gái nhà lành!"

Tô Thanh Triệt hí mắt nhìn cô một cái, không nói thêm gì nữa.

Tổng Tinh Thần biết anh đang thi hành nhiệm vụ, mặc dù toàn thân mặc đồ bình thường màu đen bó sát người, nhưng cảm giác căng thẳng áp lực vừa rồi của anh cũng đã nói cho cô biết, bây giờ Tô Thanh Triệt đang đề phòng cao độ.

Cô nhớ tới lúc mới vừa tắm xong đứng ở ban công nhìn về phía nơi xa nghe tiếng động cơ, bị người đàn ông trực đầu rất không khách khí cảnh cáo, trong lòng run lên.

Nhìn tình hình này nếu đánh lén không thành công, vậy nhất định phải xảy ra cuộc xung đột đẫm máu?

Tay chân của Hàn Tiêu Ly cũng lạnh như băng kè sát tới ôm Tổng Tinh Thần thật chặt, kè tai cô nói nhỏ, "Cậu biết anh ta hả? Hay là anh ta uy hiếp cậu?"

Tổng Tinh Thần vỗ vỗ tay Hàn Tiêu Ly để trấn an, nhẹ giọng nói: "Bộ đội diễn tập, chúng ta ngủ của chúng ta đi."

Tuy giọng nói của cô rất nhỏ, nhưng Tô Thanh Triệt vẫn loáng thoáng nghe được, trong lòng khẽ động, khoe môi đang mím chặt từ từ buông ra. Anh cúi

đầu nhìn đồng hồ đeo tay, về mặt càng trở nên nghiêm túc, tay bóp cò súng nhưng vẫn không ngừng khẽ vuốt ve.

Thời gian giống như dừng lại vậy, bên trong nhà an tĩnh đến nỗi tiếng cây kim rót cũng có thể nghe thấy. Nhưng bên ngoài phòng vẫn có tiếng côn trùng kêu không ngừng, trong tiếng trong trẻo có mùi thơm nhàn nhạt của cỏ mạch.

Tổng Tinh Thần nghiêng người nhìn Tô Thanh Triệt đang tựa vào cửa sổ cảnh giác nhìn ra bên ngoài, chậm rãi thở phào nhẹ nhõm.

Phòng ở nông thôn cách âm không được tốt, trong phòng còn truyền đến chơi oản tù tì uống rượu, vô cùng náo nhiệt trộn lẫn vào nhau, giống như bất cứ buổi tối nào trước đây.

Bóng đêm càng trở nên yên tĩnh, Tổng Tinh Thần mở mắt nhìn Tô Thanh Triệt vẫn không động đậy, trong mắt có chút ê ẩm.

Mà đúng lúc này, trên nóc ban công ngoài cửa sổ sáng lên ánh sáng đèn pin, từ từ sáng lên ba cái.

Cuối cùng người đàn ông đang đứng như tượng điêu khắc ngay cả hô hấp cũng nhỏ không thể nghe thấy đã động đậy.

Anh xoay người, mắt sáng như đuốc nhìn về phía Tổng Tinh Thần, một đôi con ngươi đen nhánh cũng không phải thấy rất rõ ràng, nhưng Tổng Tinh Thần cảm thấy anh muốn truyền tin tức cho cô.

Cô vươn tay ra dấu ok, liền nhìn thấy Tô Thanh Triệt nhanh chóng xoay người, mấy bước đã biến mất khỏi cửa.

Rèm cửa bị anh đi lại gió thổi một chút, cuộn lên độ cong nho nhỏ, rất nhanh đã bình tĩnh lại.

Tất cả đều giống như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy, nhưng Tổng Tinh Thần vẫn không khỏi cảm thấy có chút sợ hãi.

Cô không biết nhiệm vụ vì mà phải cần cấp bậc như Tô Thanh Triệt ra tay, có thể khiến anh cầm súng trong tay, đáng về cảnh giác cao độ cũng làm cho cô hiểu tính nguy hiểm của nhiệm vụ lần này.

Mà cô, cũng đột nhiên hiểu được ý nghĩa của bộ quân trang này đối với Tô Thanh Triệt.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Trăn Như Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Edit: Thu Lệ

Sau khi Tô Thanh Triệt rời đi, Tổng Tinh Thần càng không ngủ được, cô đứng dậy đi đóng cửa, nhưng lại sợ Tô Thanh Triệt sẽ trở lại.

Mặc dù cô không hiểu chiến thuật gì đó, nhưng bí mật ẩn náu không phải đều cần một chỗ à, liền yên lặng mở cửa sổ ra một chút.

Tối nay Hàn Tiêu Ly bị dọa quá mức, nhưng mới vừa rồi nghe Tổng Tinh Thần nói là diễn tập, mở to mắt kiên trì chốc lát liền ngủ mất rồi.

Tổng Tinh Thần khoác thêm áo khoác, lúc này mới đi tới ngồi xuống ghế sa – lon trước cửa sổ, kéo rèm cửa sổ xuống chỉ lộ ra một cái khe hở để nhìn.

Trên lầu mơ hồ có tiếng bàn ghế va chạm, nhưng đến khi Tổng Tinh Thần tập trung để nghe thì tất cả đều không có.

Cô để chân trần vùi trên ghế sa – lon gối lên thành ghế nhìn ngoài cửa sổ, bên ngoài sân cũng có tiếng vang nhỏ, nổi thấp thỏm trong lòng làm thế nào cũng không hạ xuống được.

Đây là lần đầu tiên Tổng Tinh Thần gặp phải một chuyện có tính ác liệt hơn cả trúng vé số, ừm..... Cũng đã dùng súng rồi, tạm thời có thể coi là sự kiện có tính ác liệt.

Ánh trăng càng chiếu xuống lạnh lạnh, thỉnh thoảng khẽ vang lên mấy tiếng cũng không đủ đưa tới sự chú ý gì.

Tổng Tinh Thần nằm dựa trên ghế sa – lon, nằm một hồi thì từ từ ngủ thiếp đi.

Tô Thanh Triệt chấp hành xong nhiệm vụ đi xuống từ lầu ba, vừa định đưa tay đẩy cửa thì phát hiện cửa đã khóa lại rồi. Đang định rời đi, nhưng không biết tại sao đột nhiên dừng bước, anh xoay người liếc mắt về phía cửa sổ, sau đó bước tới đây.

Cửa sổ được kéo ra một khe hở ngắn, anh tự tay nhẹ nhàng đẩy, đã nhìn thấy khuôn mặt đang ngủ của Tổng Tinh Thần sau rèm cửa sổ.

Anh nhú mày một cái, vừa định đánh thức cô, sau lưng "Xoạch" một tiếng, một vật nặng rơi xuống đất.

Tô Thanh Triệt không cần xoay người cũng biết người mới vừa xuất hiện sai lầm là ai, bước tới kéo cổ áo của anh lên nói. "Đừng tưởng rằng bây giờ nhiệm vụ đã kết thúc là có thể phớt lờ."

Giọng nói của anh bị đè xuống vừa thấp vừa trầm, có cảm giác hơi cán rặng nghiêng lợi.

Tham mưu trưởng Lục vuốt vuốt chỗ đau bị té, chào kiểu quân đội một cái bầy tỏ xin lỗi, "Chờ anh trở về phạt tôi viết kiểm điểm hay chạy việt dã tôi đều phục tùng vô điều kiện."

Tô Thanh Triệt cười lạnh, "Quân lệnh như núi, cậu dám không phục tùng." Dứt lời, buông cổ áo của anh ra.

Tham mưu trưởng Lục nhớ tới mình sai lầm là bởi vì nhìn thấy đoàn trưởng đứng rình ở trước cửa sổ nhìn vào bên trong, khiến anh vô cùng khiếp sợ mới dẫn đến sơ sót kỹ thuật kia mà, hành động vừa khôi phục tự do vội vàng đuổi cổ nhìn qua.

Vừa nhìn qua anh trừng lớn hai mắt, "Chỉ... Chỉ... Chỉ đạo viên Tổng?"

Tô Thanh Triệt lạnh lùng liếc anh một cái, xoay người lại nhìn Tổng Tinh Thần đang ngủ một chút, nói: "Cởi áo."

"Hả?" Tham mưu trưởng Lục hoảng sợ kéo chặt cổ áo của mình lui về phía sau mấy bước, "Lão đại anh muốn làm gì?"

Tô Thanh Triệt nhướn mày, lặp lại một lần nữa, "Cởi áo, đây là mệnh lệnh!"

Tham mưu trưởng Lục phản kháng không có hiệu quả, trong lòng không phục đành cởi áo khoác xuống.

Tô Thanh Triệt nhận lấy trở lại cửa sổ đập lên người Tổng Tinh Thần, vừa ti mi khép cửa sổ lại, mới vừa quay đầu đã nhìn thấy vẻ mặt vừa mập mờ vừa oán niệm của Tham mưu trưởng Lục. "Lúc tổng kết tôi nhất định phải nghiêm túc báo cáo các chi tiết của nhiệm vụ lần này không bỏ sót chút nào."

Tô Thanh Triệt giơ tay lên bầu vú lan can chuẩn bị nhảy xuống, "Tốt nhất cậu cũng nên miêu tả chi tiết thiếu chút nữa cậu đã làm hư nhiệm vụ này nữa nhé, xem thủ trưởng sẽ bắt tư cách quân sự của cậu trước hay là vấn đề cá nhân của tôi trước."

Tham mưu trưởng Lục bị đâm trúng xương sườn mềm nên yên lặng rồi, vì vậy anh rất nghiêm túc bắt đầu nói sang chuyện khác, "Váy áo của tôi phải làm thế nào hả, tôi còn phải mặc để đi xem mắt đấy."

Lúc này Tô Thanh Triệt cũng lười để ý đến anh, một cái lật nghiêng lưng loát đã núp dưới mái hiên, lặng yên rút lui không tiếng động.

Tham mưu trưởng Lục vừa bò xuống dưới, vừa rất là nhớ thù tự nhủ: "Nên báo tôi vẫn báo cáo, dù sao sớm muộn gì cũng bị anh dọn dẹp....." Đầu năm nay làm một chiến sĩ thật lòng không dễ dàng nha, nhất là người lãnh đạo trực tiếp còn là một quân nhân phúc hắc có văn hóa cao, tư cách tiêu chuẩn cũng cao nữa.

Ngày hôm sau, Tổng Tinh Thần bị tiếng gõ cửa đánh thức, cô vừa tỉnh lại thì phát hiện toàn thân khó chịu đau nhức dữ dội.

Cô lắc lắc khớp xương chuyển người một cái, chiếc áo khoác phủ trên người cô liền rơi xuống.

Cô nhìn chiếc áo khoác màu nâu, hoài nghi chốc lát mới xác định đây không phải là áo khoác trên người Tô Thanh Triệt.

Tiếng gõ cửa vẫn còn vang dứt quãng, Tổng Tinh Thần ngồi trên ghế sa - lon sừng sờ chốc lát, lúc này mới xoa xoa cổ tay đau nhức đứng dậy đi mở cửa.

Vừa kéo cửa ra đã nhìn thấy Tham mưu trưởng Lục đang cầm điện thoại di động đứng ở cửa, thấy cô tới mở cửa, cau mày nói vào điện thoại di động: "Tôi đã sớm nói nên trực tiếp leo cửa sổ vào cho rồi mà, mới vừa mở cửa."

Tổng Tinh Thần liếc mắt ra sau lưng anh một cái, chỉ thấy anh tới một mình, vòng hai tay trước ngực chặn cửa lại chặt chẽ. "Sáng sớm đã quấy rối nhà dân, xảy ra chuyện gì hả?"

Tham mưu trưởng Lục cũng không có bán linh đối phó thoải mái như Tô Thanh Triệt, lập tức rơi mồ hôi như mưa, "Chỉ đạo Tổng.... Khụ khụ, cô Tổng, cái đồ... làm phiền cô trả áo lại cho tôi có được không?"

"Áo?" Tổng Tinh Thần nhiu mày một cái, quay người lại mới nhớ tới chiếc áo khoác màu rậm nắng mình thấy vừa rồi. "Của anh?"

Tham mưu trưởng Lục gật đầu một cái, "Tôi hôm qua, lúc lão đại trở về đường cũ cứng rắn lột xuống, tôi còn muốn mặc để chỉnh trang đấy."

Cái này không khó giải thích chiếc áo này làm sao lại xuất hiện ở đây, Tổng Tinh Thần vào nhà lấy áo trả lại cho Lục Quân, lúc này mới hỏi: "Sao các anh vẫn còn ở đây hả?"

Tham mưu trưởng Lục dừng lại một chút mới nói: "Còn có việc, chờ xử lý xong mọi việc sẽ trở về. Lão đại đang ở dưới lầu chờ chủ sở hữu của chiếc xe "vi công mà hi sinh" tới, tới hôm qua bị người ta bắn trúng rồi."

Tổng Tinh Thần không nghi ngờ gì, chỉ nói: "Vậy chúng tôi đợi lát nữa sáng rồi rồi về."

Cho nên, khi Tổng Tinh Thần ăn sáng xong xuống lầu nhìn thấy chiếc xe của mình niềng xe thì mốp méo, lốp xe xẹp lép thiếu chút nữa phẫn nộ.

Chủ chiếc xe mà Tô Thanh Triệt đang chờ lại chính là cô nha!

Tô Thanh Triệt nghiêng dựa vào trên cửa xe, thấy sắc mặt Tổng Tinh Thần không tốt nhìn bánh xe, hếch mày, im lặng không nói.

Chỉ có Tham mưu trưởng Lục bên cạnh không cảm nhận được không khí căng thẳng bên này chút nào lập tức cười to lên, vỗ bắp đùi vo cùng há hê cực. "Ồi chào má ơi, làm tôi cười chết rồi, nằm mơ cũng không nghĩ đến đây lại là xe của cô Tổng."

Tổng Tinh Thần lạnh lùng liếc anh một cái, ánh mắt đó ngược lại có ba phần giống với Tô Thanh Triệt, khiến Tham mưu trưởng Lục vẫn còn đang cười ngây ngô trong nháy mắt thu nụ cười lại, giả bộ phớt tình vui đầu nhìn điện thoại di động.

Tổng Tinh Thần đi nhanh tới, khom người xuống nhìn bánh xe yêu thích một chút.

Lỗ rách này cũng không phải nhỏ mà là một cái lỗ thùng to.

Sắc mặt cô lập tức khó coi nhìn lên, "Đây là hàng nguyên trang, tôi mới mua không bao lâu, anh xem phải làm thế nào?"

Tô Thanh Triệt cúi đầu liếc cô một cái, lúc này mới thông thả ung dung lấy một tấm séc trong túi áo ra, "Bồi thường theo giá, cô Tổng có hài lòng không?"

Tổng Tinh Thần hừ lạnh một tiếng, đứng dậy liếc mắt nhìn số lượng trên tấm séc, từ từ cười lên. "Ít như vậy đã muốn đuổi tôi?"

Tham mưu trưởng Lục yên lặng chuyển ánh mắt từ màn hình điện thoại di động qua, "Cô Tổng vẫn nên ngoan ngoãn cầm đi."

Tổng Tinh Thần liếc anh một cái, cắn răng nghiêng lợi nói từng chữ từng câu: "Anh câm miệng."

Hàn Tiêu Ly thu dọn xong ra ngoài đã nhìn thấy Tổng Tinh Thần đang lạnh lùng nhìn người đàn ông có vóc người thon dài trước mặt, ánh mắt kia, chắc chắn, thật sự là có thể cọ xát ra lửa nha, quá nhiệt liệt rồi! Quả thật muốn đốt trên khuôn mặt trắng nõn đẹp trai ra một cái hố

Cô vội vàng tiến lên trước, kéo Tổng Tinh Thần lui về phía sau mấy bước. "Cậu sao vậy?"

"Minh làm sao?" Cô lạnh giọng liếc Hàn Tiêu Ly, trực tiếp kéo cô xoay người đá đá lên lép xe, "Cậu xem mình xảy ra chuyện gì hả?"

Hàn Tiêu Ly vốn muốn tới xoa dịu không khí trong nháy mắt cũng im lặng luôn rồi.

Trong sân bắt đầu càng ngày càng có nhiều người đi qua, Tô Thanh Triệt lấy kính râm treo trên cổ áo đeo lên, lúc này mới lưu loát tăng thêm một số không ở phía sau. "Bên này tôi còn có việc, cô mau về đi."

Tổng Tinh Thần mắt liếc con số trên tấm séc, lúc này mới hài lòng rút tay cầm tấm séc. Sau đó hất cầm lên, hơi thị uy nói: "Xe tôi đã bị như vậy, anh nói tôi phải về như thế nào hả, phía trước phía sau thôn đều không có nhà trọ."

Tô Thanh Triệt lẳng lặng đưa mắt nhìn cô chốc lát, tầm mắt rơi vào khuôn mặt trắng nõn của cô, lại chuyển qua cô gái yên lặng không nói bên cạnh cô, chân mày chậm rãi nhíu lại. "Có ý gì cứ nói thẳng."

Thật sáng khoái.

Tổng Tinh Thần hứng thú huyết sáo đùa giỡn, lúc này mới đến gần mấy bước, thuận tay giúp anh sửa lại cổ áo hơi gãy do lúc nãy anh lấy mắt kiếng. Thấy anh cúi đầu, ánh mắt lạnh như băng tỉ mỉ phóng xuống qua lớp mắt kiếng vẫn còn sắc bén, khẽ mỉm cười.

Tham mưu trưởng Lục lập tức tròn tròn mắt, giữa ban ngày ban mặt mà muốn làm chuyện ân ái?

Tổng Tinh Thần nghiêng đầu, gờ tay lên kéo mắt kính xuống, lộ ra cặp mắt đen bóng thâm thúy. "Anh làm, dĩ nhiên anh chịu trách nhiệm."

Người trong cuộc còn chưa có phản ứng gì, Tham mưu trưởng Lục đã lạnh run một cái.

Không được, anh cảm thấy gần đây năng lực chịu đựng của anh càng ngày càng thấp.....

Tô Thanh Triệt để mặc tay cô bám vú trước ngực anh, chốc lát mới gờ tay lên nắm chặt cô, từ từ dùng sức buộc chặt lại. Nghe tiếng xương cốt rõ ràng, nhìn cô hơi khẽ cau mày lúc này mới từ từ buông ra, dứt khoát quả quyết đáp lại: "Được."

Lúc này, Tổng Tinh Thần mới chột đẩy Tô Thanh Triệt ra, mình cũng lui về sau một bước, mặt lạnh liếc anh. "Muốn nói chuyện thì cứ nói, táy máy tay chân làm gì."

Đoàn trưởng Tô nhận lấy chìa khóa do Tham mưu trưởng Lục ném tới, liếc cô một cái, nghiêm túc nói: "Không tẩy máy tay chân với bạn gái chả lẽ tẩy máy với người khác?"

Tổng Tinh Thần sững sờ, "Chậc" một tiếng, chân mày lập tức nhíu lại.

Vừa định nói chuyện, Tô Thanh Triệt đã sai bước qua, khoác tay lên đầu vai của cô dùng sức nắm. Giọng nói vốn lạnh nhạt bỗng nhiên dịu dàng lại, "Được rồi, đừng nóng giận. Trờ về thích xe gì, cứ nói với Lục từ một tiếng, trực tiếp lấy tiền đi mua."

Tiếng nói vừa dứt, cánh tay khoác trên vai cô nhẹ nhàng gõ một cái, nắm đầu vai của cô đi về bãi đậu xe bên cạnh. "Phối hợp với tôi."

Hàn Tiêu Ly thấy người cứ như vậy bị mang đi, không hiểu ra sao, "Hai người....."

Tham mưu trưởng Lục lập tức đẩy mở hông, vội vàng cúi đầu khom lưng để Hàn Tiêu Ly đuổi theo, "Cô gái, xin mời."

Bạn đang đọc truyện *Hồng Trần Như Nước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Edit: Thu Lệ

Tổng Tinh Thần bị Tô Thanh Triệt nửa ôm vào trong ngực, cả người lập tức cứng ngắc, không ngừng dùng một cái tay khác gỡ hông của anh. "Tình huống thế nào?"

Tô Thanh Triệt chớp ngay lấy cái tay đang làm loạn của cô, vẻ mặt hơi căng thẳng.

Chờ sau khi nắm bà vai cô đi đến bên cạnh xe, mở cửa ra đẩy cô lên. Lúc này mới chồm người qua tự mình cài dây an toàn cho cô, vừa cài vừa gỡ tay lên điều chỉnh nút cài trên cổ áo, nhẹ giọng mà kiên định nói: "Mục tiêu xuất hiện."

Lúc này Tổng Tinh Thần đã hoàn toàn cứng ngắc.

Tô Thanh Triệt cài dây an toàn xong, lúc này mới giương mắt nhìn cô một cái, thấy mặt cô sắc có chút tái nhợt, gỡ tay lên nắm chiếc cảm tình xảo của cô, khẽ lại gần. "Sợ?"

Tổng Tinh Thần chớp ngay lấy tay của anh, nhiệt độ lạnh như băng của bàn tay cô truyền qua, anh khẽ cau mày, nắm ngược lại tay cô vỗ vỗ trấn an. "Tôi đưa cô ra ngoài là hết chuyện."

Tổng Tinh Thần háng giọng, quay xura kiếng xuống nhìn thấy Hàn Tiêu Ly được Lục Quân đưa tới, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nói: "Một chút tôi cũng không muốn ở lại đây."

Tô Thanh Triệt nghe tiếng bước chân, liền buông lỏng tay của cô ra, tiện tay đóng cửa xe lại, để Hàn Tiêu Ly ngồi ở phía sau, trao đổi một ánh mắt với Lục Quân mà ai nhìn cũng không thể hiểu mới lái xe đi ra cổng.

Trước cổng có một chiếc xe mui trần Ferrari đang đứng, màu sắc đỏ tươi, khoa trương lại điểm lẹ.

Trên xe, người đàn ông đang ngồi trên cửa xe ngậm lấy điều thuốc cười nhìn Tô Thanh Triệt lái qua, hai xe vừa muốn thoáng qua nhau, Tô Thanh Triệt liền giảm thắng xe ngừng lại.

"Sao tôi không nghe ai nói anh Tô có người yêu nhỉ?" Anh ta cúi người xuống liếc mắt nhìn vào bên trong qua cửa sổ mở rộng của Tô Thanh Triệt, nhìn thấy Tổng Tinh Thần khẽ sùng sốt một chút, cợt nhả huýt sáo. "Trông rất phù hợp đấy."

Tô Thanh Triệt hí hí mắt, tay cầm lái giống như lơ đãng nhưng cũng thật sự ấn lên chiếc còi xe vang lên tiếng chói tai ngắn ngủi.

Anh hơi không vui liếc người đàn ông này một cái, ánh mắt càng lạnh lẽo. "Đại ca của cậu không nói với cậu những lời có thể nói và những lời không thể nói sao?"

Thấy Tô Thanh Triệt nghiêm túc, người đàn ông trẻ tuổi mới cười hí hí mắt nói xin lỗi, "Vây xin lỗi, đại ca của tôi thật đúng là không nói với tôi anh Tô là người trọng tình cảm. Làm chuyện đi này của chúng tôi không được gì, anh Tô quá nghiêm túc rồi."

Tô Thanh Triệt liếc anh ta một cái, giọng nói không được tốt. "Bây giờ biết vẫn còn kịp."

Người đàn ông trẻ tuổi giờ mới hiểu được Tô Thanh Triệt đã nổi giận, lập tức không dám nói giỡn, chỉ là ánh mắt kia trước sau vẫn nhìn chăm chăm lên

người Tổng Tình Thần. Chốc lát mới nói: "VẬY Anh Tô đi chưa, đại ca của chúng tôi sắp tới rồi."

Tô Thanh Triệt nghiêng đầu liếc nhìn Tổng Tình Thần, ánh mắt thâm trầm lại mang theo chút tình cảm, Tổng Tình Thần còn chưa học thấu, Tô Thanh Triệt đã nhìn về phía ngoài cửa sổ. "Người phụ d/đ"l,q"đ nữ của tôi ảm ỉ đòi về, lần sau sẽ dẫn đến gặp đại ca cậu. Bên này tôi còn để lại một người, chờ đưa cô ấy về tôi sẽ quay trở lại ngay không chậm trễ đâu."

Tô Thanh Triệt nói như vậy, người đàn ông trẻ tuổi dĩ nhiên không có quyền can thiệp, lập tức đưa tay nghiêng người qua vỗ vỗ trước mũi xe của Tô Thanh Triệt, phun ra một luồng khói thuốc, chậm rãi nói: "Anh Tô đi thông thả, không vội."

Tô Thanh Triệt nhìn anh ta một cái, không thèm đáp lại nửa câu, trực tiếp đạp chân ga vượt qua, lúc vượt qua còn xoay tay lái một cái.

Tổng Tình Thần chỉ cảm thấy sườn xe chấn động, cô giật mình nhìn qua thì thấy Tô Thanh Triệt đang nghiêng mặt, toàn thân nháy máy nhất tán ra khí lạnh. Anh nghiêng đầu liếc nhìn người đàn ông trẻ tuổi trong kính chiếu hậu một cái, lúc này mới đánh tay lái rẽ qua đường nhỏ đi ra ngoài.

Tổng Tình Thần quay đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy trên sườn của chiếc xe Ferrari xinh đẹp kia đã bị móp méo một đường rõ ràng.

"Xin lỗi, tôi không muốn kéo cô vào chuyện này." Sau khi lái đi một đoạn khá xa, anh giờ tay vuốt vuốt án đường hơi bất đắc dĩ. "Tôi đưa cô trở về trước, lát nữa sẽ phái thêm cảnh sát phối hợp bảo vệ cô, cho đến khi nhiệm vụ kết thúc."

Trong lòng Tổng Tình Thần vẫn còn có chút sợ hãi, vừa nghe anh nói như vậy, càng phát run. "Tôi cũng gặp nguy hiểm?"

Tô Thanh Triệt dừng một chút, lúc này mới xoay đầu lại nhìn cô, trên mặt rõ rệt cuộc có nụ cười. "Cô không phải nguy hiểm, bạn gái của tôi mới nguy hiểm." Rất không đúng dịp, vừa rồi anh chỉ có thể thừa nhận thân phận của cô.

Tổng Tình Thần thoáng cái đã hiểu rõ, cô kéo dây an toàn trước ngực một hồi lâu, mới cắn răng nghiêng lợi nói điều kiện. "Không chỉ như vậy, tôi còn muốn phí tổn thất tình thần!"

Tô Thanh Triệt nhú mày, rất dứt khoát từ chối. "Cô nghĩ hay nhì."

Tổng Tình Thần: "....." Do dự một chút cũng không được sao????

Cho đến khi xuống xe rồi Hàn Tiêu Ly vẫn còn mơ mơ màng màng nhìn chiếc Maybach xinh đẹp nhanh chóng rời đi, xoa tay Tổng Tình Thần hơi có chút kỳ lạ. "Mình không ngờ lần đầu tiên mình ngồi Maybach lại. ... Dưới tình huống kỳ lạ này."

Sắc mặt Tổng Tình Thần vẫn không được tốt, cô thở dài, vội giải hành lý cho Tiêu Ly. "Cậu mau đến chỗ Tô Khiêm Thành đi."

Hàn Tiêu Ly nhảy mất mấy cái, "Tại sao?"

Tổng Tình Thần nhìn bốn phía một chút, lúc này mới kéo Tiêu Ly lại. "Cậu không phát hiện có chút phiền phức sao?"

Hàn Tiêu Ly vẫn luôn ở trạng thái bên ngoài có chút không xác định hỏi: "Nhưng không phải cậu nói bọn họ đang diễn tập sao?"

"Diễn tập?" Cô lặp lại một lần nữa, cuối cùng cũng nhớ tới đây chỉ là cái cớ mà hôm qua cô lấy để cho Tiêu Ly nằm yên ổn.

Cô lặng yên một chút, lúc này mới có chút bất đắc dĩ nhìn Hàn Tiêu Ly nói: "Cậu từng thấy diễn tập nào lại có tiết tấu chậm như thật vậy không?"

Hàn Tiêu Ly gật đầu một cái rồi lại lắc đầu, rất thành thật trả lời: "Mình chưa từng nhìn thấy diễn tập bao giờ."

Tổng Tình Thần: ".....", mau đóng gói đưa đi, mắt không thấy, tâm không phiền. Chậm trễ thêm chút nữa cô thật sự muốn bóp chết Hàn Tiêu Ly.

Tạm thời xảy ra tình huống, dĩ nhiên là phải báo cáo lên cấp trên điều chỉnh kế hoạch.

Tô Thanh Triệt nhận được điện thoại của Lục Quân nói người bên kia yêu cầu đổi chỗ bàn bạc thì không bất ngờ chút nào.

Đây là công xưởng bỏ hoang đã lâu, tường cũ ngói nát hoang vắng gần như trộn lẫn vào cả một vùng hư vô sau lưng nó.

Anh ngừng xe, từ trong cốp sau lấy cây súng lục ra giắt sau hông, lúc này mới liên lạc với Lục Quân đang ở gần đây chờ tụ họp cùng anh.

Bàn bạc với Tô Thanh Triệt chính là người đàn ông trẻ tuổi vừa rồi gặp Tô Tình Thần tên Chim Ưng và Phi Phàm là hai cánh tay đắc lực của đại ca bọn họ.

Nhiệm vụ lần này của Tô Thanh Triệt chính là thay thế nhóm người Cô Lang đã bị cảnh sát giam lỏng đi bàn bạc với bang tội phạm buôn lậu súng ống đạn dược này, cùng lúc một lưới bắt hết ông trùm phía sau.

Nhóm người buôn lậu này hoạt động mạnh ở biên giới thậm chí là trong nước, ngoại trừ súng ống đạn dược còn có một lượng ma túy rất lớn, sức ảnh hưởng vô cùng ác liệt.

Vì Tô Thanh Triệt phù hợp với điều kiện người liên hệ nhất nên nên đã sẵn sàng hiến dâng tính mạng, tạm thời cắt cử nhiệm vụ.

Trong đêm anh gặp Tổng Tình Thần ở nông trại vui vẻ, chính là đi bắt nhóm người Cô Lang phối hợp với hành động của cảnh sát.

Chim Ưng đang đợi ở tại cửa ra vào, thấy hai người bọn họ từ từ đi tới, nhíu mày, "Anh Tô, thật đúng giờ nha, không lẫn lộn cùng chị dâu à?"

Tô Thanh Triệt cau mày, đôi con ngươi càng lộ vẻ lạnh lùng. "Ồ lập trường buôn bán, tôi thật sự không thích nghe tên tuổi của bạn gái tôi từ miệng người đàn ông khác."

Chim Ưng sững sốt một chút, ngay sau đó vênh môi cười đến vô cùng lưu manh. "Xin mời, Phi Phàm đang chờ bên trong."

Tô Thanh Triệt đi theo Chim Ưng qua mười kho hàng bỏ hoang mới thấy được người.

Người đàn ông được gọi là Phi Phàm đang bắt chân trên bàn cúi người hít đất, nghe động tĩnh liền quay đầu ra nhìn, toàn thân đều cho người ta cảm giác chính là âm trầm và máu lạnh.

Sắc mặt của anh ta hơi tái nhợt còn có vẻ màu da rất là kỳ lạ, trong tròng mắt hơi có tia máu, lúc nhìn thấy người đi tới mơ hồ còn có chút ánh sáng khát máu.

Tô Thanh Triệt chậm rãi đi tới, thấy người đó thật sự là Phi Phàm, kéo cái ghế bên cạnh qua ngồi xuống.

Trong nháy mắt anh vừa ngồi xuống, Phi Phàm đang chống đất lập tức đứng dậy, anh ta hơi nghiêng đầu nhìn kỹ anh trong chốc lát, lúc này mới chậm rãi cười cười. "Anh Tô, chậm trễ rồi."

Tô Thanh Triệt cup mắt vỗ vỗ tay phui phui bụi bị dính trên tay áo, giọng nói nguội lạnh lại nhạt nhẽo. "Chỉ có hai người các cậu?"

Phi Phàm rót cho anh ly nước, vừa cười theo nói: "Đại ca có chuyện tạm thời không tới được, cũng không phải đã nói trước với anh Tô rồi sao."

Tô Thanh Triệt khẽ nhếch nhếch khóe môi, nhận lấy ly trà anh ta đưa tới nhấp một ngụm, lúc này mới giương mắt nhìn sang. "Hẹn ở chỗ này là do không tin tưởng các người hay là không tin tôi?"

Chim Ưng vẫn đứng bên cạnh Lục Quân cau mày, khẽ cất cao giọng nói: "Anh Tô, lời này của anh làm tổn thương cảm tình quá."

Tô Thanh Triệt lại thông thả ung dung uống một hớp trà, lúc này mới không chút để ý nói: "Các cậu còn chưa xứng nói chuyện tình cảm với tôi, để cho đại ca các cậu tới nói."

Yên tĩnh trong phút chốc, gió từ bên ngoài thổi vào qua cửa sổ bể tan tành, lung lay sắp đổ tạo nên tiếng động kéo kệt kệt kệt.

Không biết là người nào động trước, trong nháy mắt bốn người liền một chọi một.

Tô Thanh Triệt ra quyền vừa nhanh chóng vừa lại mãnh liệt, trực tiếp phủ trước mặt Phi Phàm. Tiếng xé gió vù vù của quyền cước, cho dù là thân kinh bách chiến như Phi Phàm cũng tuyệt đối không dám coi thường một phần.

Chim Ưng vừa thấy hai người đánh nhau, lập tức xông về phía trước. Tuy nói Tham mưu trưởng Lục có chút cả lợ phất d/đ'l;q'd phơ, nhưng tư cách quân sự cũng tuyệt đối vượt qua thử thách, hơn nữa còn am hiểu tâm lý chiến đấu.

Trong nháy mắt Chim Ưng hành động, anh cũng lập tức ngăn cản anh ta. Một con dao trực tiếp bổ tới sau gáy Chim Ưng, trước đó Chim Ưng đã đánh giá thấp một tay sai thoát nhìn trắng noãn này nên hiện tại đã ăn thiệt thòi lớn.

Chợt lách người một cái, tuy Lục Quân không bổ tới tay anh ta nhưng cũng rơi trúng vai của anh ta.

Anh ta xoay người lại quét nhanh qua, mới vừa ra chiêu, Lục Quân đã lui về sau một bước tránh thoát, nhanh chóng rút cây gậy gỗ bên cạnh bỏ tới!

Ánh mắt Tô Thanh Triệt liếc chiêu này của Lục Quân, khẽ nhếch khóe môi cười. Bên này anh cũng dốc hết sức khiến cho Phi Phàm không thể đứng lên được.

Đánh xong một trận, Tô Thanh Triệt không bị thương chút nào, ngược lại Phi Phàm khớp xương khắp nơi nhìn như chỉ là vết thương nhỏ nhẹ nhưng thật ra nhiều cú bị Tô Thanh Triệt làm tổn thương đến xương cốt.

Tô Thanh Triệt chống góc bàn nhảy lên một cái, áp chế Phi Phàm trên mặt đất, đè chặt cổ anh xuống sát mặt đất, vừa nhanh chóng rút súng từ sau lưng ra, kéo chốt bảo hiểm bóp cò súng trực tiếp dí vào huyệt thái dương của anh ta.

Lúc này, Phi Phàm mới thấy rõ ánh mắt của Tô Thanh Triệt, trong đôi mắt kia cũng không cảm xúc có dư thừa, bình d/đ;l;q'd tĩnh thậm chí có chút nhạt nhẽo lạnh lùng. Một vẻ không giận mà uy, biểu tình nắm chắc phần thắng cũng không mãnh liệt nhưng lại có tình chân thật như vậy để cho người ta cảm nhận được, cũng —— hơi bị run rẩy.

Chương 20

Edit: Thu Lệ

Tô Thanh Triệt thấy Phi Phàm vẫn còn đang đánh giá mình, hống sủng chống đỡ trên huyết thái dương của anh ta lại hung hăng dí vào. "Đến đây là kết thúc." Dứt lời, lúc này mới chậm rãi dời hống sủng đi, liếc nhìn Chim Ưng đang bị Lục Quân áp chế dưới đất ở bên kia, lạnh lùng ngoắc ngoắc khóe môi.

"Từ trước đến giờ tôi không làm ăn với kẻ không có thành ý, mày trở về nói với đại ca của tụi mày bảo anh ta đến tìm tao." Dứt lời, khẩu súng xoay trở về sau thắt lưng, đầu cũng không quay lại một cái mà đi thẳng ra ngoài.

Đang lúc này, Phi Phàm thông thả đứng dậy, xoa xoa khóe môi dính máu, lúc này mới lạnh lùng nói: "Đại ca thật sự có chuyện không tới được, anh bị cảnh sát theo dõi."

Tô Thanh Triệt dĩ nhiên sẽ không bắt ngờ khi biết kết quả này, nhưng ở trước mặt Phi Phàm phải làm ra dáng vẻ như không biết gì, sắc mặt lập tức càng tỏ ra lạnh lùng.

Anh cúi đầu vén tay áo lên giống như không chút để ý, lời nói ra khỏi miệng lại lạnh lùng vô tình khiến Phi Phàm cũng run lên một cái.

Anh nói: "Đã có ai nói cho mày biết, tao cũng là nhân vật lợi hại chưa. Chọc tao, mày làm theo phải chết không noi chôn thân."

Phi Phàm nín nín môi, cuối cùng quanh co nói xin lỗi: "Xin lỗi, là chúng tôi suy tính không được chu đáo."

Tô Thanh Triệt hừ lạnh một tiếng, cất bước đi.

Trong khoảnh khắc anh đi ngang qua, Chim Ưng lập tức giơ tay lên ngăn anh lại, "Hi vọng Anh Tô nghiêm túc suy nghĩ một chút, nếu như vẫn muốn cuộc làm ăn này thì ngày mai sẽ đến hội quán."

Tô Thanh Triệt híp mắt nhìn anh ta, chỉ nghe anh ta tiếp tục nói: "Thuận tiện đưa chị dâu đến chơi cho vui."

Tổng Tinh Thần ra cửa mua thức ăn nhanh trở lại, đã nhìn một bóng dáng thon dài không xem là xa lạ đang đứng trước cửa.

Nghe tiếng bước chân, Tô Thanh Triệt xoay người lại, thấy cô ăn mặc tùy ý xách theo hai hộp thức ăn nhanh hai mắt có chút sâu, "Cô đã về rồi."

Tổng Tinh Thần sùng sốt một chút, ngay sau đó gạt đầu một cái, trả lời theo bản năng: "Đúng vậy, tôi đã trở về."

Có lẽ là hiếm khi gặp cô gái này cũng có lúc ngốc nghếch đáng yêu như vậy nên Tô Thanh Triệt vênh khóe môi, đi qua vài bước nhận lấy đồ cô đang xách trong tay. "Mở cửa."

Tổng Tinh Thần cau mày, nhìn com tói của mình bị anh giành lấy, tâm trạng vẫn còn ngu ngơ. "Sao anh lại ở đây?"

"Tổ chức cần tôi." Tô Thanh Triệt hất cằm lên, ý bảo cô mở cửa trước rồi hãy nói.

Tổng Tinh Thần nghe tiếng hoạt động của thang máy, biết đây hoàn toàn không phải là nơi để nói chuyện, cau mày cảnh cáo trừng mắt liếc anh một cái, lúc này mới lòng không phục sờ túi quần lấy chìa khóa.

Vừa sờ túi quần cô vừa sùng sốt.

Ồ, hình như không mang theo chìa khóa.....

Tô Thanh Triệt thấy cô nhìn chằm chằm cửa thật lâu cũng không nhúc nhích, đại khái đã đoán được tình huống như thế nào, anh khẽ thờ dài một hơi, hơi bất đắc dĩ nhìn bốn phía một chút. "Cô sang gõ cửa nhà bên cạnh đi."

Khi Tô Thanh Triệt từ ban công nhà bên cạnh leo qua giúp cô mở cửa, đứng ở cửa mắt lạnh liếc cô, Tổng Tinh Thần cảm thấy thế giới này thật huyền ảo.

Cô nói cảm ơn với bác gái nhà bên cạnh, lúc này mới xách theo hộp com đã sắp nguội vào phòng.

Tô Thanh Triệt cũng tùy ý, vòng quanh nhà cô quay một vòng, lúc này mới tự nhiên ngồi xuống ghế sofa – pha của cô. Mới vừa ngồi xuống, sắc mặt của anh đã có chút không đúng lắm.

Tổng Tinh Thần nhìn theo hướng anh ngồi trên ghế sofa, đánh mặt đầy anh qua một bên. "Đừng dè dặt, ngày mai phải gửi đi đây."

Trong nháy mắt, sắc mặt Tô Thanh Triệt trầm xuống, anh đứng lên lấy gói đồ bị chôn dưới gối ôm lộ một góc ra, khi nhìn thấy rõ là vật gì gương mặt tuần tú lập tức tối sầm. "Cô Tổng, sản phẩm nhà cô đều do cô xử lý tùy ý như vậy?"

Tổng Tinh Thần thấy sắc mặt đoàn trưởng Tô không được tốt, khóe mắt đuôi mày đều nở nụ cười, rất là vui sướng gật đầu một cái. "Ngại quá nha, nó xúc phạm đến đoàn trưởng Tô rồi."

Giọng nói kia, đừng nói là áy náy khây không mà chính là tràn đầy khiêu khích.

Tô Thanh Triệt tiện tay ném vật đó xuống sàn nhà một cái, sắc mặt xanh mét. "Không sao, tôi tin tưởng Cô Tổng không phải có ý."

Tổng Tinh Thần ngậm một miếng cơm đáp lại: "Được rồi, đoàn trưởng anh suy nghĩ sâu quá rồi đấy, tôi thật sự không phải có ý, nếu như tôi sớm biết hôm nay anh tới, ta nhất định sẽ để tất cả anh em chị em của bọn đều ra hoan nghênh anh."

Hai tay tùy ý buông lỏng trên đầu gối của Đoàn trưởng đột nhiên nắm chặt, nổi gân xanh, nhưng trên mặt vẫn không biến sắc, thậm chí nghe lời này xong hơi cứng rắn đáp lại: "Không cần khách khí, dù sao về sau chúng ta sẽ thường xuyên gặp mặt."

Tổng Tinh Thần vốn dĩ còn đang đắc ý hả hê lập tức bị nghẹn một chút, cô cầm hộp cơm nghiêng đầu nhìn anh, "Đoàn trưởng Tô, tin dữ này là có ý gì?"

Đoàn trưởng Tô rất là bình tĩnh ung dung hỏi cô: "Cô Tổng, quốc gia có chuyện cần, cô làm đảng viên, có phải nên phối hợp và hy sinh vô điều kiện không?"

Phối hợp? Hy sinh vô điều kiện

Trò đùa này càng chơi càng lớn rồi nha!!!!

Tô Thanh Triệt nhú mày, trước khi Tổng Tinh Thần hoàn toàn hóa đá bổ sung thêm "Bây giờ bắt đầu chính thức sử dụng thân phận che giấu của cô, phục tùng và phối hợp với hành động của tôi, d/đ;l;q"d cũng toàn quyền nghe theo sự chỉ huy và chỉ thị của tôi. Đây là nghĩa vụ và trách nhiệm của cô Tổng, xin hỏi cô còn có vấn đề gì không?"

Tổng Tinh Thần cảm thấy món sườn xào chua ngọt mà cô thích ăn nhất cũng không cứu vớt được cô, về mặt cô khiếp sợ nhìn Tô Thanh Triệt vẫn đang thánh thoi, cắn răng nghiêng lợi nói: "Bảo cáo, tôi rất có vấn đề."

Tô Thanh Triệt tán đồng gật đầu một cái, "Ừ, cái này tôi hiểu biết rõ, nhưng tôi sẽ không ghét bỏ hoặc là kỳ thị đồng đội."

Tổng Tinh Thần: "....." Thật là muốn đánh người!!!

Cô nói có vấn đề cũng không phải là cô có vấn đề, à không đúng..... Cô là có vấn đề, nhưng cô chỉ bày tỏ nghi ngờ với chỉ thị này nha!

Chờ Tổng Tinh Thần giải quyết xong bữa ăn nhạt như nước ốc, cô mới ngồi ngay ngắn, nghe theo đang gọi nhân dân cần và đoàn trưởng Tô biến thái phổ biến yêu cầu.

Tô Thanh Triệt do dự một chút, sau khi giải thích sơ qua sự việc, mới cực kỳ nghiêm túc và hơi đáng tiếc nói: "Tôi cũng rất tiếc phải dây dưa không rõ với cô như vậy....."

Nhìn một chút xem, đây là lời nói của lãnh đạo khi làm công tác tư tưởng cho đồng chí sao!!!

"Chỉ có điều..." Anh dừng một chút, nghiêm mặt nói: "Tổng Tinh Thần, tôi cũng cần sự trợ giúp của cô."

Thái độ cường ngạnh của Tổng Tinh Thần rốt cuộc cũng mềm xuống khi anh dịu dàng nói "Tổng Tinh Thần, tôi cũng cần sự trợ giúp của cô".

Cô giờ tay lên vuốt vuốt ấn đường, hơi không tình nguyện, "Nếu như đổi một người khác, chẳng hạn như thiên nhiên không ô nhiễm Tham Mưu Trường Lục cũng tốt hơn anh."

Biết là cô đang nói một đường nghĩ một nẻo, Tô Thanh Triệt khẽ rủ mắt xuống, chốc lát mới nghiêm túc nhìn cô chăm chăm, gần từng chữ: "Cô yên tâm, tôi sẽ bảo vệ cô. Sẽ không để cô lún sâu vào nguy hiểm, cho dù xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, tôi cũng bằng lòng mạng đổi mạng."

Tổng Tinh Thần mới vừa lắc lư mấy suy nghĩ rốt cuộc đều sụp đổ toàn bộ.

Thật ra thì Tô Thanh Triệt cho người ta cảm giác cũng không là cường thế, cho dù khi toàn thân anh mặc quân trang bén nhọn bức người ra lệnh cũng sẽ không có dáng vẻ nhu hòa đưa ra lời cam d/đ;l;q"d kết làm cho lòng người cam tình nguyện quyết một lòng theo đến cùng như bây giờ.

Đúng vậy, vì lời nói này của anh dù trước mặt có bao nhiêu nguy hiểm đi nữa thì Tổng Tinh Thần cũng đều có thể làm việc nghĩa không được chùn bước.

Loại cảm giác tín nhiệm không thể giải thích này, cũng không phải do bộ quân trang cho cô, mà là vốn đã ăn sâu bén rễ.

Giống như hôm đó, đêm khuya trầm trầm, cô nhìn anh đứng ở đó không nhúc nhích, trước khi đi xoay đầu lại nhìn cô một cái.

Thật ra thì cũng không phải khắc rất sâu, cũng không phải rất động lòng người, chỉ là cái nhìn kiên định đó và truyền đạt tin tức cho cô để cô cẩn thận, khiến cô cảm thấy người đàn ông này thật quá dễ dàng đánh hạ phòng tuyến của phụ nữ.

Chỉ dựa vào anh có bằng lòng hay không, có muốn hay không mà thôi.

Cho nên, cô chỉ do dự lúc đầu sau đó liền gạt đầu. "Không phải tôi nể mặt anh đâu đấy, mà bởi vì tôi là đảng viên, tôi vào đảng, là đảng cần tôi!"

Dù thế nào thì Tô Thanh Triệt vẫn hơi cảm kích, vốn dĩ Tổng Tinh Thần không liên quan đến chuyện này, nếu như không phải bắt đắc dĩ thì anh nhất định sẽ không kéo cô vào chuyện này. Đối phương là người hung ác cỡ nào, người khác không biết nhưng anh hiểu rất rõ, nói gì mà không để cho cô gặp nguy hiểm, thật ra khoảnh khắc khi cô gạt đầu thì cô đã dần thân vào nguy hiểm rồi.

Tổng Tinh Thần thấy anh không nói lời phản bác nào, đưa chân đá đá anh, "Lấy remote ti vi giúp tôi."

Tô Thanh Triệt lấy lại tinh thần, nhìn thấy remote ti vi đang ở ngay trước mặt cô, khóe môi giật giật, quả quyết lựa chọn khoanh tay đứng nhìn. "Bản thân cô không có tay à?"

"Hừ." Tổng Tinh Thần cau mày lườm anh, "Sao con người anh lại không biết điều như vậy hả, quên mất tôi vừa giúp anh một chuyện lớn rồi sao."

Tô Thanh Triệt nhú mày, rất nghiêm túc hỏi ngược lại: "Không phải mới vừa rồi cô nói không phải do cô nể mặt tôi mà bởi vì cô vào đảng, đảng cần cô nên cô mới đứng ra à?"

Tổng Tinh Thần bị Tô Thanh Triệt dùng lời của mình bịt miệng, lập tức bực mình.

Hừ hừ, không chơi "đảng cần nhân dân" mà bị ức hiếp như vậy!

Trên Alibaba không ngừng vang lên tiếng thông báo, Tô Thanh Triệt nhìn cô một cái, nhớ tới trò đùa của mình trước khi kết thúc huấn luyện quân sự không khỏi nhú mày, "Không đổi máy tính mới?"

Tổng Tinh Thần lạnh lùng liếc anh một cái, suy nghĩ hoàn toàn không nhìn anh. "Đoàn trưởng Tô, sao anh không mau đi đi, ở đây không chưa nổi vị Phật lớn như anh đâu."

Tô Thanh Triệt khẽ cười một tiếng, thấy cô nhìn sang, lúc này mới cường điệu nói: "Cô Tổng, có lẽ cô quên mất thân phận hiện giờ của cô rồi, cô là..." Anh dừng một chút, khóe môi nở nụ cười ranh mãnh. "Bạn gái sống chung với Tô Thanh Triệt tôi."

Tổng Tinh Thần "Bộp" một tiếng, trực tiếp ấn nhầm vào phím gửi đoạn văn vẫn chưa đánh xong đi.

Cô cắn răng nghiêng lợi xoay người lại, giọng nói nghiêm túc lại lẫm liệt, "Phiên đoàn trưởng Tô gọi điện thoại cho thủ trưởng của anh giúp tôi, tôi cần trò chuyện với anh ta để hiểu sâu về nhau, hiểu rõ toàn bộ nội dung nhiệm vụ!"

Giọng nói của Đoàn trưởng Tô khàn khàn, rất là cố ý trêu chọc Tổng cô nương đã nổi giận, "Xin lỗi, tôi không nhớ số."

Anh ta không nhớ số của thủ trưởng?

Tổng Tinh Thần tức giận ngược lại cười, "Vậy sao anh có thể nhớ một chuỗi trình tự để hack máy vi tính của tôi?"

Đoàn trưởng Tô rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, hơi nghi ngờ hỏi ngược lại: "Hack máy tính của cô cần phải phức tạp như vậy sao?"

Lần này, Tổng Tinh Thần thật sự giận dữ rồi, cô hít vào một hơi thật sâu, lúc này mới rất nghiêm túc chống nạnh trừng d/đ"l;q"d mắt căm tức nhìn về mặt vẫn bình tĩnh thong dong của đoàn trưởng Tô, hung dữ nói: "Anh có biết hiện giờ tôi thật sự muốn dùng tất cả lời thô tục mà tôi học được từ nhỏ đến lớn để chửi anh một lần không?"

Đoàn trưởng Tô vẫn kiêu ngạo, lạnh nhạt, mặt không đổi sắc gạt đầu một cái, "Tôi có thể hiểu cho tâm trạng của cô, nhưng cũng không ủng hộ cô thực hành."

Tổng Tinh Thần: "....."

Cuối cùng Tổng Tinh Thần cũng phát điên.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Trần Như Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Edit: Thu Lệ

Về chuyện đoàn trưởng Tô muốn ngủ lại, hai bên đều giằng co không xong.

Kết quả cuối cùng là đoàn trưởng Tô ngủ trên ghế sofa ở phòng khách, Tống Tinh Thần chiếm đoạt phòng ngủ chính.

Nhưng đoàn trưởng Tô cũng không phải là một người theo quy tắc, anh tắm rửa xong, mặc áo ngủ tình thú của đàn ông do cô bồi bàn Tống tài trợ, liền vui vẻ tự nhiên đi tới phòng ngủ của cô bồi bàn Tống.

Cô bồi bàn Tống Tinh Thần đang khí thế ngất trời giả bộ hịu dằng động lòng người lập tức trợn tròn mắt.

Bộ áo ngủ tình thú của đàn ông trên người Đoàn trưởng Tô—— thật sự rất tình thú, trên phần ngực được thiết kế theo kiểu thoát sợi, là từng sợi dây nhỏ kết nối lấy mặt vải, anh đứng im thì còn được, vừa động một cái là như ẩn như hiện.

Hơn nữa vì "Cởi rất có tình thú", cả chiếc áo ngủ chỉ được kết nối với nhau bằng những sợi dây nhỏ, nếu như sơ ý đụng một chút thì đoàn trưởng Tô sẽ gặp phải kết quả lộ cánh xuân ra ngoài.

Đoàn trưởng Tô được huấn luyện lâu dài trong quân đội, dĩ nhiên đã luyện thành dáng người đẹp để khiến người ta thèm thuồng, tỷ lệ này, cơ bụng gầy gò này, quả thật còn đẹp hơn nam người mẫu mà Tống Tinh Thần dùng để quảng cáo trên Taobao.

Cô yên lặng nuốt nước miếng, nghiêng đầu sang chỗ khác xác nhận người mua đơn đặt hàng thì mới phản ứng được mình không nên có phản ứng này. Lập tức ném con chuột trong tay một cái, kéo ghế đùng đùng vang dội.

Điều bộ trần đầy, chỉ có điều cô vừa xoay người đã nhìn thấy đoàn trưởng Tô đang ngồi trên mép giường của cô, cặp mắt xuống nhìn sợi dây nhỏ kia thì không khỏi cảm thấy sắc đẹp thay com của Tô Thanh Triệt thật rất —— mất hồn.

Cô háng giọng, nhúm mày, cố gắng tạo nên dáng vẻ "Tôi rất nghiêm túc, kẻ nào nói giỡn kẻ đó chính là kẻ ngốc~", "Đoàn trưởng Tô không có chuyện gì thì ngủ đi."

..... Ừm, lời nói ra khỏi miệng lại không bực bội mấy.

Lúc này, Đoàn trưởng Tô mới dời tầm mắt khỏi sợi dây nhỏ đó, chuyển qua sắc mặt hơi đỏ của cô bồi bàn. "Phòng khách không có cửa khóa."

Đồng chí bồi bàn vẫn dùng trí thông minh lanh lợi linh hoạt để quảng cáo rùm beng cho cửa hàng của mình hiển nhiên chưa từng đối mặt với một đề tài có tính chất nhạy nhot như vậy, rất là nghi ngờ. "Cái gì?"

Tô Thanh Triệt cúi đầu lướt nhanh bản thân mình một cái, rất là thuần lương nói: "Đêm hôm khuya khất tôi lại ăn mặc như vậy, rất không được bảo đảm an toàn."

Tống Tinh Thần: "....."

Tống Tinh Thần cảm thấy sau khi gặp gỡ Tô Thanh Triệt, tần số cô cạ lời nhiều hơn trước kia rất nhiều.

Trầm mặc chốc lát, vì bảo vệ giường lớn của mình, Tống Tinh Thần rút kinh nghiệm xương máu, cuối cùng rất là gian nan đưa ra đề nghị: "Vậy chúng ta thay đổi, anh mặc áo ngủ của tôi?"

Lúc này cạ lời biến thành đoàn trưởng Tô, chiến thuật của kẻ địch xuất thần nhập hóa hơn nữa hoàn toàn không ra bài như lẽ thường, vừa đến đối kháng chính diện thì cho anh một cái trở tay không kịp.

Tống Tinh Thần thấy hòa nhau một ván, dĩ nhiên vẫn phải không ngừng cố gắng.

Suy nghĩ một chút, cô nhú lông mày, rất là khô não nhìn anh, "Bằng không tôi lại hy sinh thêm chút nữa, lấy “Khóa trình tiết”(*) cho đoàn trưởng Tô sử dụng nhé?"

Khoá trình tiết?????

(*)Khóa trình tiết (đại trình tiết, quần trình tiết) là thiết bị để giữ gìn trình tiết của người dùng. Khóa trình tiết được thiết kế để ngăn không cho người mặc thủ dâm hoặc quan hệ tình dục, đảm bảo họ không bị hiệp dâm hoặc không thể ngoại tình. Nguyên gốc chỉ thiết kế cho nữ nhưng đến giai đoạn cách mạng tình dục (1960-1980), các mẫu cho nam xuất hiện để đáp ứng nhu cầu BDSM. Xem ảnh minh họa bên dưới!

Lúc này, sắc mặt của Đoàn trưởng Tô đều đen cả rồi, anh đứng dậy, tuy rằng nhìn Tống Tinh Thần với khoảng cách cả một cái giường lớn, thế nhưng khi

thể vẫn không giảm chút nào.

Đối diện giường lớn là cửa sổ đang mở rộng, rèm cửa sổ đột nhiên bị con gió thổi vào khiến nó phồng lên. Làm cho ánh trăng vốn dĩ bị rèm cửa sổ che khuất bên ngoài rọi vào, khiến cả phòng toát lên ánh sáng ấm áp nhàn nhạt.

Nhìn thẳng vào mắt như vậy khiến Tống Tinh Thần hơi trở lại cảm giác lúc còn huấn luyện quân sự trong quân đội, anh vẫn là một quân nhân cao lớn tuấn tú, cô là một trong số đông đảo sinh viên ngược nhìn người đàn ông như thần này.

Rất lâu sau đó, Tống Tinh Thần nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy Tô Thanh Triệt ăn mặc bình thường, ngồi tựa vào trước cửa sổ hai mắt lạnh lùng khắc hẳn với dáng vẻ lúc anh mặc quân trang.

Tô Thanh Triệt làm bất cứ việc gì cũng có dáng vẻ tự phụ, lúc mặc quân trang thì hoàn toàn khí phách và uy nghiêm, loại khí thế bức người đó bất cứ ai cũng không thể bắt kịp.

Lúc không mặc quân trang thì hai mắt anh lạnh nhạt và không đua chen cũng sẽ khiến cho bạn sai lầm, cho rằng người đàn ông này ôn hòa vô hại. Nhưng hết lần này đến lần khác, cho dù anh không mặc quân trang nhưng chỉ cần sa sầm mặt hay nhìn bạn chăm chăm, cũng sẽ khiến cho bạn có cảm giác vô cùng bức bách.

Ví dụ như hiện giờ..... Quần áo xốc xếch, ăn mặc mỏng manh lại thêm áo ngủ tình thú như ẩn như hiện. Chỉ dựa vào đôi mắt tối tăm thâm thúy, cái gì cũng không làm, chỉ là nhìn cô thôi cũng đã làm cho cô hơi khó thở.

Quan trọng là, tuy rằng người đàn ông này là quân nhân, nhưng anh đáng chết cũng không chịu đặt một nhọc phục vụ vì nhân nhân lên hàng đầu. A, không đúng, nói chính xác hơn đây là đang xây dựng trước mặt cô.

Vì vậy, chẳng qua là bị đoàn trưởng Tô sử dụng ánh mắt nhìn chăm chăm thôi mà Tống Tinh Thần đã bức bối bắt đầu rút lui rồi.

Dĩ nhiên, nếu như bạn cảm thấy cô ấy sẽ đầu hàng vô điều kiện vậy thì bạn đã sai lầm rồi. Nói thế nào thì trước khi gặp Tô Thanh Triệt, Tống Tinh Thần cũng là một bá chủ phách lối không ai bì được.

Lập tức lấy điện thoại di động lên, mở chức năng chụp ảnh.

Cô vừa mới hành động, đoàn trưởng Tô liền nhận thấy không khí có gì đó không đúng.

Chỉ có điều Tống Tinh Thần cũng không ngu ngốc đến nỗi sẽ khiêu chiến trực tiếp với quyền uy của Tô Thanh Triệt, ngược lại dùng giọng điệu bàn bạc bắt đầu nói điều kiện. "Nếu như anh không để ý tới nay sẽ ngủ cùng giường với tôi, thì tôi có thể chia cho anh một nửa giường."

Tô Thanh Triệt gật đầu một cái, dĩ nhiên là đoán được phía sau cô còn có chiêu khác. Rất là gọn gàng linh hoạt, "Điều kiện."

"Để cho tôi chụp mấy tấm hình, tôi đang cần người mẫu, tôi bảo đảm tuyệt đối không chụp mặt."

Đoàn trưởng Tô: "....." Mặc dù không có gì, nhưng đoàn trưởng Tô vẫn không khỏi có chút muốn bóp chết cô bởi bàn không có mắt nhìn này.

Anh dứt khoát chiếm đoạt một bên giường nhắm mắt nghỉ ngơi, Tống Tinh Thần nhìn ra ý đồ của anh, con người đảo một vòng, vội vàng chỉnh chế độ im lặng, vừa vội vàng chụp mấy tấm vừa ngăn lại nói: "Không cho phép nằm lên giường của tôi."

Tô Thanh Triệt đang giữ chân chốt nhử mồi, bày tỏ hiếu kỳ và vô cùng quan tâm việc chiếm giường cô sẽ có hậu quả nghiêm trọng gì. "Nếu không thì sao?"

Tống Tinh Thần mắt cũng không nháy tiếp tục chụp thêm mấy tấm nữa, nhưng trên mặt lại giả bộ dáng vẻ kiên trì thà chết không theo. "Hậu quả nghiêm trọng của việc anh lên giường của tôi cũng tương đương với nằm cùng tôi! Nhưng tôi là hoàng hoa d'đ;ł;q;d khuê nữ, từ trước đến nay ngay cả tay đàn ông cũng chưa từng nắm, anh nằm cùng tôi thì không phải chịu trách nhiệm với tôi sao?"

Tô Thanh Triệt tự nhiên nhìn thấy cô mờ ám, không nhanh không chậm dùng chân che nửa cánh xuân lộ ra ngoài lại, lúc này mới thông thả ung dung trả lời vấn đề của cô. "Vậy chúng ta dứt khoát cùng nằm trên giường, tôi chịu trách nhiệm."

Tống Tinh Thần: "....." Bàn về trình độ da mặt dày, Tống Tinh Thần rõ ràng không phải một cấp độ với đoàn trưởng Tô.

Đoàn trưởng Tô thấy cô cứng đơ tại chỗ, rất dứt khoát trực tiếp chiếm đoạt giường lớn của cô, "Tôi rất dân chủ, nếu cô muốn kiểm nghiệm xem người chịu trách nhiệm này cứng hay mềm, vẫn có thể đi lên."

Cô nương Tống vốn dĩ thà làm ngọc vỡ, đang định trực tiếp đập cái ghế qua lập tức dao động.

Hắc! Đã từng gặp khiêu khích nhưng chưa từng gặp khiêu khích mở mắt nói mò như vậy.

Tống Tinh Thần lấy kinh nghiệm và từng trải phục vụ một năm của chủ cửa hàng tình thú Taobao của mình ra thề, cô đã từng thấy hệ thống thiết bị tốt đẹp hơn số năm đoàn trưởng Tô làm lính nhiều!

Cô khinh thường hừ một tiếng, đặt điện thoại di động xuống bên cạnh máy tính, xắn tay áo tức giận dùng ngón tay, vén chăn mỏng lên, nhìn vóc người

chất lượng tốt của đoàn trưởng Tô —— yên lặng nuốt một ngụm nước bọt.

"Nhò!"

Tô Thanh Triệt lười biếng gác tay sau ót, liếc xéis cô, hơi có chút lười biếng. "Có muốn tự mình tới đo không?"

Tổng Tinh Thần bị câu nói rất không trình tiết này của Tô Thanh Triệt kích thích tai hồng nóng mặt, "Tôi không có hứng thú đo đạc về thiết bị phản cứng, cái này không chỉ đã kích thích tích cực mà còn ảnh hưởng đến đoàn chính tam quan(*) của tôi nữa."

(*): Thế Giới Quan, nhân sinh quan, giá trị quan

Đoàn trưởng Tô cảm thấy vào lúc này mà nói đến đề tài này cũng hơi quái lạ, vì vậy anh biết nghe lời phải dòi đề tài. "Cô mà cũng biết đoàn chính tam quan? Vậy cô nói cho tôi biết định nghĩa của đoàn chính là như thế nào đi?"

Đầu óc Tổng Tinh Thần xoay chuyển chậm chạp, thiếu chút nữa không đuổi theo kịp suy nghĩ của anh. "Tam quan của tôi không đoàn chính chỗ nào hả?"

Đoàn trưởng Tô rất kinh ngạc lễ thẳng khí hùng của cô, "Cô đoàn chính tam quan vậy tại sao lại bỏ qua một công việc tốt như giảng viên để buôn bán mấy thứ đồ này?"

"Buôn bán mấy thứ này?" Tổng Tinh Thần nâng cao giọng nói, hiển nhiên là không phục, "Anh kỳ thị tính chất công việc?"

Đoàn trưởng Tô mím mím môi, kéo kéo áo ngủ hờ hang khắp nơi trên người. "Ta chỉ không hiểu cấu tạo và tư duy logic trong đầu óc của cô."

Không được hiểu, Tổng Tinh Thần phát điên, cô hừ lạnh một tiếng, hai tay ôm ngực, từ trên cao nhìn xuống đoàn trưởng Tô đang nằm trên giường, mặc dù không hề làm gì cả cũng rất là mê người. "Vậy thì tôi nói cho anh biết, chẳng qua tôi chỉ tìm được d/đ;l;q"d một cách thức sinh sống mà tôi cảm thấy thích hợp và thích thú trong xã hội mà thôi. Cái gì gọi là niềm vui trong khuê phòng(*), anh có biết không hả đoàn trưởng Tô? A, có lẽ phụ nữ ngực lớn nhỏ có mấy cup anh cũng không biết."

(*): Đề cập đến những điều thú vị giữa chồng và vợ trong đêm tân hôn

Nói xong những lời này, Tổng Tinh Thần mới cảm thấy dễ chịu, từ trên cao nhìn xuống rất có lực. Liếc xéo một người hoàn toàn là lấy ánh mắt xảo trá ức hiếp toàn thẳng nha, đúng không!

Chỉ có điều đoàn trưởng Tô hoàn toàn không tán thành cảm giác ưu việt của Tổng Tinh Thần. Anh liếc mắt quan sát ngực của Tổng Tinh Thần, lạnh lạnh nói: "A."

Mẹ nó, chú nhện được nhưng chị thì không thể nhện nha.

"Tôi rõ ràng là cup C." Cô lật bàn.

Đoàn trưởng Tô bình tĩnh hờ hững liếc Tổng Tinh Thần đang cực kỳ tức giận, rất là bất đắc dĩ buông tay nói: "Xin lỗi, tôi chỉ biết cup A thôi."

Đột ngột bị rút ngắn hai cup, sau khi hít một hơi thật dài, Tổng Tinh Thần vẫn có thể rất bình tĩnh thân nhiên cười. Dưới ánh mắt hơi khó hiểu của Tô Thanh Triệt, Tổng Tinh Thần hết sức d.đ;l;q"d nói rõ ràng từng câu từng chữ: "Tôi cup A xứng với đoàn trưởng Tô vị đã chết còn cứng miệng, vẫn tương đối thích hợp chứ? Tuy rằng tôi chỗ thiếu hụt thiết bị, nhưng cũng không ảnh hưởng đến sử dụng. Nhưng đoàn trưởng Tô à, anh cũng có chút khó khăn."

Bạn đang đọc truyện *Hồng Trần Như Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Edit: Thu Lệ

Cuối cùng tình hình chiến đấu đã rõ ràng, Tổng Tinh Thần bị "Bạn trai sống chung" đuổi phải chạy tới ngủ trên ghế sofa.

Lúc Tổng Tinh Thần ôm gối vui trên ghế sa lon vẫn chưa hết hận, từ lúc cô và Tô Thanh Triệt xem mắt lần đầu tiên, dựa vào hòa nhẫn kim tinh của mình thì cô đã biết đối tượng hẹn hò này là một vách đá đánh không vỡ, quả nhiên, anh tiến hành rất thẳng thắn.

Nhưng thật ra Tô Thanh Triệt ngủ chốc lát đã thức dậy, bắt đầu tiến hành phân công nhiệm vụ với cấp trên và đồng đội, cộng thêm nhân lực tiến hành bảo vệ Tổng Tinh Thần.

Hội nghị mở ra được chốc lát, Tô Thanh Triệt kiểm giữ ý kiến phản đối với đề xuất người bảo vệ chuyên trách.

Đồng chí Lục Quân bị phản công bảo vệ yên lặng sử dụng ánh mắt khiển trách đoàn trưởng Tô hơi cậy quyền thiên vị, tham muốn giữ lấy quá mạnh mẽ rồi phải không?

Dĩ nhiên, Tham mưu trưởng Lục này ngoại trừ về mặt quân sự đầu óc có thể đánh đồng cùng với công nghệ cao, còn những phương diện khác thì có thể so với cỏ cây côn trùng hoặc sinh vật đơn bào, ý kiến phản kháng nho nhỏ này tuyệt đối có thể là sơ sót.

Tô Thanh Triệt trầm tư chốc lát, mới lên tiếng: "Động tĩnh lần này của bọn họ rất lớn, đã bị bút dây động rừng nên đề phòng cẩn thận khắp nơi, thậm chí ngay cả quyết định thời gian giao dịch và địa điểm lần trước cũng có thay đổi." Dừng một chút, hai mắt sắc bén của anh hơi trầm xuống, "Gọi Tổng Tinh Thần không phải tình cờ, mà là vì có nhiều lợi thế, bọn họ cũng không tin tưởng tôi."

Tất nhiên mọi người đều hiểu đạo lý này, cho nên nói nếu như một khi bị lưu manh phát hiện ra động cơ hoặc lộ ra một chút dấu vết thì người nguy hiểm nhất sẽ là Tổng Tinh Thần.

Cô sẽ bị kèm hai bên để làm con tin.

Tô Thanh Triệt trầm tư chốc lát, mới lên tiếng, "Để tôi ở bên cạnh bảo vệ đi, dù sao lúc thi hành nhiệm vụ cô ấy đều sẽ ở cùng tôi, tôi nhất định sẽ đưa việc bảo vệ cô ấy lên hàng đầu."

Vì vậy, Tham mưu trưởng Lục vốn dĩ đã khinh bỉ đoàn trưởng Tô bây giờ lại càng khinh bỉ hơn, nhìn xem..... Đây là lấy việc công làm việc tư, thật là quá lộ liễu.

Dường như cấp trên và lãnh đạo có cuộc thảo luận nhỏ, chốc lát mới ra quyết định: "Vậy thì quyết định như thế, lấy hoàn thành nhiệm vụ làm điều kiện tiên quyết, bên cạnh đó cũng phải ưu tiên bảo vệ cô Tổng Tinh Thần được an toàn."

Kế hoạch tóm gọn này đã xếp đặt thật lâu, không thể thất bại trong gang tấc, một khi để phần tử phạm pháp chạy trốn ra nước ngoài, thì thi hành lòng bất lằn nữa là việc hết sức khó khăn.

Tô Thanh Triệt tạm thời đảm nhiệm chỉ huy nhóm, cấp trên sẽ sai một đội đột kích ưu tú phối hợp thi hành nhiệm vụ. Mà ngày mai, chính là lần đầu tiên hai bên chính thức gặp mặt nhau.

Anh tắt máy vi tính, mở cửa nhìn ra ngoài phòng khách.

Tổng Tinh Thần đã ngủ rồi, trong phòng khách tối thui, chỉ nghe thấy tiếng hô hấp đều đều giữa không gian yên tĩnh.

Anh tiện tay tắt đèn bên trong phòng, lại đứng ở cửa một lúc lâu, đôi mắt ẩn trong bóng đêm nhìn thẳng về phía ghế sofa lon lon như có điều suy nghĩ.

Ngày hôm sau thức dậy, chuyện đầu tiên mà Tổng Tinh Thần làm đó là đi vào phòng ngủ đánh thức mộng đẹp đoàn trưởng Tô, đợi cô mở cửa ra với khí thế to lớn nhìn thấy đoàn trưởng Tô đang đưa lưng về phía cô để trần thân trên hít đất thì lại sững sốt một chút. "Anh đang làm gì thế?"

Đoàn trưởng Tô bị cắt ngang nên lập tức đứng dậy. Anh lau mồ hôi trên trán, giọng nói lạnh nhạt nói: "Giúp cô kiểm tra độ kiên cố của sàn nhà."

"..... Anh thật đúng là khách khí." Cô cười lạnh một tiếng, mưu kế bị hở cũng rất sáng khoái trực tiếp đi rửa mặt.

Gần tới trưa, đoàn trưởng Tô nhàn nhã ra khỏi thư phòng, đẩy cửa phòng ngủ ra một khe hở, "Buổi trưa ăn gì?"

Tối hôm qua trong lòng lúc cuồng quýt, Tổng Tinh Thần đã chụp đoàn trưởng Tô mấy chục tấm hình, đang chọn lựa chuẩn bị đưa lên Taobao, đột nhiên bị đoàn trưởng Tô hỏi như vậy sợ hết hồn, một tay run rẩy trực tiếp tắt trang web đã sắp biên tập xong.

Cô bồi bàn nỗ lực càn cù sừng sờ nhìn biểu thị các ô hình để trống, luống cuống tay chân trực tiếp tắt đi, lúc này mới xoay người trừng mắt về phía đầu sở gây chuyện sau lưng. "Mẹ nó! Com trưa tự giải quyết, ok?"

Chắc chắn, con tức thật không nhỏ.

Đoàn trưởng Tô tự thấy không có gì vui, khề nhượng mị, ngược lại nhếch khóe môi, như cười như không liếc cô một cái. "Chính cô nói đấy nhé!"

Cô bồi bàn đang trong cơn giận dữ tức giận muốn nắm tay, nghe vậy càng thêm hung ác trừng qua. "Ít nói nhảm, đi ra ngoài, đóng cửa lại!"

Đoàn trưởng Tô bị ra lệnh nghiêng đầu, nụ cười như có như không rốt cuộc trở nên ý vị sâu xa, sau đó rất biết nghe lời đóng cửa lại ra ngoài mua thức ăn.

Vâng, đúng vậy, bạn không nhìn lầm đâu, đoàn trưởng Tô ra ngoài mua thức ăn.

Tổng Tinh Thần nghe tiếng đóng cửa, chân trần chạy đến xác nhận, xác định anh đã đi rồi lúc này mới nhanh chóng trở về phòng khóa lại tiếp tục sự nghiệp vĩ đại mới vừa rồi!

Không sai, cô quyết định dùng thân thể của Tô Thanh Triệt để làm người mẫu, đưa món áo ngủ tình thú vừa tới tới hôm qua lên trưng bày!

Sau khi cô thuận lợi trưng bày thành công, lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm, vui vẻ tự nhiên đi đun nước nấu mì gói để giải quyết bữa trưa.

Tô Thanh Triệt cũng trở về vào lúc đó, thấy cô bung bát mì gói ngồi xếp bằng trên ghế sofa vừa xem ti vi vừa cắn xúc xích thì hơi có thâm ý nhử mày, xách một túi đầy thức ăn đi vào phòng bếp.

Phòng bếp của Tổng Tinh Thần—— nghèo rớt mòng tơi.

Chỉ có điều cũng may trước khi ra khỏi cửa, đoàn trưởng Tô đã khảo sát rồi nên chỉ mua những thứ cần mua, vì thế bây giờ ra tay vẫn rất thuận tiện.

Nhưng Tổng Tinh Thần cũng không bình tĩnh, nhìn điệu bộ này là muốn ép cô cướp đoạt tiết tấu giành ăn hả!

Cô bung bát mì lên từ từ đi tới cửa phòng bếp, nhìn người đàn ông có thân hình cao lớn đang đeo chiếc tạp thỏ trắng chỉ để trang trí đã lâu thuần thực rửa rau xúc thức ăn thì thiếu d/đ;l;q;d chút nữa rớt hai tròng mắt ra ngoài, "Anh anh anh..... Còn có thể nấu ăn?"

Tô Thanh Triệt xoay người nhìn cô một cái, ánh mắt đó giống như đang nhìn người ngu ngốc, "Không phải cô đã từng ném rồi sao?"

À đúng rồi.

Lúc huấn luyện dã ngoại, chính anh đã làm ra một bữa cơm tập thể đầy mỹ vị, mùi vị đó khiến bây giờ Tổng Tinh Thần nhớ lại cũng có chút xúc động muốn ăn.

Nghĩ như vậy, Tổng Tinh Thần vốn dĩ đang ăn rất vui sướng đột nhiên cũng không muốn ăn mì gói nữa.

Mà người đàn ông đó giống như biết cô đang suy nghĩ gì, từ từ thả nhẹ giọng nói, "Tôi dự định trưa nay sẽ làm một phần thịt bò bít tết tiêu đen. Đáng tiếc hôm nay đi chợ không thấy ông chủ trước kia, nên miếng thịt này cũng không tươi bằng ông ấy bán."

Anh nói xong, dường như cố ý lại giống như lơ đãng lấy miếng thịt bít tết non béo trong túi nhựa bên cạnh ra từ trước mặt Tổng Tinh Thần thoáng một cái đã rơi vào tay đầu bếp Tô.

Anh thông thả ung dung rửa sạch, ngón tay thon dài rất là cẩn thận bóc ra, khiến Tổng Tinh Thần dần dần có cảm giác tê dại không nói nên lời.

Có lẽ nhận thấy con mồi đã mắc câu rồi, anh cười khẽ một tiếng, vừa thông thả ung dung xả lại một lần nước nữa rồi đặt miếng thịt lên thớt.

Tổng Tinh Thần không biến sắc nuốt ngum nước bọt, tưởng tượng thấy mùi vị ngon miệng của món thịt bò bít tết tiêu đen này, bỗng cảm thấy bát mì gói trong tay không khơi dậy con thèm ăn của cô nữa.

"Để món này có mùi vị thuần túy, tôi còn cố ý chuẩn bị nước sốt đặc biệt nữa. Trước tiên cho dầu vào....." Giọng nói của anh rất nhẹ nhàng, giống như là gió xuân hiu hiu, anh càng muốn gọi lên con thèm ăn của bà thì giọng điệu của anh càng dịu dàng khiến cho đầu quả tim của bạn cũng trở nên mềm mại.

Nhưng cố tình, giọng nói này hơi từ tính, trầm thấp, lại có một cảm giác quyến rũ và không làm bộ làm tịch chút nào.

Trước đây, Tổng Tinh Thần hoàn toàn không có cách nào liên tưởng hai chữ quyến rũ này với đoàn trưởng Tô.

Tô Thanh Triệt vẫn luôn khiến người ta cảm thấy lạnh lùng xa cách, tự phụ lại nghiêm túc, bạn hoàn toàn không có cách nào kháng cự lại hơi thở mạnh mẽ của anh, mà bình thường khí thế của anh lúc nào cũng oai phong, kiên cường làm cho bạn không thể nào liên tưởng đến hai chữ mềm mại này.

Cô cảm thấy, mình đã bị thôi miên rồi.

Nhưng hiển nhiên bên phía đoàn trưởng Tô vẫn chỉ vừa mới bắt đầu, trước tiên anh để lửa nhỏ rồi cho miếng thịt bò bít tết kia vào, chỉ nhìn thôi cũng đã làm người ta động lòng, dáng vẻ cầm cái xẻng cũng thật hài hòa khiến Tổng Tinh Thần có xúc động muốn khen một câu.

Ngoại hình và khí chất của người đàn ông này quả thực đạt tới trình độ cô không cách nào tưởng tượng, thật là —— mê chết người!

Nhưng nếu như bạn cho rằng Tổng Tinh Thần sẽ từ bỏ việc chống cự thì bạn đã sai lầm rồi, Tổng Tinh Thần nhìn đoàn trưởng Tô nấu ăn một hồi. Bị vạch thiếu chút nữa muốn chém giết chén cơm thì cô rất kiên định..... Không đúng, là rất gian nan bung bát mì gói rút lui đến phòng tuyến an toàn, chiếm đoạt ghế sa lon trong phòng khách là căn cứ địa phòng ngự.

Nhưng phòng khách và phòng bếp chỉ cách nhau có mấy bước, cô vẫn có thể nghe thấy tiếng “xèo xèo” của thịt cùng với giọng nói dịu dàng của người đàn ông đó. "Để thêm mười d/đ;l;q;d lát phút nữa, chỉnh lửa nhỏ, lại tiếp tục xối nước hạt tiêu đen cùng với nước sốt đặc biệt là có thể ra lò."

Tổng Tinh Thần đã hoàn toàn không nghe được TV đang nói gì nữa, bên tai cô chỉ có giọng nói đó, chớp mũi chỉ có thể nghe thấy mùi thơm từ phòng bếp bay tới, bụng đói kêu vang.

"Nước sốt đặc biệt cộng thêm dầu hào và nước cốt gà(*) quá đều..... OK, có thể ra lò rồi."

(*): Một loại gia vị

Tổng Tinh Thần cảm thấy bản thân mình có chút không chịu nổi, ý thức hành động và đầu óc chỉ huy đang đánh nhau dữ dội.

Tô Thanh Triệt từ từ xếp gọn bông cải xanh(súp lơ xanh) và mỳ Ý vừa luộc xong, lúc này mới nhếch khóe môi nhìn lướt ra ngoài.

Sau đó không bất ngờ chút nào khi nhìn thấy có một con chuột lớn đã ăn trong chén còn nhớ trong nồi đang đứng ở cửa nhìn anh chằm chằm—— đĩa bò bít tết tiêu đen mới ra rò trong tay anh không chớp mắt.

Anh hơi nghiêng nghiêng đầu, thấy cô dòm tầm mắt qua, hỏi: "Muốn ăn không?"

Tổng Tinh Thần bị phát hiện mặt lập tức đỏ tới mang tai, vội vàng nghiêng đầu sang chỗ khác, rất là cốt khí lớn tiếng trả lời: "Không ăn." Không biết giọng nói đó có phải chỉ đơn giản là động viên tinh thần cho mình hay không?

"Tôi có chuẩn bị phần cho cô đấy."

Giọng nói nhẹ nhàng lại làm cho tim của Tổng Tinh Thần đập thành thịch.

Không chơi đùa dễ kẻ địch như vậy nha!!!!

Khiến cô còn mặt mũi nào mà tồn tại nữa chứ!!!!

Biết cô không có gì để ăn còn tới dụ dỗ cô!!!!

Chiến thuật đánh vào tâm lý của đoàn trưởng anh thật quá tuyệt vời!!!!

Trong lúc Tổng Tinh Thần còn đang do dự, đoàn trưởng Tô đã bung mâm ra ngoài, anh thật sự đã chuẩn bị phần cho cô. Lúc cô xoay người đi ra ngoài, anh đã tăng thêm món ăn.

Cho nên, khi đoàn trưởng Tô không hề dùng vẻ mặt tiểu nhân đắc ý ôm cây đợi thỏ thì đồng chí Tổng Tinh Thần rất đáng xấu hổ mà dao động.

Cô nhìn nhìn bát mỳ gói đang dần nguội lạnh và đôi màu phai nhạt trong tay, lại nhìn thịt bò bít tết tiêu đen nóng hôi hổi dụ dỗ người khác bên kia một chút, hít hít lỗ mũi, cuối cùng vẫn đầu hàng.

"Điều kiện là gì?"

Đoàn trưởng Tô thông thả ung dung cắt một miếng thịt bò bít tết đưa vào trong miệng, rất không căng thẳng híp híp mắt, vẻ mặt mỹ mãn cảm động. Lúc này mới nói dưới ánh mắt hung ác của Tổng Tinh Thần: "Rửa chén đi, tôi không thích thu dọn tàn cuộc."

..... Cái này tuyệt đối không thành vấn đề!

Vì vậy Tổng Tinh Thần lập tức quả quyết vượt qua một chút xấu hổ kháng yếu ớt trong lòng, thỏa mãn tiến tới ăn bữa tiệc lớn.

Nếu như bạn cho rằng đoàn trưởng còn có chiêu gì phía sau thì bạn sai lầm rồi, trong bữa cơm trưa, d.đ;l;q;d đoàn trưởng đại nhân vẫn tiến hành dưới không khí yên tĩnh, dĩ nhiên, bạn phải bỏ qua một vị phản đồ đánh mất chủ quyền gia nhập phe địch thỉnh thoảng lại phát ra một tiếng than thở nịnh hót kia đi.

Đoàn trưởng Tô được khen đến khóe mắt đuôi mày đều là nụ cười thần nhiên, sau khi thấy ăn uống no đủ, lúc này mới rút khăn giấy ưu nhã lau miệng.

Tổng Tinh Thần vừa ăn một bữa tiệc lớn mà hơi có chút nương tay miệng ngán càng cảm thấy giống như được đoàn trưởng Tô dẫn vào phòng ăn cao cấp năm sao, không khỏi sinh lòng cảm khái: Nhìn người làm ra món ăn ngon miệng thật sự là rất hưởng thụ.

Liếc thấy cô nương Tổng công chính cương trực quăng ánh mắt cảm ơn và sùng bái tới, đồng chí đoàn trưởng Tô dường như nghĩ tới cái gì đó, đột nhiên hỏi: "Ăn ngon không?"

Tổng Tinh Thần híp mắt gật đầu một cái, nếu như không phải là còn có chút lương tri, thì cô đã trực tiếp sử dụng hành động vẫn chưa thỏa mãn liếm môi để diễn tả rồi.

Vâng..... Vì vậy, đoàn trưởng Tô rất là nhẹ nhàng nói: "Buổi tối sẽ lên đường, một bữa ăn cuối cùng coi như thỏa mãn đam mê ăn uống, ngộ nhờ không ăn được cái gì....." Anh không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn vẻ mặt Tổng Tinh Thần từ từ xanh mét, anh cười đến điên đảo chứng sinh.

Làm thế nào đây? Đột nhiên cô có chút —— tiêu hóa không tốt!

Bạn đang đọc truyện *Hồng Trần Như Nước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Edit: Thu Lệ

Tô Thanh Triệt nhận được điện thoại của Phi Phàm thì anh đang dẫn theo Tổng Tinh Thần chuẩn bị ra cửa.

Tổng Tinh Thần đang mang giày, bị anh đụng nhẹ một cái không đứng vững theo bản năng kéo tay áo của anh lại.

Tô Thanh Triệt quay đầu lại nhìn cô một cái, có chút nhú nhú mày, không chờ cô mở miệng nói chuyện đã trực tiếp vững vàng giữ chặt cổ tay để đỡ cô.

Tổng Tinh Thần sững sờ, nhìn về phía anh thì anh đã chuyển tầm mắt nhìn ra ngoài cửa.

Điện thoại nhanh chóng cúp máy, có lẽ cũng chưa tới ba mươi giây.

Tổng Tinh Thần mang giày xong, vỗ vỗ tay của anh, không cần cô nói gì anh đã tự nhiên buông lỏng tay ra, nhét chìa khóa cô để trên tủ giày vào túi xách cá nhân của cô, lúc này mới dẫn đầu đi ra ngoài trước.

Vì vậy, bà chủ nhỏ Tổng Tinh Thần không khỏi có một cảm giác mình mới là khách.

Chỉ có điều nói thật, cô không muốn ra khỏi nhà chút nào, một số hình mẫu áo tình thú của Tô Thanh Triệt vừa đưa lên, trong nháy mắt đã trở thành bạo loạn, quả nhiên hiệu ứng của mỹ nam thật là khổng lồ.

Nhưng cô lại không có cách nào giao hàng nha! Sau khi cô giải thích ít nhất cũng phải một tuần sau cô mới có thể giao hàng, thì mặc kệ những khách hàng trước đó khó dây dưa hay là không khó dây dưa đều thống nhất biểu hiện đáng về thông tình đạt lý, ngoan ngoãn hẹn lại ngày giao hàng.

Mặc dù đầu đầy vạch đen, nhưng nhìn doanh thu đầy bạc óng ánh, đồng chí bồi bàn Tổng rất gian thương lần nữa thỏa thuận giá tiền, ước chừng tăng lên gấp đôi, lúc này mới hài lòng ra khỏi cửa.

Đúng vào giờ cao điểm tan ca nên xe của Tô Thanh Triệt vẫn không di chuyển được, hiện giờ đang kẹt xe trên đường trung tâm thành phố.

Anh mở radio lên, chỉnh đến kênh âm nhạc, lại điều chỉnh âm thanh, lúc này mới nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái. "Nghe cái này nhé?"

Tổng Tinh Thần gật đầu một cái, "Lúc lái xe tôi cũng thích nghe kênh này."

Tô Thanh Triệt nhếch nhếch khóe môi gật đầu một cái, "Thích là được rồi."

Thích..... Là được rồi?

Tổng Tinh Thần lập tức cứng ngắc ở trên ghế, động cũng không được mà không động cũng không xong. Cái này chính là dấu hiệu tỏ ra đầu hàng yếu thế hả? Biết cô phải phối hợp vào sinh ra tử với anh cho nên lương tâm trời dậy, thay đổi thái độ với cô?

Giống như là đoán được cô đang suy nghĩ gì, Tô Thanh Triệt xoay đầu lại liếc nhìn cô một cái, nhẹ giọng mà kiên định nói: "Đừng suy nghĩ quá nhiều, bất kỳ khả năng nào cũng không phải mấy cái đang đi lanh quanh trong đầu cô đâu."

Tổng Tinh Thần sững sờ, "Làm sao anh biết tôi đang nghĩ gì?"

Tô Thanh Triệt lộ vẻ mặt hiểu rõ tất cả, "Bởi vì cô quá ngốc."

"....." Tổng Tinh Thần im lặng im lặng, trong phút chốc cô vô cùng kích động muốn dùng túi xách Chanel trên tay này đập anh ngất đi! Hít vào một hơi thật sâu, cô đè nén bất d/đ;l;q;d mẫn xuống đáy lòng, mắt lạnh liếc qua, hỏi ngược lại: "Một ngày anh không chê cười tôi thì cả người anh không được thoải mái có phải không?"

"Hình như là vậy....." Đoàn trưởng Tô như có điều suy nghĩ gật đầu một cái, rất thành thật thừa nhận.

Thế giới tốt đẹp như thế, Tinh Thần mày không cần táo bạo như vậy, nhin!

Dòng xe từ từ di chuyển về phía trước, bên trong xe chỉ có tiếng nhạc nhẹ nhàng, đồng chí bạn gái giận dỗi nghiêng đầu nhìn dòng xe chạy còn chậm hơn kiến bò ngoài cửa sổ.

Đồng chí bạn trai sáng khoái tinh thần có chút hăng hái nghiêng đầu nhìn cô bạn gái đang mím môi chịu đựng.

Không khí yên lặng như vậy chỉ được chốc lát, cuối cùng đồng chí Tổng cũng không nhịn được nữa, nhanh chóng cầm túi Chanel trong tay đập lên người Tô Thanh Triệt. "Bây giờ tôi có thể thay đổi người cộng tác không? Tôi cảm thấy đồng đội như heo sẽ vương chân của tôi."

Tô Thanh Triệt dễ dàng bắt được túi xách của cô, thuận tay ném ra ghế sau, lúc này mới bắt đầu tiến hành chủ đề thật sự của tối nay.

Ngón tay anh khoắc lên trên tay lái nhẹ nhàng gõ gõ, đôi con ngươi đen nhánh sáng rực lên như điểm nước sơn. Sau lưng anh chính là màu ráng chiều trên đường cao, những vòng sáng chọt lóe in rõ đường nét trên gò má anh, đẹp đến không nói nên lời.

Anh hỏi: "Tổng Tinh Thần, cô sợ không?"

Trong mắt Tổng Tinh Thần vẫn còn sót lại vẻ tức giận đùng đùng, phát sáng lên, nhìn vào trong mắt của Tô Thanh Triệt giống như những Tinh Thần trên bầu trời giờ phút này, không khỏi quẩn rữ.

Anh nhẹ nhàng cười cười, giọng nói càng tỏ ra mềm mại. "Tổng Tinh Thần, cô sợ không?"

Tổng Tinh Thần vừa khinh bỉ người đàn ông nói "Cô sợ không?" giống như đang nói "Ngày mai tôi mời cô đến Nhà Trắng chơi đùa" vậy, vừa nhắc nhở: "Theo kịch bản thì quan hệ của d,đ;l;q;d chúng ta là tình nhân đã ở bên nhau rất lâu, cho nên tôi cho phép trong lúc đang thi hành nhiệm vụ anh có thể gọi tôi là Tinh Thần."

Đoàn trưởng Tô mỉm cười một cái, biết nghe lời gọi: "Tinh Thần."

Vì vậy, cô nương nào đó vừa mới đề nghị xong đã bắt đầu hối hận. Hừ hừ, ai có thể nói cho cô biết tại sao giọng nói của người đàn ông này lại dễ nghe như vậy không, hai chữ "Tinh Thần" này vừa ra khỏi miệng anh, thật là mát hồn ngay lập tức.

Cô nhắm lại mắt, mới hẳn giọng một cái, rất bình tĩnh trả lời: "Sợ có thể ăn không?"

Xe phía trước từ từ di chuyển, Tô Thanh Triệt nắm tay lái từ từ đi theo, chỉ trầm mặc chốc lát, anh mới mới hạ thấp giọng nói thật: "Thật ra thì sợ cũng không sao....."

"Thật ra thì sợ cũng không sao....."

Tổng Tinh Thần đề nén nhắm mắt lại lần nữa, chốc lát sau mới xoay gương mặt lạnh lẽo rất sát phong cảnh nhìn sang, "Anh có thể đừng dùng giọng điệu này không....."

"Hả?" Tiếp tục trầm thấp quẩn rữ.

"Anh dùng giọng nói như vậy, tôi nghe xong..... Thật muốn vào nhà vệ sinh."

Đoàn trưởng Tô: "....." Thật hiếm khi đoàn trưởng Tô mới dịu dàng một lần, cô còn âm ỉ gì chứ?

Thật ra thì Tổng Tinh Thần chỉ cảm thấy giọng nói này quá dễ nghe, nếu nghe lâu thành nghiện mà không có thuốc giải thì phải làm thế nào. Vậy thì gay go hơn khi lái xe trên đường cao tốc từ sớm đến muộn mà không đi toilet một nào nhiều.

Sắc mặt Tô Thanh Triệt rất khó coi, anh quay đầu liếc nhìn Tổng Tinh Thần đang có gắng giảm bớt cảm giác tồn tại của mình xuống, lúc này mới cau mày nói hết một lần: "Tôi chỉ muốn d,đ;l;q;d nói....." Anh dừng một chút, ngón tay khoắc trên tay lái lại bắt đầu không nhanh không chậm gõ gõ.

Mới nói được một nửa, không biết vì sao anh lại nhíu mày dừng lại.

Tổng Tinh Thần chống tay lên cửa sổ nhìn anh một cái, lúc này mới thông thả ung dung móm móm cửa sổ thủy tinh, hơi híp mắt cười đến thoải mái, "Có gì muốn nhờ tôi thì cứ nói thẳng, bây giờ tôi có thể mặc kệ hiểm khích lúc trước mà cân nhắc."

Tô Thanh Triệt "ừ" nhẹ một tiếng như có như không.

Tổng Tinh Thần vẫn luôn chờ anh nói sừng sốt, ừ là có ý gì?

Bên trong xe đã khôi phục lại yên tĩnh, yên tĩnh này vẫn kéo dài mãi tới khi xe đến trước cửa hội quán.

Tô Thanh Triệt mới cười khẽ một tiếng, hỏi cô: "Xem mắt chính là cảm thấy vừa mắt, sau đó lấy kết hôn là điều kiện tiên quyết để lui tới đúng không?"

Tổng Tinh Thần không rõ chân tướng nhìn anh một cái, thấy vẻ mặt anh rất nghiêm túc, liền gật đầu, "Hình như là vậy."

"Ừ." Tô Thanh Triệt nhẹ nhàng lên tiếng, lại không nói.

Tổng Tinh Thần càng ngày càng cảm thấy không giải thích được, trước khi làm nhiệm vụ Tô Thanh Triệt đều suy nghĩ phức tạp, nói một câu cũng mang hàm xúc căng thẳng như vậy?

Mãi cho đến bãi đậu xe của hội quán, Tô Thanh Triệt vừa còi dây an toàn vừa nói: "Tôi thấy cô rất vừa mắt."

Tổng Tinh Thần: "....." Cho nên rốt cuộc là anh muốn nói cái gì?

Nhận ra cô hơi có ý muốn phát sinh xung đột bạo lực, đoàn trưởng Tô xoay người rất nghiêm túc lặp lại: "Nếu đã như vậy thì chúng ta hãy hẹn hò đi."

Giống như sét đánh ngang tai, đánh Tổng Tinh Thần trong sòng ngoài khét.

Cô rút tay đang còi dây an toàn về, ngồi ngay ngắn lại tỏ vẻ khiêm tốn tiếp nhận giáo dục nói: "Anh yên tâm, tôi nhất định sẽ rất nghiêm túc phối hợp với nhiệm vụ của anh."

Động tác đang chuẩn bị mở cửa xuống xe của Tô Thanh Triệt dừng lại một chút, đôi mắt sắc bén trầm trầm nhìn cô một cái, nhưng vẫn không nói gì cả, trực tiếp đẩy cửa ra bước xuống xe.

Lục Quần đã đợi ở bãi đậu xe cùng với mấy người hợp tác khác, nhìn thấy Tô Thanh Triệt xuống xe, lúc này mới đi tới. "Chị đâu đâu?"

Tâm trạng của Tô Thanh Triệt không được tốt lắm, nghe vậy cũng chỉ hờ hững, hơi nghiêng đầu ý bảo cô còn ở trong xe, sau đó nhét chìa khóa vào túi sau rồi đi thẳng về phía trước cũng không quay đầu lại.

Chỉ còn lại Lục Quần và mấy người hợp tác nhìn nhau, dĩ nhiên Tổng Tinh Thần vừa mới bước xuống xe đã bị gặng hỏi.

Lục Quần: "Chị đâu, đại ca bị sao vậy?"

Tổng Tinh Thần vén vén tóc, thấy Lục Quần nhìn mình chăm chăm lúc này mới phản ứng được đại ca trong miệng anh nói là Tô Thanh Triệt, mà cái danh chị dâu đó là đang gọi mình.

Trong lòng cô thầm quýnh, liếc mắt nhìn Tham Muu Trưởng Lục một cái, cũng rất cao ngạo hất cằm lên, "Sao tôi biết anh ta thế nào chứ."

Lục Quần sững sốt, "Nhưng mới vừa rồi chỉ có cô và đại ca ở chung với nhau mà."

Tổng Tinh Thần thiếu lễ độ liếc mắt, rất nghiêm túc hỏi ngược lại: "Tôi với đại ca của anh ở chung với nhau thì phải biết anh ta thế nào à? Vậy tôi có cần phải nhận xét tù lạnh sẽ làm lạnh không?"

Bạn đang đọc truyện *Hồng Trần Như Nước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Editor: An Trà

Đêm tối là thời điểm tốt nhất đối với nơi này.

Khi Tổng Tinh Thần vừa bước vào đây thì đã cảm thấy như vậy.

Ở đây rất yên tĩnh, trang trí rất sang trọng đẳng cấp, ngay cả ghế salon ở đại sảnh cũng làm từ da thật, nhìn lướt qua cũng biết giá trị không hề thấp.

Trước đây Tổng Tinh Thần đã đến đây một lần, là bởi vì Hàn Tiêu Ly muốn tổ chức tiệc sinh nhật ở đây, nơi này tụ tập rất đông thần tượng. Tổng Tinh Thần bị lôi kéo đến để xem một ngôi sao thần tượng chỉ xuất hiện trên tivi, vẫn còn cảm thấy sốc một chút.

Dĩ nhiên, đó cũng là lần duy nhất cô có thể nhìn Tô Khiêm Thành ở khoảng cách gần như vậy, ừ thì.... cũng theo kịp Trình An An.

Suy nghĩ một chút, cô có chút quen cửa quen nẻo đi theo Lục Quần vào trong, trái lại không thấy được Tô Thanh Triệt ở phía trước.

Phòng vip cao cấp của hội quán được đặt tại lầu năm, đúng lúc thang máy đang đi lên, Tổng Tinh Thần đứng chờ, nhàm chán lướt nhìn xung quanh, vô tình nhìn thấy một phòng đối diện thang máy, cửa mở ra một góc thật to.

Một cô gái đang ngồi ở trên ghế salon, vệ sĩ riêng đứng đầy bên cạnh.

Cô cau mày, hơi nghiêng người nhìn vào, thấy được trước mặt cô gái đang ngồi là một cô gái đang bị ép quỳ trên mặt đất, mặt dính chặt xuống đất.

Mà trên bàn và mặt của cô gái cũng dính đầy máu.

Cả người cô run một cái, lúc đang định kéo Lục Quần đi qua đó, hình như cô gái kia đã nhận ra ánh mắt bên này, lạnh lùng liếc qua một cái, ánh mắt đó,

làm cho người khác muốn đóng băng.

Cô bị sững sốt một lúc, ngay cả có người đến gần bên cạnh cũng không phát hiện.

Bên này Tô Thanh Triệt nhìn theo ánh mắt của cô, hơi nhú mồm, giờ tay lên che mắt cô lại. "Ngoan, đừng nhìn." Lúc đang nói, một tay còn lại tự nhiên đặt lên vai của cô trượt xuống nắm chặt lấy tay cô.

Tổng Tinh Thần được anh nhẹ nhàng nắm lấy tay thì bình tĩnh lại rất nhiều, gật đầu một cái.

Lúc này Tô Thanh Triệt mới buông tay ra, thấy ánh mắt lạnh lợi của cô đã thả lỏng, anh đặt tay lên vai cô hơi kéo cô vào trong ngực, xoay người bước đi.

Ở trong suy nghĩ của Tổng Tinh Thần, việc này phải để cho Tô Thanh Triệt hành động nhất định là rất khó giải quyết, hơn nữa sau này diện mạo sẽ mang lại nhiều rắc rối.

Nhưng sau khi cô nhìn thấy cái người gọi là ông chủ này, rốt cuộc cô mới tin, quả nhiên về bên ngoài chính là thứ gạt người nhất.

Người đàn ông ngồi đối diện khoảng chừng ba mươi tuổi, rất trẻ tuổi. Trên người không có mang hơi thở chém giết một chút nào, cho người ta cảm giác gần gũi bình dị, như con gió mùa xuân, hơn nữa bộ dạng rất tuấn tú.

Trong lúc Tổng Tinh Thần đánh giá người đàn ông này, anh ta cũng đánh giá hai người bọn họ.

Tô Thanh Triệt đã xem tài liệu trước, đối với người đàn ông có danh hiệu là Poseidon này đã rõ như lòng bàn tay, thấy ánh mắt đối phương nhìn Tổng Tinh Thần quá lâu, anh hơi nhú mồm.

Hai tay khoác lên ghế, nhìn lướt qua giống như là ôm Tổng Tinh Thần vào trong ngực. Anh hơi cúi người, nhỏ giọng nói: "Nhìn người đàn ông khác lâu như vậy, xem tôi như không tồn tại?"

Mặc dù giọng nói của anh rất kín đáo, nhưng lại chắc chắn rằng những người xung quanh đều nghe thấy, cũng không giống như cố ý nói.

Tiếng nói vừa dừng, Poseidon cũng dời ánh mắt đi, nhìn Tô Thanh Triệt khẽ mỉm cười, "Anh Tô, rất vui được gặp anh." Lúc nói chuyện, hần đưa tay ra.

Tô Thanh Triệt lười biếng liếc mắt nhìn bàn tay hần đưa ra, không định bắt tay, chỉ là đưa mắt lên nhìn hần ta, rất khinh thường nhếch môi. "Hôm nay tôi không đến đây để phát triển tình cảm với cậu, có thể làm hay không cho tôi một câu trả lời, đừng lãng phí thời gian."

Đây là lần đầu tiên Tổng Tinh Thần nhìn thấy bộ dáng lưu manh của Tô Thanh Triệt, mặt anh hơi lạnh, đôi mắt thâm thúy khác thường, dường như sâu bên trong có toát ra ánh lửa, sâu không lường được.

Poseidon nghe vậy cũng không tức giận, chỉ là nghiêng đầu liếc nhìn Phi Phàm và Chim Ưng đứng bên cạnh, trầm giọng khiển trách: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Chim Ưng đang chú ý quan sát Tổng Tinh Thần, nghe vậy thì nói: "Là chúng em tiếp đãi không chu đáo."

Tô Thanh Triệt cười lạnh một tiếng, nhìn sang Tổng Tinh Thần, tay ở trên ghế đặt lên vai Tổng Tinh Thần. "Đi thôi, được dịp rảnh đi chọn xe với em."

Chưa kịp đứng lên, thì nghe tiếng người đàn ông đang ngồi ngăn lại: "Đội đã."

Lúc anh ta nói, ở cửa vang lên một tiếng động nhỏ, giọng nói của một cô gái vang lên, sau đó cánh cửa mở ra.

Tổng Tinh Thần đưa mắt nhìn qua, thấy một cô gái đang đi trên giày cao gót thon thả đi đến, cô ấy chính là cô gái mà Tổng Tinh Thần đã thấy trong căn phòng lúc chờ thang máy.

Lúc cô ta nhìn Tổng Tinh Thần thì cũng nhận ra, hơi nhú mồm, cười nhẹ đi đến ngồi xuống bên cạnh Poseidon kéo tay hần.

Poseidon nhú mồm một cái, kéo mái tóc dài của cô ta đến chóp mũi ngửi nhẹ một cái. "Em đi đâu vậy?"

Cô gái không nói chuyện bật cười một cái, nghiêng đầu nhìn sang hướng Tô Thanh Triệt. "Anh ở đây bàn chuyện làm ăn à?"

Poseidon gật đầu một cái, lúc này mới buông cô gái trong ngực ra, nhìn về phía Tô Thanh Triệt, có chút áy náy gật đầu. "Đề to lòng thành ý, tôi đồng ý hạ giá thấp xuống hai phần."

Điều này cũng đúng là có thành ý, dù là Tổng Tinh Thần không biết bọn họ đang nói cái gì, nhưng cũng biết đơn hàng buôn bán lớn hạ xuống hai phần sẽ lời ít hơn bao nhiêu.

Tô Thanh Triệt nâng khóe miệng, ánh mắt nhìn về phía người phụ nữ mới vừa vào.

Đối với nhiệm vụ lần này, tất cả mọi thứ cần suy tính đã suy tính rồi, tất cả tài liệu tình báo cũng đã xét duyệt, chỉ duy nhất không có tài liệu chi tiết về người phụ nữ này.

Chỉ biết cô ta tên là Hồ Điệp, là người phụ nữ ở lâu nhất bên cạnh Poseidon.

Thấy Tô Thanh Triệt không lên tiếng, thái độ mơ hồ không rõ, trong nháy mắt không khí bị động lại.

Một lát sau, Poseidon chậm rãi đứng dậy nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay của người phụ nữ bên cạnh. "Nếu như anh Tô thích, cái này cũng là của anh."

Tiếng nói vừa dứt, sắc mặt người phụ nữ bên cạnh cứng đờ.

Từ đầu đến cuối Tổng Tinh Thần không nói chuyện, nghe được câu nói này như một dòng điện chạy qua người, gương mặt nhìn sang. "Anh xem tôi đã chết rồi sao."

Giọng nói vang lên đột ngột như vậy, không khí có chút kì lạ ở đây không khỏi có một loại ---- cảm giác vui mừng.

Sau khi Tổng Tinh Thần nói xong cũng cảm thấy sững sốt một chút, nhưng mà chỉ trong chốc lát cô nhanh chóng nhú mồm, nâng khóe miệng cười rất phách lối. "Vị tiền sinh này, là anh cảm thấy tôi không thỏa mãn được nhu cầu của anh ấy hay là cảm thấy nhu cầu của anh ấy quá lớn?"

Cả phòng yên tĩnh.

Người phụ nữ bị Poseidon cầm tay phản ứng kịp, che miệng nở nụ cười, bắt đầu giảng hòa. "Cô đừng hiểu lầm, Poseidon chỉ là nói đùa thôi."

"Nói đùa?" Tổng Tinh Thần mím môi, "Kỳ thị giới tính? Coi thường phụ nữ! Loại đùa giỡn này có thể nói ra trước mặt một người phụ nữ hay sao?"

Tô Thanh Triệt nghe vậy cười nhẹ một tiếng, gật đầu phụ họa một cái, bày tỏ hết sức đồng ý.

Sắc mặt Poseidon thay đổi một chút, sau đó mới thở phào nhẹ nhõm nói: "Cô hiểu lầm rồi, thời đại này nam nữ ngang hàng nhau, tôi cũng không có ý nghĩ kỳ thị giới tính..." Dừng một chút, hẳn ta có chút nghi ngờ hỏi: "Tại sao việc này lại trở thành kỳ thị giới tính?"

Ách...

Đại não Tổng Tinh Thần đông cứng lại, hình như cô hơi phản ứng quá khích? Lần đầu tiên gặp người xa lạ chỉ nên im lặng là được rồi, cô có chút ---- khoa trương?

Suy nghĩ xong, cô vén lại tóc, nở một nụ cười trên môi. "Anh tùy tiện ném người phụ nữ của anh sang bên này, chẳng lẽ không phải là như vậy sao?"

Cái loại so sánh này cũng rất chân thật, vô cùng sắc bén đó, làm sao phụ nữ có thể chịu nổi khi phải trở thành cái khăn lau tay!

Nhưng mà may là, người phụ nữ kia chỉ nhân nhợt lướt mắt nhìn Tổng Tinh Thần, giờ tay lên ra hiệu cho người phía sau đến rót nước.

Đề tài bị Tổng Tinh Thần chuyển hướng như vậy, vẫn còn chút hoang mang nên sau đó cũng không nói về đề tài cũ nữa, đột nhiên không lạnh không nhạt rút cuộc không khí cũng tốt hơn được một chút.

Tô Thanh Triệt tiện tay kéo cả vạt thấp xuống một chút, lúc này, trong không khí yên lặng mới cất tiếng nói: "Giảm xuống ba phần, chúng tôi sẽ hợp tác."

"Ba phần?" Chim Ưng đứng bên cạnh, có chút không dám tin nâng cao giọng. "Hai phần đã là mức giá thấp nhất của chúng tôi rồi."

Tô Thanh Triệt cau mày, ngón tay thon dài cầm ly cà phê trước mặt nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau đó mới thông thả ung dung liếc hẳn một cái, "Tôi không nói chuyện với cậu."

Tổng Tinh Thần bên cạnh yên lặng sợ hãi, cò kè mặc cả cũng mạnh mẽ bá đạo như vậy, thật sự rất phục anh.

Poseidon trầm mặc trong chốc lát, sau đó mới giãn chân mày ra, từ chối nói: "Hai phần."

Tô Thanh Triệt không kinh ngạc khi nghe hẳn trả lời như vậy, nắm lấy tay của Tổng Tinh Thần thưởng thức vuốt ve trong lòng bàn tay, "Cậu đừng quên lần này cậu là người tìm đến chúng tôi nói chuyện thị trường đại lục trước."

Tổng Tinh Thần bị Tô Thanh Triệt đùa nghịch ngón tay, hơi giãy giụa, bị anh lạnh lùng liếc một cái không cam lòng ấn móng tay vào lòng bàn tay anh.

Anh nên buông ra! Lợi dụng chức vụ động tay động chân quấy rầy đồng chí nữ, anh nghĩ rằng tôi không dám đi tố cáo sao!

"Đúng là như vậy." Poseidon cười lạnh một tiếng, vắt chân qua, tay đặt lên đầu gối gỗ một cái, người phía sau lưng móc súng từ bên hông ra hướng thẳng tắp về hướng này.

Cùng lúc đó, Tham mưu trưởng Lục và tiểu đội sau lưng Tô Thanh Triệt cũng nhanh chóng lấy súng ra chia lên.

Tô Thanh Triệt chỉ nhú mồm, nhìn thấy nhiều họng súng đen như mực, vẫn không động đậy, chỉ là nắm chặt lấy Tổng Tinh Thần một cái.

Đồng chí Tổng mới vừa rồi còn đang giãy giụa, lúc này chỉ khao khát muốn nhét cả người vào trong ngực đoàn trưởng Tô, mẹ ơi, những thứ đồ chơi lạnh như băng này quá dọa người rồi!

Tô Thanh Triệt vỗ vỗ bả vai trấn an cô, lúc ngừng đầu lên, ánh mắt anh hoàn toàn thay đổi.

Đôi mắt anh sâu thẳm như vực băng, giọng nói ung dung, không nhanh không chậm nói: "Cậu không muốn biết tại sao tôi lại muốn cậu hạ thêm một phần nữa?"

Mặc dù sắc mặt anh không thay đổi, cứ ngồi như vậy, thế nhưng ánh mắt lạnh nhạt so với cực kỳ phần nộ có tính uy hiếp hơn rất nhiều. Cứ tự nhiên nói như vậy, trong nháy mắt, ở địa bàn của người khác ép khí thế của bọn họ xuống.

Mặc dù Tổng Tinh Thần không biết nội tình, nghe được những lời này của Tô Thanh Triệt thì biết anh đã nắm chắc, trong nháy mắt sự sợ hãi trong lòng được trấn an xuống.

Thấy Poseidon nhường mảy tỏ ý muốn nghe anh nói, Tô Thanh Triệt mở miệng, nhàn nhạt nhưng cũng rất kiên định nói: "Bởi vì các cậu đã bị cảnh sát theo dõi."

Vừa nói ra câu này, tất cả mọi người trong phòng đều kinh ngạc, có một cảm giác khẩn trương.

Nhưng những hòng súng đó vẫn cứ hướng vào đầu anh, Tô Thanh Triệt vẫn ung dung thản nhiên nói: "Trước tiên để súng xuống đi, tôi nghĩ rằng nếu như động thủ, người của cậu sẽ nhanh tay hơn người của tôi đây."

Trong lúc đang nói, không biết từ đâu anh lấy ra một cây dao bỏ túi nhỏ, kẹp ở đầu ngón tay, còn chưa thấy anh hành động thế nào, chỉ thấy cánh tay ném nhẹ một cái.

Súng trong tay Chim Ưng đã rơi xuống, mà bàn tay cầm súng của hắn đã bị cắt một đường, máu chảy không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Trần Như Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Editor: An Trà

Cả căn phòng yên tĩnh đến nỗi cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe được tiếng động, mắt Poseidon nhíu lại, lạnh lùng nhìn sang, thấy Tô Thanh Triệt vẫn mang một vẻ mặt không để ý, không biết đang suy nghĩ gì, cả người cũng tỏa ra tàn nhẫn.

Tổng Tinh Thần cảm thấy hai mươi năm kiêu ngạo của cô cũng không so được với Tô Thanh Triệt, vừa làm cho người ta bỏ dao xuống, lại vừa làm cho người ta bị dao đâm chọc thủng một lỗ đầy máu. Đây không phải là buộc người ta cầm dao lên quyết một trận tử chiến với anh sao.

Vì vậy, ở thời điểm hai bên đang giương cung bạt kiếm, Tổng Tinh Thần không bình tĩnh lại chịu trách nhiệm đánh vỡ cục diện bế tắc này, "Này, có muốn băng bó cho hắn trước không, mất nhiều máu quá phải ăn rất nhiều dinh dưỡng để bổ sung."

.....

Tô Thanh Triệt nghiêng đầu liếc cô một cái, tay nhẹ ấn sau gáy cô, "Quan tâm vớ vẩn."

Hình như giọng nói kia mang theo một chút ý cảnh cáo, lại như một giọng điệu mềm mại, có một phần trách phạt một kẻ gây họa nhỏ.

Nhưng lại rất có hiệu quả, Poseidon nghiêng đầu nhìn bên cạnh, vỗ vỗ đùi của người phụ nữ ngồi kế bên, người phụ nữ kia đi đến cái tủ lấy trong ngăn kéo ra một hộp sơ cứu, đi đến băng bó vết thương cho Chim Ưng.

Tô Thanh Triệt liếc mắt nhìn Chim Ưng, lúc này mới chậm rãi nói: "Tôi không có để ý ánh mắt của hắn là đã cho cậu mặt mũi."

Tổng Tinh Thần: "... "Đại ca anh đừng có liên tục kích thích người ta có được không? Không phải người nào cũng giống như cô đánh không lại anh!

Nhưng mà Tô Thanh Triệt không nghe được độc thoại nội tâm của Tổng Tinh Thần, khẽ nâng cằm lên, hơi có chút không tập trung nghịch ngón tay của Tổng Tinh Thần. "Tôi nay nhìn bạn gái tôi hơn mười lần, tôi đang cẩn thận suy nghĩ hắn có ý gì."

Tổng Tinh Thần cứng đờ, cảm thấy kì lạ liếc nhìn Tô Thanh Triệt, vừa đúng lúc chạm vào ánh mắt thản nhiên của anh, vì vậy chẳng biết tại sao Tổng Tinh Thần lại biến thành cái người đang thẹn thùng kia.

Rốt cuộc cô cũng tổng kết lại được, mỗi khi anh bắt đầu nghịch ngón tay hay xoa tóc cô, câu nói tiếp theo của anh luôn rất quan trọng. Nghĩ như vậy, cô cũng bình tĩnh lại, dù gì chỉ là diễn trò, cô phải có tinh thần chuyên nghiệp.

Hy sinh càng lớn, thù lao càng nhiều...

Thật ra thì tối nay Poseidon cũng thấy khá lộn xộn, trước khi bàn bạc cuộc làm ăn này thì rất dễ nói chuyện, nhưng bây giờ giá cả thay đổi, lại bị cảnh sát đề mắt tới. Muốn bán đi hết một khoán hàng lớn như vậy là một điều rất khó khăn.

Bởi vì những món hàng như súng ống đạn dược quy mô sản xuất rất lớn không giống như ma túy, ở đại lục tìm được người mua ma túy, chỉ cần đề thấp giá cả vẫn có thể bán ra được, nhưng ở đại lục súng đạn dược quản lý rất nghiêm khắc, hạn chế ở nhiều địa phương, bất kỳ ai cần dùng cũng có nhà cung cấp lâu dài.

Hắn chưa mở thị trường, trước mắt nhóm lớn lượng tiêu thụ ở đây chỉ có thể dựa vào người đàn ông này. Hơn nữa, người đàn ông này cho hắn cảm giác không giống như những lần hợp tác trước kia, loại cảm giác nguy hiểm khiến hắn không thể không cẩn thận.

Nhất là bên cạnh anh ta còn mang theo người phụ nữ kia, nếu nói rằng cô ta không hiểu lời nói của anh thì anh thật sự không tin. Nhưng nếu nói rằng cô ta thật sự hiểu được..... thì chủ đề sau đó của cô có một chút kì lạ.

Nhưng thật ra thì, tất cả mọi người đều suy nghĩ nhiều rồi, chẳng qua là Tổng Tinh Thần nhất thời cao hứng mà thôi.

Cả buổi tối đều hướng đến chủ đề này, dường như đã không còn lời nói để nghe, Poseidon không bỏ được một phần lời cũng không muốn nhả đơn hàng này ra, không muốn để Tô Thanh Triệt chiếm một chút tiện nghi nào ở đây.

Trong tình hình này không có ai lùi lại một bước, cũng đã trở thành cục diện bế tắc.

Rốt cuộc, Poseidon thỏa hiệp, hắn vung tay lên, lúc này người phía sau mới từ từ thu súng lại.

Tô Thanh Triệt thấy vậy, nâng môi, khẽ hừ một tiếng, tham mưu trưởng Lục cũng hiểu ý ra hiệu cho tiểu đội bỏ súng xuống.

Vì vậy, tình hình lại trở nên trong sáng.

Poseidon ngẫm nghĩ trong chốc lát, mới buông thả hai tay đặt lên đầu gối, cười hỏi: "Không bằng anh Tô nói một chút, tại sao tôi phải hạ giá."

Tô Thanh Triệt hơi nhíu mày, dùng ánh mắt hải lòng liếc nhìn Poseidon mới vừa rồi còn rất ngoan cố, lúc này mới thông thả nói: "Rõ ràng là cậu còn rất nhiều điều khó giải quyết ở biên giới, nếu tôi mua hàng của cậu còn phải dính một đồng phiền toái thì tôi tình nguyện lỗ vốn một chút hợp tác lại với nguồn cũ, xét cho cùng thì tôi cũng không phải lo lắng xử lý những việc này."

"Mà cậu, có một đồng phiền toái ở sau lưng, có lẽ tôi phải đến giải quyết cho cậu." Anh hơi nâng cằm liếc nhìn người đàn ông ngồi đối diện, đôi mắt dưới ánh đèn càng lộ rõ vẻ trong trẻo lạnh lùng.

Ngón tay của Tổng Tinh Thần bị anh nghịch, cảm thấy bức bối cảm ngược lại tay anh dùng sức bóp một cái.

Tô Thanh Triệt nghiêng đầu nhìn cô, cô cau mày lại lộ ra một vẻ mặt không vui.

Nhưng đoàn trưởng Tô bị ruồng bỏ không có một chút lúng túng nào, chỉ là hơi nhún vai một cái, rất biết nghe lời nói: "Cậu chỉ có thời gian một phút để suy nghĩ, cô ấy đã đợi không được nữa rồi."

Tổng Tinh Thần: ".... Tại sao lại là em đợi không được, chúng ta sẽ đợi không đi đâu."

Tô Thanh Triệt hơi nhíu mày, rất nghi ngờ hỏi ngược lại, "Không phải đã mướn phòng rồi sao?"

Mướn phòng?

A này, đoàn trưởng Tô, anh khẳng định phải nói lớn tiếng cho nhiều người trước mặt như vậy nghe được lời nói mơ hồ như vậy sao!

Lúc đoàn trưởng Tô ung dung thản nhiên sẽ khiến cho Tổng Tinh Thần tự động ngậm miệng, lúc này mới xoay đầu lại nhìn bộ dáng khó xử của Poseidon.

Lúc này anh cũng không định để cho hắn suy tính thêm, đứng dậy, từ trên cao liếc nhìn Poseidon, cười như không cười, "Tôi không có nhiều thời gian để anh lằng phí như vậy, phần hàng này tôi cũng đợi, cậu suy nghĩ kĩ rồi trả lời cho tôi biết, chúng ta sẽ chọn một thời gian để nghiệm hàng."

"Như vậy anh khẳng định tôi sẽ bán cho anh?" Trong lúc Tô Thanh Triệt đang xoay người, Poseidon vẫn đang trầm mặc đột nhiên lên tiếng.

Tổng Tinh Thần quay đầu lại trước Tô Thanh Triệt, chỉ thấy ánh mắt người đàn ông này sắc bén như chim ưng, căn bản ánh mắt đầy lãnh ý và sát khí để lộ ra ngoài không che giấu chút nào.

Hắn thật sự là muốn giết người rồi.

Tô Thanh Triệt từ từ xoay người lại nhìn hấn một cái, ôm Tổng Tinh Thần vùi sâu vào lòng anh, để cô hoàn toàn tránh khỏi tầm mắt của Poseidon.

Lúc lên tiếng, giọng nói của hấn không có nửa điểm ôn hòa, toàn bộ đều là sát ý lạnh lùng.

Tổng Tinh Thần bị anh mạnh mẽ ôm chặt trong ngực không nhìn thấy được ánh mắt của anh, chỉ nhận ra được hình như cấp dưới của anh đang rất căng thẳng, ngay sau đó nghe được giọng nói như tu la địa ngục của anh, "Nếu không dám chắc tối nay tôi đã không đến, tôi luôn luôn không thích lãng phí thời gian."

Dứt lời, kiên nhẫn của anh cũng không còn nữa, xoay người nhìn lại, sải bước đi ra ngoài.

Mà trong lúc chớp nhoáng này, người bên kia vừa mới rít thu hồi súng lại bây giờ cùng một lúc chính tề giờ súng lên.

Tổng Tinh Thần không cần quay đầu cũng có thể biết được một hàng súng đen như mực thẳng tắp chia vào lưng bọn họ, cả người trở nên cứng đờ.

Tô Thanh Triệt nghe thấy âm thanh ở sau lưng mà không có một chút phản ứng, chỉ là tay đang khoác lên vai cô trực tiếp đưa xuống bên hông cô kéo chặt vào người, lấy vạt áo khoác trước ngực bao phủ lấy cô.

Đầu của cô bị anh ấn sát vào ngực, thân thể của cô càng được anh bảo vệ vững chãi trước ngực.

Loại dáng vẻ bảo vệ này, không biết từ đâu đến, làm cho mặt Tổng Tinh Thần nóng lên, nhịp tim như đánh trống.

Cô cứ như vậy vùi đầu trong ngực anh, có thể cảm nhận được nhiệt độ thân thể của anh truyền đến cũng cảm nhận được nhịp tim trong lồng ngực của anh, từng cái từng cái một, kiên định có lực.

Hơi thở nam tính của anh, càng thêm bao vây chặt lấy cô, làm cho hơi thở trong không khí của cô trở nên nóng rực.

Cô có chút luống cuống giờ tay lên kéo kéo vạt áo của anh.

Tô Thanh Triệt đưa mắt nhìn cô một cái, đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu cô, hạ giọng nói nhỏ, "Đừng sợ."

Giọng nói này rất dịu dàng, dịu dàng hơn so với mọi lần rất nhiều. Cứ mỗi lần anh dịu dàng lại hạ thấp giọng, giọng nói của Tô Thanh Triệt rất êm tai, cho dù đó là một tiếng thét to lúc hô khẩu hiệu trong quân doanh hay là một giọng nói nhẹ nhàng lúc anh thi thắm, luôn có một loại thu hút khó thể tả được.

Nhưng lúc anh ôm cô vào trong ngực, lấy một dáng vẻ bảo vệ tuyệt đối còn dùng giọng nói dịu dàng nói với cô "Đừng sợ", Tổng Tinh Thần có cảm giác như bị đánh vào ngực một cái trong nháy mắt. Chỉ cảm thấy trong nháy mắt đáy lòng có một chút dịu dàng, mềm nhũn như nước.

Quả nhiên, một người đàn ông đẹp mắt, đặc biệt là giọng nói lại dễ nghe như vậy, nếu muốn mê hoặc người khác, chỉ là chuyện đơn giản dễ dàng.

Tổng Tinh Thần một nửa không muốn thừa nhận, nhưng cô cũng phải thừa nhận, là tim cô đã bị lay động với Tô Thanh Triệt.

Tô Thanh Triệt lạnh lùng nhíu chân mày, hơi mím môi, anh đặt tay ra sau lưng lấy khẩu súng tùy thân ra, trầm giọng ra lệnh: "Thuận tôi thì sống, nghịch tôi thì chết."

Từng chữ anh nói ra khỏi miệng, dường như trong nháy mắt một câu nói này rất khí thế hào hùng.

Anh lạnh mặt, cuối cùng cũng không quay đầu lại, chỉ che hờ cho Tổng Tinh Thần ở trước người chậm rãi đi đến cửa.

Lối đi này được trải thảm lông dê dày, bước chân không tiếng động rơi xuống đất, không khí khàn trương trước mắt này, may mà có Tô Thanh Triệt che chắn cho Tổng Tinh Thần nên cô không nhìn thấy cũng không nhận ra được cái gì.

Cô giương giương môi, dường như muốn nói gì đó, cuối cùng lại ngậm miệng.

Lúc ra khỏi cửa phòng, Tô Thanh Triệt buông cô ra, nắm chặt lấy cổ tay cô chạy nhanh đến thông đạo an toàn.

Lúc Tổng Tinh Thần vội vàng đi đến ngã rẽ thì quay đầu lại nhìn, chỉ thấy người phụ nữ cao gầy kia đang cầm súng đứng ở cửa, mặt mày lạnh lùng nhìn chằm chằm cô.

Tổng Tinh Thần run lên, cảm thấy chuyện này không còn cách nào khác, mỗi ngày thay phiên nhau đến một lần như vậy, cô cũng bị hù dọa đến bị bệnh tim.

Đến lúc rời khỏi hội quán Hot, Tô Thanh Triệt mới tháo cả vạt ra tiện tay ném xuống chỗ ngồi phía sau, tham mưu trưởng Lục không kịp né tránh, thiếu chút nữa bị ném trúng mặt.

Muốn lên tiếng kháng nghị, ngẩng đầu nhìn thấy sắc mặt thâm trầm vô cùng không tốt của đoàn trưởng Tô qua kính chiếu hậu lại ngoan ngoãn ngậm miệng.

Ngược lại Tổng Tinh Thần không hiểu, "Không phải là anh vừa uy hiếp vừa đe dọa khi dễ người ta sao, tại sao sắc mặt của anh lại khó coi như vậy?"

Tô Thanh Triệt lạnh mặt liếc cô một cái, mới vừa rồi ở trong đó còn có chút tình cảm dịu dàng. "Vốn là tôi tính toán để cho bọn họ vui vẻ đưa tiễn ra ngoài, đáng tiếc chỉ xuất hiện một người, lại còn cầm súng."

Tổng Tinh Thần: "...". Nếu cô là người phụ nữ kia, cô tuyệt đối sẽ bắn anh một phát súng.

Dường như biết được cô đang oán thầm cái gì, Tô Thanh Triệt liếc nhìn cô một cái, hừ lạnh một tiếng. "Nếu như không phải có cô ở đây, tôi còn muốn bắn mấy phát súng."

Đoàn trưởng, anh có sở thích như vậy sao?

Cô nhìn lại toàn bộ hành trình, đoàn trưởng Tô là một người mua rất phách lối uy hiếp đe dọa thậm chí quá đáng đến nỗi dùng võ lực trấn áp, uy hiếp lợi dụng các loại thủ đoạn làm người ta khinh bỉ cũng sử dụng, kết quả vị này đã là người chiến thắng lại không vui?

Nguyên nhân là không có viên đạn nào được bắn ra, đoàn trưởng Tô phải dày vò người ta như vậy ngài mới hài lòng sao? Bây giờ còn nói cô cản trở? Cũng không biết ban đầu là người nào khóc lóc van xin (?) nhờ cô giúp đỡ một tay.

Suy nghĩ một lúc, Tổng Tinh Thần cảm thấy không vui. "Vì tôi ở đây? Vậy tại sao lúc này anh lại đem tôi đi đỡ đạn trước người anh?"

Tô Thanh Triệt nhú mồm, khẽ cười nhắc nhở, "Hòng súng ở phía sau, cô ở phía trước mặt."

Tổng Tinh Thần hừ lạnh một tiếng, "Đó cùng lắm cũng là chết cùng nhau."

Tô Thanh Triệt: "...".

Bạn đang đọc truyện *Hồng Trần Như Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Editor: An Trà

Suốt dọc đường không nói lời nào, chỉ có bóng đêm càng lúc càng thâm trầm yên tĩnh.

Xe Tô Thanh Triệt đang lái là một chiếc Maybach giá không hề rẻ, bên trong xe trầm mặc được một lúc, Tổng Tinh Thần vẫn không thể tìm được tính tò mò trong lòng, gặng giọng một cái. "Đây là xe của anh?"

Tô Thanh Triệt nghe tiếng thì nhìn cô một cái, hỏi ngược lại: "Không phải em có thể phân biệt quyền sở hữu khi đang thấy quyền sử dụng sao?"

Tổng Tinh Thần đang nhìn ra phía ngoài xuyên qua cửa xe, Tô Thanh Triệt lái xe một mạch đến phố mỹ thực, đã chạy ngang qua vài nhà hàng.

"Hình như là ở đây." Cô mơ mơ hồ hồ trả lời, chẳng qua là ăn tối ở nơi tắt đèn tắt vàng này thì đúng là chi tiền rất hào húng!

Tô Thanh Triệt theo tầm mắt của cô nhìn nhà hàng Tây ở phía trước, thuận miệng hỏi: "Nơi này?"

Tổng Tinh Thần gật đầu một cái, "Thịt bò bít tết tiêu đen ở đây ăn ngon giống như anh làm." Dứt lời, tự nhiên lại có cảm giác mình bị hụt hơi ba phần, quay đầu lại nhìn lên, quả nhiên vẻ mặt của Tô Thanh Triệt lại cười như không cười.

Tham mưu trưởng Lục ngồi hàng ghế sau vẫn luôn im lặng bây giờ lại không bình tĩnh, "Cái gì, hai người đã tiến triển đến mức sống chung một phòng, tự thân xuống bếp rồi sao?"

Tô Thanh Triệt không trả lời, chỉ là nhìn vào kính chiếu hậu liếc mắt một cái, lúc này mới chậm rãi dừng xe ở chỗ đậu xe tạm thời ở trước mặt. "Cũng không chỉ như vậy, nhưng mà nói rồi sợ làm ảnh hưởng đến khẩu vị của cậu."

Vì vậy, còn chưa bước vào quán ăn nhưng bởi vì bộ não của tham mưu trưởng Lục đã "phát triển" quá độ nên cũng đã mất đi khẩu vị.

Trái lại là một người trong cuộc như Tổng Tinh Thần, lại ra vẻ là một người không liên quan, a, không đúng, chẳng qua là cô đã đập tan bi phần (đau buồn phần nộ) vì muốn ăn, chỉ dùng toàn bộ khí lực để chọn món ăn.

Tô Thanh Triệt chờ người phục vụ đi xuống lấy thức ăn lúc này mới chậm rãi hỏi cô: "Gọi nhiều như vậy có ăn hết không?"

Tổng Tinh Thần nhấp một ngụm nước ấm, cười híp mắt đưa ly nước trà cho ông chủ vàng. "Không phải là có anh ở đây sao?"

Đại khái những lời này làm cho Tô Thanh Triệt nghe rất lọt tai, anh hí hóp mắt nhận lấy ly trà trong tay cô uống một hớp, lúc này mới không nhanh không chậm nói: "Tôi không ăn được nhiều như vậy."

Chắc chắn, ông chủ vàng thích nhất là tỏ ra thông minh bây giờ lại hồ đồ rồi.

Tổng Tinh Thần tiếp tục nịnh hót rót trà vào ly anh vừa mới đặt lên bàn rồi đưa lại, "Không phải mời anh ăn, tính tiền là được rồi."

Tô Thanh Triệt dừng một chút, khoe môi chậm rãi cười một tiếng, nụ cười kia thật giống như gió xuân rất dịu dàng.

Nhưng ngay sau đó, Tổng Tinh Thần cũng biết được cái gì gọi là băng dày ba thước, Tô Thanh Triệt hơi nghiêng đầu, ở sâu trong đôi mắt đen nhánh lộ ra vẻ thâm thúy.

"Tại sao là tôi tính tiền? Tôi là giai cấp vô sản."

"Phốc..." Tham mưu trưởng Lục ngồi phía đối diện đang im lặng uống nước để làm giảm bớt sự hiện diện của mình, nghe vậy thì lập tức phun ra ngoài, anh bị sặc, không ngừng ho khan.

Tổng Tinh Thần liếc mắt nhìn tham mưu trưởng Lục, đặt ly trà lên bàn, ánh mắt có chút hơi bén nhọn. "Anh là một giai cấp vô sản sao lại lái rất tốt Maybach?"

Sắc mặt Tô Thanh Triệt bình tĩnh giải thích: "Là mướn, tiền mướn tôi còn thiếu đây."

Tổng Tinh Thần: "... " được rồi, là cô tự mình nghĩ nhiều.

Vì vậy, sau một tham mưu trưởng Lục không muốn ăn, Tổng Tinh Thần cũng nhạt như nước ốc, một bữa ăn đã được cô tính toán kĩ lưỡng lại không thành.

Tham mưu trưởng Lục thấy sắc mặt Tổng Tinh Thần không được tốt, trong lúc ăn cơm cũng không dám thở mạnh một cái, ăn xong bữa cơm này, thì phải tìm một cái cơ yên lặng rút lui.

Tô Thanh Triệt chờ cô ăn xong, lúc này mới thông thả ung dung nhấp một ngụm mocha nóng hổi, nói: "Tôi nay tôi đưa em về."

Tổng Tinh Thần nuốt xuống một miếng thịt bò bít tết tiêu đen cuối cùng xuống, vừa âm thầm phun ra những miếng bít tết của nhà hàng phương tây cao cấp này còn không ngon bằng Tô Thanh Triệt nấu trong bếp nhỏ của cô, vừa yên lặng khinh bỉ nhìn một Tô Thanh Triệt tinh thần sáng khoái, "Đừng, tôi tự bắt xe về được, tiết kiệm giúp giai cấp vô sản một chút phí nhiên liệu."

Đồng chí đoàn trưởng Tô bị khinh bỉ lại rất biết nghe lời trả lời: "Không sao, tôi đưa em về, em thuận tiện trả tiền xăng là được rồi."

Tổng Tinh Thần: "... " Còn có thể vô liêm sỉ hơn được nữa không?

Cho nên đến lúc cô cầm túi chuẩn bị trả tiền, lại thấy Tô Thanh Triệt đưa thẻ ra, cô vô cùng chậm chạp hí hóp mắt lại, cả người đều là sát khí. "A trời chộc tôi vui lắm à?"

Tô Thanh Triệt nhấp một ngụm không ngừng đầu lên nói: "Nếu tôi muốn nuôi một chiếc Maybach, tất nhiên sẽ nuôi được em."

Tức giận dâng trào của Tổng Tinh Thần đang rất không lý trí hoàn toàn không nghe được trong câu nói nhạo báng của Tô Thanh Triệt có phản nghiêm túc, rất sáng khoái nói với người phục vụ ở quầy thu ngân: "Giúp tôi trả trước chi phí ăn trưa trong ba ngày, trả trước theo giá hôm nay!"

Môi của nhân viên phục vụ nhất thời co rút một cái, yên lặng nhìn về phía Tô Thanh Triệt.

Người ở phía sau không chút để ý gạt đầu một cái, "Làm một cái thẻ vip chuyển tiền vào."

Lúc này người không bình tĩnh lại biến thành Tổng Tinh Thần, cô nắm lấy tay Tô Thanh Triệt đang sắp cả thẻ, hơi có chút lúng túng không biết nói gì mấy giây sau mới lên tiếng: "Tôi nói đùa."

Tô Thanh Triệt nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, thuận tay cất thẻ đi. "Tôi biết."

Tổng Tinh Thần: "... " Cô thật là càng ngày càng muốn kích động bóp chết đoàn trưởng Tô.

Người này luôn có thể chỉ dùng vài lời nói không cần tốn chút sức lực nào đánh bại đối thủ, hơn nữa lại còn là một kích duy nhất rất nhanh chóng không một chút do dự!

Dọc đường đi Tổng Tinh Thần mím chặt môi không quan tâm đến Tô Thanh Triệt, đợi lúc đến trước tiểu khu nhà trọ của cô, mới lạnh giọng nói: "Đến rồi, xin anh cứ tự nhiên."

Tô Thanh Triệt nhú mày, từ chối cho ý kiến, xe cũng không dừng lại mà lái thẳng đến phía dưới lầu nhà trọ.

Tay Tổng Tinh Thần cứng đờ, quay đầu lại cảm tức nhìn chằm chằm vào cánh tay của Tô Thanh Triệt đang đặt trên tay lái rất là thích ý, "Tôi muốn xuống xe."

"Tôi biết." Anh gạt đầu một cái, lại không có chút ý định muốn để cho cô xuống xe. "Em ăn quá nhiều, ở trong xe ngồi một chút cho tiêu hóa bớt."

Tổng Tinh Thần: "...". Cô im lặng mắng thầm trong bụng.

Hồi lâu, mới tỏ vẻ cây ngay không sợ chết đứng nói: "Bình thường tôi đều như vậy, anh có biết là giai cấp tư sản của tôi không giống như giai cấp vô sản các anh, anh ăn công lương, tôi chỉ có thể ăn gạo Đông Bắc. Cho nên có thể chống đỡ cũng chống đỡ, giai cấp tư sản của chúng tôi có lúc lên có lúc xuống nào có được sự ổn định như anh." Dứt lời, hơi có chút khiêu khích liếc anh một cái, không nhận được gõ gõ cửa sổ xe, ý bảo anh mở cửa.

Đúng là phân chia rất rõ ràng, như ranh giới Sở Hà Hán.

Tô Thanh Triệt hơi nhếch môi, "Ừ, em muốn tiêu hóa thì có quan hệ gì đến giai cấp vô sản?"

Tổng Tinh Thần bị hỏi trở lại, cũng rất thông dong trả lời: "Ngại quá, con người ta trời sinh đã có một tật xấu, nhìn thấy giai cấp vô sản thì sẽ kì thị. Cho nên đừng nói là tiêu hóa, sẽ càng ngày càng không chống đỡ được."

Tô Thanh Triệt như có điều gì suy nghĩ gạt đầu một cái, lại lấy đạo lý của cô trả lại cho cô. "Nhưng em mới vừa rồi có nói có thể chống đỡ cũng chống đỡ mà."

Tổng Tinh Thần trầm mặc, rốt cuộc cũng bộc phát, "Nói đi rốt cuộc anh muốn làm gì, cướp tiền hay cướp sắc nói một câu!"

"Cướp tiền cướp sắc?" Đường như anh nghe được cái gì đó rất buồn cười, cười đến run người. "Em dạy tôi một chút thế nào là cướp sắc đi."

Không biết Tổng Tinh Thần có phải là đã bị chọc giận rồi hay không, đầu óc nóng lên, như quỷ thần xui khiến lập tức giơ tay lên nắm lấy cằm anh, làn da ấm áp của anh ở dưới ngón tay cô, cảm nhận được rất rõ ràng.

Cô run lên, vốn là còn muốn nhào tới véo anh, sau khi nắm cằm anh thì hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào.

Tô Thanh Triệt thì ngược lại, vô cùng có tinh thần hiếu học phối hợp với ngón tay của cô, hơi hướng sát vào, cúi thấp người hướng về phía trước. "Sau đó thì sao?"

Còn có sau đó?

Tổng Tinh Thần rất không bình tĩnh ho nhẹ một tiếng, yên lặng thu hồi móng vuốt. "Tôi cảm thấy đùa bốn lưu manh với quân giải phóng sẽ bị trời phạt."

Đôi mắt trong suốt của Tô Thanh Triệt giờ phút này giống như suối nước sạch sẽ mát lạnh không nhiễm một hạt bụi, lơ lửng nhìn cô, làm cho Tổng Tinh Thần bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác "Không phi lễ anh thì chính là một loại tội lỗi".

Cô bị ý tưởng như ngựa thần lướt gió tung mây làm cho sợ hết hồn, phục hồi tinh thần lại có chút ngượng ngùng.

Đường như nhiệt độ bên trong xe cũng bởi vì cảm giác mập mờ này mà có chút ấm lên, Tô Thanh Triệt vẫn giữ tư thế vừa rồi không động đậy, đôi mắt kia cũng nhìn cô không chớp mắt.

Tổng Tinh Thần còn chưa từng đơn độc ở chung với một người đàn ông nào trong một không gian tư mật như thế này, hơn nữa không khí lại còn quý dị như vậy. Nếu như cô có thông minh cơ trí, giờ phút này cũng hẳn không biết phải phản ứng gì.

Nói lời thẳng thắn đẩy anh ra?

Nhưng rõ ràng chính cô là người kéo anh qua mà, đẩy anh ra thì có chút không lịch sự?

Cười híp mắt nói đùa hóa giải lúng túng?

Nhưng loại không khí lúng túng và tư thế này, làm sao cô có thể nói những câu chuyện cười một cái vui vẻ được đây?

Dứt khoát tiếp tục anh đừng đùa giỡn anh?

Nhưng rõ ràng có chút lau súng cướp cò, không thấy rõ động thái của đối phương, lỡ đâu người ta tưởng là thật, cô lại không thể nói được cái gì.

Vì vậy, tổng kết lại, chẳng qua là trong lòng Tổng Tinh Thần âm thầm cảm thấy may mắn, may là hiện tại Tô Thanh Triệt mặc đồ thường, nếu mà là một bộ quân trang cô sẽ cảm thấy hết sức áp lực.

Giống như cô mới vừa nói, đùa giỡn lưu manh với quân giải phóng, cô thật sự cảm thấy mình gây ra tội ác đó.

Nhưng vào lúc này, Tô Thanh Triệt hơi cử động, dường như là đang nghiêng đầu tiếp tục hướng tới.

Tổng Tinh Thần kinh ngạc tròn to mắt, bàn tay đặt trên loa xe vô tình nhấn một cái, đột nhiên mở lên một bản hợp tấu đàn vi ô lông.

Tổng Tinh Thần đầy hắc tuyến, yên lặng thu tay lại, "Ha ha, vô tình bật lên, không bằng chúng ta ngồi nghe bài hát này đi?"

Mặc dù dưới tình huống này, Tổng Tinh Thần biết đại khái là anh muốn làm gì, nhưng trong lòng lại chưa từng rung động.

Không có kinh nghiệm thật đáng sợ!

Tô Thanh Triệt nhận ra được động tác nhỏ này của cô, nhú mồm, rốt cuộc cũng hơi dãn khoảng cách ra, "Em thích loại này?"

Tổng Tinh Thần gật đầu lung tung một cái, trong lòng vẫn còn tính toán phải làm thế nào để cho anh đồng ý mở cửa xe. Mới vừa có lại một chút mặt mũi, lúc quay đầu nhìn anh, ca khúc hùng hồn kia cũng đã kết thúc.

"Cái đó, tôi thật sự muốn đi." Giọng nói yếu đuối, rõ ràng nói là nhất định phải đi khi thế một chút.

"Ừ." Anh nhẹ nhàng đáp một tiếng, lúc Tổng Tinh Thần nghi ngờ quay mặt lại, chợt kẻ sát vào, cúi thấp đầu xuống trực tiếp hôn lên môi cô.

Đầu Tổng Tinh Thần trong nháy mắt vang lên một tiếng "ong", sau đó thì trở nên trống rỗng.

Chỉ biết sững sờ tròn to mắt nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc, không biết phản ứng thế nào.

Tô Thanh Triệt buồn cười cong cong mắt, đáy mắt cũng chứa đầy vui vẻ, gờ tay lên trực tiếp chế trụ thân thể cô áp vào trong ngực, giữ đầu của cô, triệt để che môi cô lại.

Bên tai là tiếng "rè rè" như dòng điện của đài phát thanh, ngay sau đó là giọng nói rất vui vẻ của người dẫn chương trình cất lên: "Chào mọi người, tôi là tiểu thư Bắc Từ. Bây giờ bạn đang làm gì? Đang trên đường về nhà với người yêu? Trốn ở trong xe làm một nụ hôn nóng bỏng với người yêu? Hay là đang cùng người yêu làm việc ấy....."

Rốt cuộc đại não trống rỗng của Tổng Tinh Thần cũng bắt đầu vận chuyển, phản ứng đầu tiên chính là ghi nhớ kỹ cái người dẫn chương trình đáng chết này!

Nhận ra được Tổng Tinh Thần không chuyên tâm, Tô Thanh Triệt không vui nhú mồm một cái, đầu lưỡi cạy hàm răng cô ra nhanh chóng tiến vào trong.

Nhưng mà, hiển nhiên một Tổng Tinh Thần không chuyên tâm còn đang nghe radio trong đầu nhớ kỹ chương trình radio đêm khuya biến thái này, anh bắt ngờ cạy hàm răng cô ra, cô theo bản năng nghĩ rằng là đồ ăn gì đó đang đưa vào, lập tức ----- cắn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hồng Trần Như Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

An Trà

Tổng Tinh Thần thật sự không nhớ nổi mình về nhà như thế nào, đợi sau khi phục hồi tinh thần lại, cô đã tắm xong nằm ở trên giường.

Hơi thở không giống như mùi vị thường ngày, có thêm một chút hơi thở nam tính mát lạnh, thậm chí cái gối còn có mùi hương dầu gội tương tự như mùi hương hôm qua trong phòng tắm sau khi Tô Thanh Triệt tắm xong.

Tối nay cô còn ngửi được rõ ràng hương thơm này ở khoảng cách rất gần, vẫn còn ở trên chóp mũi.

Sau đó cô không thể tránh khỏi nghĩ đến nụ hôn nằm trong dự liệu nhưng có chút bất ngờ đó, dường như trên môi Tô Thanh Triệt còn có mùi cà phê nhàn nhạt thơm ngát, hơi có chút ngọt lại có chút chát, nhưng dựa trên cảm giác tổng thể mà nói, mùi vị cũng có chút.... không tệ?

Nghĩ đến đây, đầu óc cô lại bắt đầu hơi nóng lên, vội vàng hít một hơi thật sâu, sau đó chóp mũi tràn đầy mùi của Tô Thanh Triệt.

Thần kinh Tổng Tinh Thần lập tức trở nên nhạy cảm, nhanh chóng bò dậy, lột bao gối và ga giường ra thay một bộ mới, trực tiếp ném bộ cũ vào trong máy giặt, lúc này mới hung hăng thở phào nhẹ nhõm.

Làm xong việc này, dường như trong lòng cô có chút không ổn, nhú mồm một cái.

Tổng Tinh Thần, cái dấu hiệu này thật sự là ----- không tốt chút nào.

Thứ cứu vớt Tống Tinh Thần chính là ảo ngữ tình thú vừa mới chào hàng không lâu mà đã rất hot, bởi vì trước đó sợ làm trì hoãn nhiệm vụ của Tô Thanh Triệt, sợ trong thời gian tạm thời phối hợp diễn với anh sẽ làm lộ dấu vết gì nên cô định một tuần sau mới giao hàng.

Bây giờ cũng rất vui vẻ nhàn rỗi, sau khi mua lại hàng loạt hàng hóa, sửa đổi thông tin bảo bối và cập nhật số lượng tồn kho xong, cô bắt đầu viết những địa chỉ theo thứ tự một cách chậm rãi.

Cho nên khi Tô Thanh Triệt gọi điện thoại đến nói cô tạm thời không được ra khỏi cửa, chú ý an toàn của bản thân lúc này cô có chút tiếc nuối trả lời: "Nhiệm vụ của tôi vậy là xong rồi à? Phân đoạn diễn cũng quá ít."

Tô Thanh Triệt ở bên kia đầu dây điện thoại dừng một chút, mới khẽ cười một tiếng, lại hạ xuống thấp hơn âm thanh từ tính tiêu chuẩn, nghe được nhịp tim của Tống Tinh Thần bị chậm nửa nhịp, mới nghe anh nói: "Tạm thời ở bên đó có cảnh sát nằm vùng bảo vệ em, em cứ xem như là đang trong kì nghỉ đi."

Tống Tinh Thần nhũn mày một cái, có chút ý kiến. "Lúc nào thì mới có thể bỏ giam lỏng tôi vậy."

"Em là nhân viên tham gia vụ án, cũng là nhân vật mang tính mấu chốt. Yêu cầu em như vậy là nghĩ cho sự an toàn của em."

Tống Tinh Thần còn muốn nói gì đó, dường như bên kia có người gõ cửa, anh dừng một chút mới lên tiếng: "Cứ như vậy đi, có việc gì gọi điện thoại cho tôi." Dứt lời, lại nghĩ đến điều gì, bổ sung thêm một câu, "Tận hưởng lợi ích của em với tư cách là người nộp thuế, thì em sẽ không cảm thấy buồn bực như vậy."

Ồ hay -----

Đoàn trưởng Tô anh thật sự lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử? Cô là nhà tư bản độc ác như vậy sao? Cô giống vampire như vậy sao? Cô có thể hẹp hòi ích kỉ như vậy sao?

Được rồi, vẫn là ngài nhìn xa trông rộng.

Vì vậy, sau khi Tống Tinh Thần sống qua một tuần như sâu gạo, rốt cuộc bị một cuộc điện thoại phá vỡ sự yên bình vốn có.

Lúc Mẹ Tống mang canh gà đến thăm Tống Tinh Thần, cô đang ngồi dưới đất trong phòng khách tập yoga, ngửi thấy được mùi thơm của canh gà thì dùng sức hít một cái thật sâu lạnh lẽo bỏ qua yoga chuyển sang tìm người mẹ yêu dấu.

Mẹ Tống đến đúng giờ cơm, mở tủ lạnh ra định qua loa kiểm tra cho cô một quả trứng thì thấy trong tủ lạnh đầy ắp nguyên liệu nấu ăn tươi mới.

Sau khi làm xong vài món đồ ăn, mẹ Tống tò mò hỏi: "Tại sao trong tủ lạnh lại có nhiều nguyên liệu nấu ăn như vậy?"

Tống Tinh Thần bên cạnh vừa ăn đùi gà vừa lóng ngóng nói: "Chắc là do chuột đã đi làm hương rồi."

Mẹ Tống: "Bớt lảm nhảm, mẹ tìm con có việc."

Động tác đang gặm đùi gà của Tống Tinh Thần dừng lại, sắc mặt có chút không tốt, "Dừng nói chuyện hẹn hò với con, con đã có đối tượng rồi."

Đôi mắt mẹ Tống sáng lên, "Con cái nhà ai vậy? Dù sao con không thích đưa bé quân nhân kia thì mẹ với ba con cũng không miễn cưỡng, quân nhân cũng không phải tất cả đều tốt, bây giờ ba con nghĩ lại còn có chút phản đối."

Vốn là còn muốn hùng hồn nói ra tên của Tô Thanh Triệt lại lạnh lẽo nuốt những lời trên khóe miệng trở về, đổi thành như thế này: "Mẹ không tin tưởng ánh mắt của con sao, chẳng qua chỉ là một cái tên thôi mà sợ sẽ dọa người ta chạy mất, mẹ đừng vội."

Lúc này Mẹ Tống mới liếc cô một cái, nghiêm nghị đứng lên. "Ba con đi tham gia giao lưu khoa học ở thành phố C, nhưng mà đi gấp quá quên mang theo tài liệu, vừa đúng lúc ngày mốt Tiểu Đường quay lại, con đưa đồ cho cậu ấy đi."

Đường Duệ Trạch?

Tống Tinh Thần không vui, "Mẹ không thể đưa cho anh ấy sao, lại muốn con chạy một chuyến."

Mẹ Tống không vui nhũn mày một cái, "Ngày mai Tiểu Đường không rảnh, ngày mốt mẹ phải đi họp, con nói xem mẹ có thể đưa cho cậu ấy không."

Mặc dù Tống Tinh Thần vẫn cảm thấy đây là do mẹ Tống đã lập kế hoạch từ lâu, nhưng mà buộc lòng phải đáp ứng rồi.

Ngày mốt ăn xong cơm trưa, Tống Tinh Thần mang tài liệu hôm đó mẹ Tống để lại đến quán cà phê đã hẹn với Đường Duệ Trạch.

Vì Đường Duệ Trạch đúng lúc ở trung tâm thành thị, quán cà phê được hẹn ở cách hội quán Hot không xa. Chờ đến lúc cô chạy ô tô không nhanh không

chậm đến, vẫn còn dư một chút thời gian.

Đường Duệ Trạch cũng đến trong lúc đó, anh vừa mới bước từ trên xe xuống, thấy Tống Tinh Thần cau có mặt mày rầu rĩ với vấn đề đỗ xe thì đi đến. "Ở phía trước còn có vị trí đỗ xe."

Tống Tinh Thần vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy nụ cười tuần tú của người đàn ông này, dường như là mới từ nơi hội nghị nào đi đến, tây trang giày da.

Cô hơi sững sờ, ngay sau đó cong cong khóe môi, rất bình tĩnh tự nhiên lên tiếng chào, đi lên phía trước đỗ xe.

Chờ cô đỗ xe xong quay trở lại, không có chút ngoài ý muốn nào khi nhìn thấy anh ta vẫn còn chờ ở chỗ này. "Anh không có thời gian sao?"

Đường Duệ Trạch xoay người nhìn quán cà phê ở phía sau, hơi mỉm cười. "Mới vừa hết bận, có thể mời em uống một ly cà phê được không?"

Tống Tinh Thần chỉ do dự trong chốc lát, rồi tự nhiên hào phóng đi vào trước.

Cô nhấp một ngụm caramel, đặt tài liệu lên bàn. "Ba tôi ít khi sợ ý, phiền anh rồi."

Đường Duệ Trạch cười cười, không nói gì cất tài liệu đi. "Không sao, vừa đúng lúc tôi muốn đến thành phố C."

Khung cảnh trong quán cà phê rất tốt, tiếng đàn dương cầm du dương từ tốn, trà và bánh ngọt cùng với mùi hương cà phê nhàn nhạt trong không khí, tràn đầy hương thụ.

Cô chọn đúng vị trí ở cửa sổ, kéo rèm cửa ra, ngoài khung cửa là một tấm màn nước, thấp thoáng còn có thể nghe được tiếng nước chảy, âm thanh tí tách thanh thúy dễ nghe.

Đường Duệ Trạch không phải là một người nhạt nhẽo, bất kể là nói về vấn đề gì, luôn có thể nói một cách rất chân thành, phong cách ý vị đó thật sự rất hợp ý với Tống Tinh Thần.

Cô cong mắt cười cười, nói đến đề tài khoa học khô khan lại ngoài ý muốn làm cho cô cảm thấy có một chút hứng thú. "Không nghĩ đến các người làm thí nghiệm mà cũng chơi vui như vậy."

Đường Duệ Trạch có chút kinh ngạc, "Ồ nhà thầy không nói cho em biết những thứ này sao?"

Tống Tinh Thần suy nghĩ một chút, lắc đầu một cái. "Trước kia thỉnh thoảng có nói đến, nhưng bây giờ tôi dọn ra ngoài ở, về nhà rất ít nghe ông ấy trò chuyện. Hơn nữa, anh cũng biết, khả năng biểu đạt từ ngữ của ba không tốt, tuyệt đối không có thú vị giống như anh nói."

Đường Duệ Trạch nhẹ nhàng cười ra tiếng. "Ngược lại tôi đã nghe thầy nói rất nhiều, nói em đã từng bị lưu ban, sau này lại bị sa thải vì hành vi đặc biệt rồi trở thành một Freelancer*."

*Freelance được hiểu theo nghĩa là làm việc tự do. Những cá nhân hoạt động trong lĩnh vực này thì được gọi bằng danh từ Freelancer (người làm tự do), để chỉ những người làm việc theo cung cách tự quản, không bị giới hạn về quy củ, môi trường, địa điểm và thời gian làm việc.

Tống Tinh Thần gật đầu một cái, "Kỹ sư là một nghề nghiệp có cấp bậc rất cao nhưng lại vô cùng không phù hợp với tôi, cho nên kiên trì được một năm thì bỏ qua."

Đường Duệ Trạch gật đầu một cái, cũng phụ họa nói: "Tôi cũng cảm thấy như vậy."

Vừa dứt lời, Tống Tinh Thần đang muốn nói gì đó, thì nghe được tiếng ly bị vỡ cách đó không xa, một âm thanh trong trẻo vang lên, ngay sau đó có một giọng nói cuồng loạn của người phụ nữ.

Bởi vì khoảng cách cũng không quá gần, lời nói của người phụ nữ cũng có chút nhanh, Tống Tinh Thần không nghe rõ được cô ta đang nói cái gì, nhưng mà mơ hồ cũng biết đại khái là muốn chia tay nên cãi nhau.

Đây vốn là khung cảnh ưu nhã nhẹ nhàng, bởi vì cái này xuất hiện, không khỏi có chút hỗn loạn.

Ngay sau đó, trong một mảnh hỗn loạn cô đã nhận ra được có một tầm mắt đang nhìn cô làm cô cảm thấy có chút lạnh, lúc ngẩng đầu lên tìm thì ngoài ý muốn đụng phải một đôi mắt thâm thúy trầm tĩnh.

A.....

Đúng là oan gia ngõ hẹp.

Tô Thanh Triệt đang bắt chéo hai chân tạo nhả tựa lưng vào ghế, ngón tay thon dài nắm chặt ly sứ màu trắng đưa sát vào môi, mới không nhanh không chậm dời tầm mắt qua, nhìn cô.

Anh ngồi đối diện người phụ nữ kia --- --- chính là người phụ nữ bên cạnh Poseidon một tuần trước.

Cô chậm rãi hít một hơi, sau đó mới có chút không thèm đếm xỉa xoay đầu lại.

Đường Duệ Trạch thấy sắc mặt của cô có chút không đúng, cũng theo tầm mắt vừa rồi của cô nhìn sang, thì chống lại ánh mắt không rõ ý tứ của người đàn ông kia.

Nhất thời trong lòng Đường Duệ Trạch có chút suy tính, biết nhất định là hai người có quen biết, rất hiểu ý cảm tài liệu lên nói: "Sáng sớm ngày mai có chuyến bay, tôi về trước thu xếp hành lý."

Tổng Tinh Thần vốn là muốn kiểm một lý do chuẩn bị rời khỏi chỗ này, cho dù là loại thân phận nào, cô cũng cảm thấy lúng túng.

Nghe vậy, gật đầu một cái, xách túi đứng dậy. "Vậy tôi cũng đi về."

Tô Thanh Triệt híp mắt một cái, rất không vui nhủ mảy, rồi mới áy náy gật đầu một cái với người phụ nữ ở đối diện. "Chắc cô ấy hiểu lầm, đợi một chút."

Vì vậy, đồng chí đoàn trưởng Tô rất công khai đi đến.

Vị trí của anh cách cửa chính tương đối gần, lúc Tổng Tinh Thần muốn tạm biệt Đường Duệ Trạch thì anh đã đứng sau lưng bọn họ, hướng về phía quầy thu ngân nói: "Tĩnh vào hóa đơn của tôi."

Tổng Tinh Thần nghe tiếng lập tức xoay đầu lại, thấy là Tô Thanh Triệt, rất khinh thường cong cong môi dứt khoát rút tiền ra đặt thật mạnh trên quầy thu ngân. "Tĩnh cho tôi."

Chắc là cho ánh mắt mắt của Tổng Tinh Thần quá mức mạnh mẽ sắc bén, tay của cô gái nhỏ ở quầy thu ngân run run nhận lấy tiền của cô đặt trên quầy.

Đường Duệ Trạch cũng hơi nhíu mày, nhưng mà cũng chỉ là một chút mà thôi, nở nụ cười hòa hoãn nói: "Lần này coi như em mời, lần sau thì không cần khách khí với tôi."

Tổng Tinh Thần chờ cô gái nhỏ ở quầy thu ngân tính tiền xong, bị nụ cười ám áp của anh chói sáng, cũng gật đầu một cái. "Được, hẹn lại lần sau."

Hai tay Tô Thanh Triệt để trong túi quần, cũng không nói gì, chờ Đường Duệ Trạch đi rồi lúc này mới chậm rãi đứng giữa cửa chặn lối ra.

Tổng Tinh Thần cất tiền thối xong quay người lại, thiếu chút nữa đụng vào Tô Thanh Triệt, cô từng bước lùi về sau, lạnh lùng liếc anh một cái. "Tránh ra."

Giọng nói lạnh như băng này phát ra, lại làm cho tâm tình người bị xua đuổi kia có chút tốt hơn....

Bạn đang đọc truyện *Hồng Trần Như Nước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.